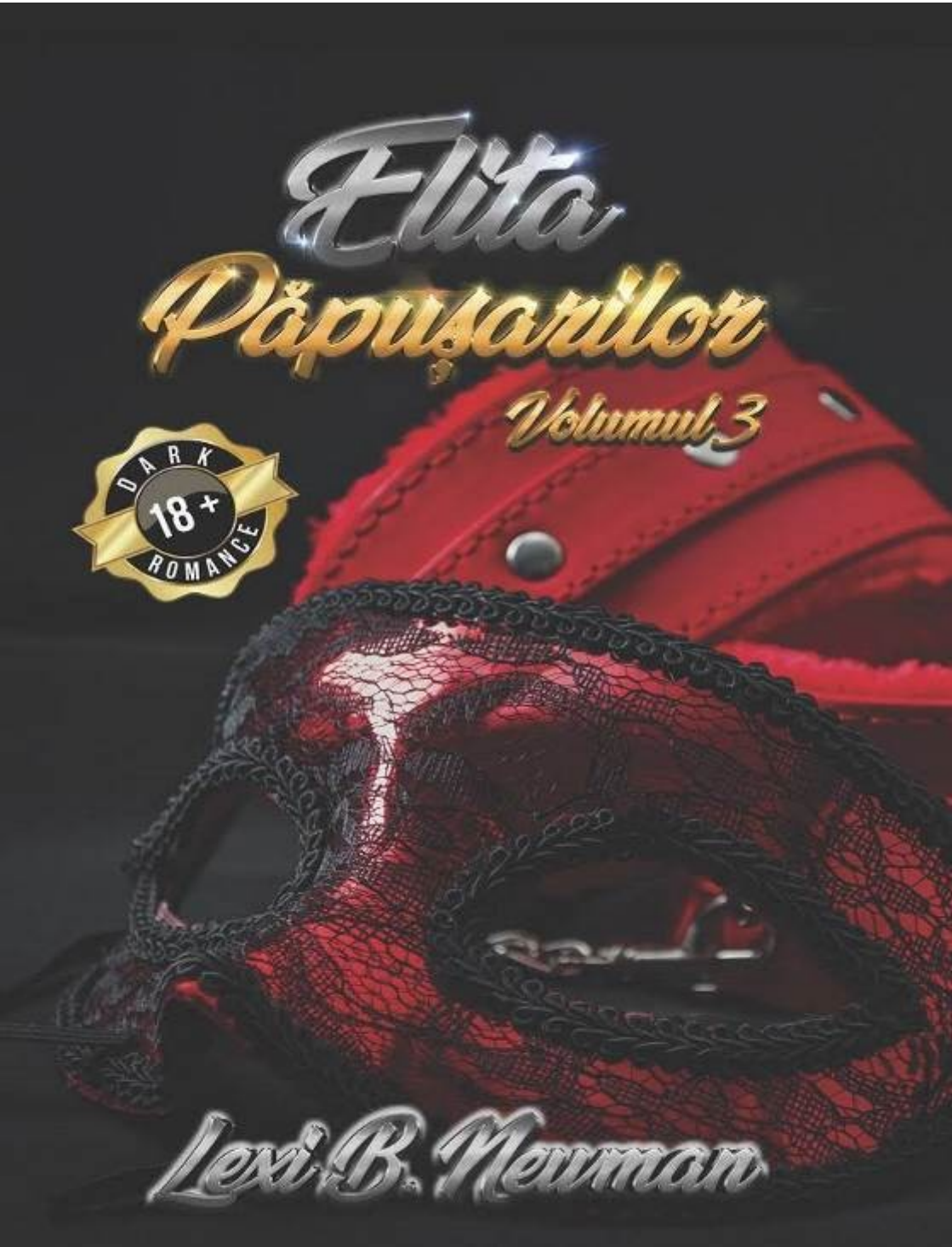
Elita
Păpușarilor
Volumul 3
DARK
18+
ROMANCE
Lexi B. Newman

Lexi B. Newman

Lexi B. Neuman

Elita Păpușarilor

Volumul 3

Timișoara, 2020

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
NEWMAN LEXIB.
Elita păpuşarilor / Lexi B. Newman. – Timişoara: Stylished, 2020
3 vol.
ISBN 978 – 606 – 9092 – 75 – 0
Vol. 3. – 2020. – ISBN 978 – 606 – 9092 – 78 – 1

821.135.1

Editura STYLISHED
Timişoara, Judeţul Timiş
Calea Martirilor 1989, nr. 51/27
Tel.: (+ 40) 727.07.49.48
www.stylishedbooks.ro

Capitolul 41

— Poftim? întreabă John, nedumerit.

Keith oftează adânc, ştergându-şi fruntea transpirată şi murdară cu aceeaşi mână tremurândă. Pare să aibă din ce în ce mai puţină răbdare, ceea ce bagă pe toată lumea în sperieţi. Drew, Jordan şi restul băieţilor au câte o poziţie rigidă şi ochii lor sunt fixaţi numai şi numai pe Keith, parcă pregătiţi să sară pe el.

De un lucru devin convinsă. Dacă scap în noaptea asta vie… fac măcel! Dau foc întregii insule şi o să rămân să ard cu tot cu ea, până nu mai rămâne nimic din mine.

— M-am bâlbâit cumva? atacă brunetul nervos, făcând un alt pas mic spre noi. Nu ai auzit ce ţi-am cerut sau îţi baţi joc de mine acum?

— Calmează-te, Keith! îi cere Micha, prinzându-l de umăr.

Imediat ce îl atinge, acesta se scutură ca un câine ud, obligându-l pe blond să-l elibereze înainte să-şi piardă cumpătul de tot.

Drew îi face semn lui Micha să-l lase în pace, dar îşi păstrează în continuare poziţia în defensivă. Cu corpul uşor aplecat în faţă, ochii bărbatului refuză să-l mai slăbească vreun pic pe brunetul mânios.

— Te-am auzit, răspunde John, calm. Doar că

nu înţeleg de ce trebuie să spun ceva ce am mai spus deja, de la un capăt la celălalt.

— Deci, îţi susţii povestea, mormăie Keith, gânditor. Ellie te-a lovit în cap cu o piatră, apoi a încercat să fugă!

Îmi strâng pleoapele, tremurând din ce în ce mai tare lângă Jordan, care încă mă ţine de braţ, parcă cu teamă să nu o rup la fugă în cel mai neaşteptat moment. Dacă mâna lui nu ar fi pe mine acum, cel mai sigur aş face-o. Nu pot suporta ceea ce se întâmplă în faţa mea şi gustul amar al învingerii. Lupta asta, la care Keith ne supune, e deja pierdută pentru mine şi probabil că o ştie şi el, însă continuă să mă supună unei torturi greu de îndurat.

— După cum se vede şi după capul meu spart, da, replică John, la fel de calm. S-a aplecat să îşi lege sandaua, apoi m-a lovit de două ori, înainte să fugă. Până mi-am revenit, era deja în junglă.

Înfuriată de minciunile lui sfruntate, îmi deschid ochii şi mă uit la Keith, curioasă să văd dacă îl crede. Chipul lui, însă, e imposibil de descifrat acum. Se uită la mine, dar mă îndoiesc că mă vede.

— Am ajuns-o repede din urmă şi ne-am luptat puţin, ţinând cont că refuza să se întoarcă la resort, adaugă paznicul, pe cel mai sigur ton al său.

Chiar şi nervoasă cum sunt, trebuie să recunosc că e un expert în inventat poveşti şi în a

le relata cu precizie, ca şi când într-adevăr s-a întâmplat aşa cum spune el. Dacă nu aş fi ştiut mai bine că minte de îngheaţă apele, l-aş fi crezut şi eu, aşa că nu-l condamn pe Keith sau pe oricare dintre ceilalţi prezenţi. Cei zece ani pe care i-a petrecut alături de ei îl fac să fie sigur pe sine şi controlat.

Spre deosebire de el, eu tremur ca varga, aşteptând să fiu împuşcată, omorâtă, cu toate că încă n-am deschis gura. Aştept cu sufletul mic şi cu inima chircită în piept, să mă facă praf şi pulbere. N-are cum să mă creadă pe mine, în detrimentul lui, şi sunt conştientă de asta. Astfel că, numai o minune m-ar mai scoate din mâinile lui la final.

— Keith, cred că ar fi mai bine dacă am discuta despre asta dimineaţă, sugerează Deke, la fel de panicat ca restul. Sunt sigur că o putem rezolva şi altfel.

— Nu, i-o retează brunetul, fără să se uite la el. În noaptea asta ori moare unul, ori moare celălalt. Refuz să mai ţin lângă mine un trădător.

Şi, după cum se prezintă situaţia, cel care o să moară în noaptea asta o să fiu eu. Atitudinea lui John îmi spune că are exact aceeaşi părere ca mine, când îmi ridic ochii şi mă uit la el pentru prima oară după toate astea. Are bărbia ridicată în semn de aroganţă şi siguranţă şi îl priveşte pe Keith în ochi, fără teamă.

— Cum ai scăpat-o? vrea brunetul să ştie,

mutându-şi greutatea pe piciorul drept şi ţinând strâns în mână, pistolul negru.

— Din neatenţie. Recunosc, am crezut că o pot răpune cu uşurinţă şi m-am culcat pe o ureche. Mi-a scăpat printre mâini când mă aşteptam mai puţin. Ultimul lucru pe care am apucat să-l mai fac a fost să o împuşc. Am crezut că asta o s-o încetinească, dar apoi i-am pierdut urma. Am fost nevoit să mă întorc la post şi să anunţ fuga ei.

Keith încuviinţează cu buzele strânse, în semn că a înţeles, înainte să-şi coboare privirea nebună pe mine.

— Ellie?

Nodul care mi se fixează în gât de îndată ce-mi aud numele din gura lui, e imens şi aproape mă sufocă.

— Nimic din ce spune John nu coincide cu povestea ta, mă informează tensionat. Nu spui nimic?

Clatin din cap, strângându-mi pleoapele până văd stele verzi în spatele lor. Dacă Jordan nu m-ar ţine, m-aş prăbuşi pe podea. Genunchii îmi devin moi ca jeleurile şi abia mă mai susţin în poziţie verticală.

— Omoară-mă odată, şuier, refuzând să mă mai uit la el. M-am săturat de astea.

— Uită-te la mine, Ellie! mârâie nervos.

Când mă uit, e cu o idee mai aproape de mine şi interiorul meu îngheaţă de groază. Apuc să-l privesc doar o clipă în ochii verzi ca jadul, înainte

ca pocnetul asurzitor al pistolului să-mi încremenească inima în piept şi faţa să-mi fie stropită de sânge. Tresar atât de tare, încât nici nu simt rana pe care glonţul mi-o face.

Pentru câteva secunde lungi şi îngrozitoare nici măcar nu mai respir. Nimeni n-o face. Apoi aud zgomotul produs de prăbuşirea trupului lui John şi simt cum podeaua se zdruncină sub tălpile mele goale.

Până să-mi revin în fire, mâna lui e întinsă spre mine. În palma sa murdară străluceşte unul dintre cerceii pe care îi purtam în ziua aceea – cercei pe care i-am primit cadou de la el după câteva zile de când am fost adusă pe insulă.

— L-am găsit în groapă.

Vocea lui e estompată de vârtejul din urechile mele şi sunt incapabilă să îmi dau seama ce înseamnă cuvintele pe care le rosteşte. Trauma prin care trec e mai puternică decât tot ce am trăit până acum, inclusiv când tata mă încuia în debaraua casei ca să mă pedepsească. Abia conştientizez că nu eu sunt cea moartă, că nu al meu e sângele ce mi se scurge pe faţă şi că pistolul ăla nu a fost niciodată îndreptat spre capul meu.

— Ellie, mă auzi? Am găsit…

Ţâşnesc pe lângă el, alergând disperată spre uşile deschise ale terasei şi, în următoarea secundă, icnesc lângă un tufiş cu trandafiri, prăbuşită în genunchi pe pavaj. Stomacul gol îmi

dă senzaţia că e pe cale să urce în gât şi să iasă afară, dar nu vomit nimic. Nici n-am ce. Cu toate astea, greaţa pe care o simt e imposibil de controlat.

— Ellie!

Strigătul lui Keith mă face să mă trântesc în fund, pregătită să mă târăsc departe de el. Îl văd printre lacrimi cum iese val-vârtej pe uşi, cu o expresie tulburată, dar nu apucă să se apropie. Atât Ryder, cât şi Deke îl prind la timp, trăgându-l înapoi până se izbesc toţi trei de sticlă.

Groaza de pe chipul lui îmi spune că îşi aminteşte perfect tot ce mi-a făcut pentru asta. E înnebunit şi probabil ştie că nu o să-l iert, indiferent cât s-ar căi, dar asta nu-l împiedică deloc să se zbată cu putere ca să ajungă la mine.

E posibil să ţi se spargă inima? Pentru că a mea se sparge asemeni sticlei prin care Ryder îl aruncă pe Keith ca să-l ţină departe.

Nu! Noaptea asta e un coşmar! Îmi prind capul între palme, nevenindu-mi să cred ce se întâmplă.

Micha se înfiinţează lângă mine şi tresar de spaimă când mă cuprinde cu ambele braţe. Primul instinct este să-l lovesc, însă mă opresc la timp şi îi permit să mă ridice.

Restul e ca prin vis. Printr-o minune parcurgem livingul, în timp ce Ryder şi Deke îl ţin pe Keith la pământ, iar Drew mai că îşi smulge părul din cap lângă corpul inert al adevăratului

trădător. Tot printr-o minune ajungem în dormitorul meu şi în baie.

— Dumnezeule mare, cum arăţi! geme blondul, aşezându-mă cu grijă pe blatul chiuvetei.

Se repede spre suportul de prosoape şi smulge unul curat, cât eu fac eforturi supranaturale să-mi ţin greaţa sub control şi să nu mă uit în oglindă nici cu coada ochiului. Nu vreau să văd!

— Iar nemernicul ăla şi-a pierdut minţile de tot!

Udă un colţ al prosopului pluşat şi îl întinde spre faţa mea, făcând abstracţie de hărmălaia răsunătoare ce porneşte la parterul vilei. Nu pot decât să-l aprob, Keith şi-a pierdut minţile de tot. Îl aud răcnind cât îl ţine gura.

— Ellie, eşti bine?

Încuviinţez frenetic, poate prea frenetic. Privirea lui Micha mă informează că nu mă crede nici măcar puţin, însă asta e tot ce pot face acum. Încă sunt şocată, încă trăiesc un coşmar.

— Am… Am crezut că m-a împuşcat, bolborosesc.

— Crede-mă, păpuşă, că mi-a stat şi mie inima în loc! Când l-am văzut în halul ăla… adaugă, arătând cu degetul spre uşă, am crezut că am un coşmar. Am crescut împreună şi niciodată nu l-am văzut astfel! Scoţi toţi diavolii din el, fetiţo, şi numai Dumnezeu ştie câţi are!

Nu mai spun nimic. Cu mâinile în poală, aştept cuminte să şteargă de pe faţa mea orice a mai

rămas din John, cuprinsă brusc de un sentiment de liniște. Nu merita nimic mai puţin decât o moarte violentă, cum a şi avut.

Iar Keith nici măcar n-a clipit. De fapt, nici nu am văzut când a ridicat pistolul şi a tras. S-a întâmplat prea repede totul şi am în continuare impresia că nu s-a petrecut decât în imaginaţia mea.

Şi nu sunt deloc surprinsă că încep din nou să plâng. Mă trag mai aproape de marginea hiatului şi îmi arunc braţele în jurul lui Micha, îndesându-mi disperată faţa în umărul lui. În momentul ăsta, am nevoie de sprijin aşa cum n-am avut niciodată în viaţa mea, iar el mi-l oferă din plin, inclusiv când Keith dă buzna în dormitor, înnebunit de-a dreptul, iar blondul trânteşte uşa de la baie înainte să intre peste noi. Viteza cu care o încuie mă năuceşte, dar nu-l opreşte pe acesta să bată în uşă cu disperare, strigându-mă pe nume neîncetat.

— Dacă vrei să pleci, te scot eu de pe insulă chiar acum, îmi spune Micha serios, trăgându-se înapoi cât să mă poată privi. Poţi sta în Ibiza până se liniştesc apele aici. Ştiu cât urăşte să fie trădat de cineva şi o să mai fie turbat o perioadă.

Inspirând adânc, clatin din cap, refuzându-i oferta, deşi pare cea mai bună mişcare pe care aş putea s-o fac în astfel de clipe de coşmar.

Dar ce aş fi eu, dacă aş fugi? Şi ce ar fi Micha, dacă m-ar ajuta s-o fac? Ambii am trece pe lista cu

trădători, ţinând cont că cel din spatele uşii e rupt complet de realitate.

— Mă descurc. Dacă faci asta, Keith o să te urască.

— Îi va trece.

— Nu. Mă descurc cu el. Doar am nevoie de puţin timp.

Acesta încuviinţează din cap, în semn că înţelege, apoi îşi scarpină încurcat obrazul, privind lung uşa.

— O să-l ţin eu departe de tine până atunci, îmi promite. Nu o să te deranjeze.

Înainte să mai spun ceva, Micha se strecoară pe uşă şi îl agaţă pe Keith din mers tocmai când brunetul vrea să dea buzna înăuntru.

— Gata, amice! zbiară blondul iritat. Du-te naibii şi te spală, că arăţi ca dracu'! Parcă ai săpat prin cimitire toată noaptea!

Tot ce se mai aude apoi e o bufnitură şi uşa cum se închide în urma lor, dovadă că aceştia au ieşit din dormitor.

Ating cu vârful degetelor vânătaia din colţul gurii, înainte s-o acopăr cu un strat subţire de fond de ten. Prin faţa ochilor îmi străfulgeră imagini de noaptea trecută, dar le alung cu repezeală. E una dintre nopţile la care mă voi strădui din greu să nu mă mai gândesc, în schimb, insist puţin cu mintea la felul în care arăta Keith, murdar în întregime, şi la comentariul lui Micha

de dinainte să-l scoată din dormitor. Într-adevăr a săpat o jumătate de noapte prin junglă, ca să-mi demonstreze nevinovăţia? Ei bine, arăta de parcă ar fi făcut-o, de parcă ar fi săpat cu mâinile goale în pământ după o dovadă. E ca şi când nu s-ar fi putut împăca de la bun început cu ideea că l-am trădat, că am încercat să fug de el. Ca şi când ar fi avut un strop de încredere în mine şi unul de îndoială în privinţa lui John.

John… Nu pot spune că moartea lui mă satisface complet, deşi mă simt mai uşurată acum că n-am să-l mai văd niciodată. Nu voi uita prea curând sentimentul acela macabru de a fi îngropat de viu, pentru care ar fi meritat o tortură ca la carte.

Aplic un strat de mascara pe genele lungi, arcuindu-le şi mai mult, holbându-mă la reflexia mea, apoi îmi pieptăn leneş părul. Înainte să prind la gât rochia de un albastru pal, cu corset aproape transparent şi modele florale din dantelă, îmi scot colierul cu perlă şi îl las lângă chiuvetă, simţindu-mă din prima clipă vinovată. E pentru prima oară când îl scot, de când mi-a fost dăruit.

Îmi trec mâinile peste rochia impecabilă. Corsetul se întâlneşte la mijloc cu materialul fin din mătase, ce se desparte prin două crăpături adânci, până la podea. O altă rochie de păpuşă, la fel ca toate celelalte.

— Ar trebui să-ţi prinzi părul.

Vocea lui Roxette mă face să mă întorc

surprinsă spre ea. E în pragul băii şi îmi aruncă un zâmbet crispat, înainte să intre şi să se poziţioneze în spatele meu.

— Am auzit ce s-a întâmplat azi-noapte, îmi spune, privindu-mă în oglindă. Micha mi-a povestit. Vreau doar să ştiu că eşti în regulă.

— Sunt bine.

Rămân neclintită cât blonda cu un cap mai înaltă decât mine îmi adună tot părul din faţă şi îl trece peste umerii bronzaţi, despărţindu-l egal pentru o împletitură sofisticată.

— Ţii legătura cu Micha? o întreb uimită.

— Da, strâmbă din nas. Să spunem că suntem un soi de prieteni. Bineînţeles, Drew nu ştie despre asta.

— Aşa cum Reina e un soi de prietenă cu Deke? o iau peste picior.

Ochii ei albaştri strălucesc de amuzament, iar colţurile gurii voluptuoase se arcuiesc într-un rânjet complice.

— Spre deosebire de ei, noi doar ne-am sărutat. O dată! O singură dată! Şi aia pentru că eram puţin ameţită.

— Da, mormăi ca pentru mine. Hai să dăm vina pe marijuana.

Roxette mă înghionteşte în spate, făcându-mă să chicotesc.

— Lasă asta. Mai bine mi-ai spune ce ai de gând să faci cu Keith. Bănuiesc că nu o să-l ierţi prea uşor.

Oftez, orice urmă de amuzament dispărându-mi de pe faţă şi din ochi. Încă n-am idee ce urmează să fac cu Keith. Chiar dacă am meditat la asta toată noaptea – sau ce a mai rămas din ea –, nu am ajuns la o concluzie care să mă mulţumească.

Ar merita tot ce e mai rău pe lume pentru trădarea lui, dar o s-o pot face? Ultimele evenimente nu au şters nimic din ce simt pentru el, asta-i cert. Contrar aşteptărilor, nu sunt pregătită să-l las, dar sunt pregătită să-l fac să regrete.

— Eu l-aş da de mâncare la câini, dacă există vreun câine pe insula asta, spune tot ea, încordându-se toată în spatele meu. Sau la rechini, adaugă senină. Sigur găsim un rechin prin zonă.

— Eşti cam sadică, nu crezi?

Aceasta ridică nepăsătoare din umeri, continuând să-mi împletească părul concentrată.

— Dar te înţeleg dacă vrei să-l păstrezi, mărturiseşte. E singurul care stă între tine şi Drew. Spre deosebire de ceea ce crede Mia despre tine, eu nu te condamn. Fiecare dintre noi trebuie să-şi protejeze fundul într-un fel.

— Crezi că sunt cu Keith ca să-mi protejez fundul? întreb mirată.

Dau să mă întorc cu faţa spre ea, dar Roxette mă înghionteşte din nou.

— Stai nemişcată, la naiba! Îţi strici coafura! Şi ce alt motiv ai avea să stai pe lângă bruta aia?

Serios, cred că e singurul dintre toţi, care e capabil să-mi ridice părul de pe ceafă de groază. Toate ne temem de el. Mereu are privirea aia… de parcă e pe cale să-şi iasă din minţi când te aştepţi mai puţin şi să te sfărâme.

Ei bine, are dreptate. Keith chiar are o privire de genul, pe lângă multe altele.

— O să spun o singură dată, Roxette, murmur. Motivul pentru care sunt cu Keith nu are nicio legătură cu licitaţia sau cu Drew.

— Deci, o să-l ierţi, concluzionează cu glas tare.

Se întinde şi ia elasticul de pe blatul chiuvetei, ca să-mi prindă coafura.

— Vom vedea.

Mă mai uit o dată în oglinda mare, înainte să mă întorc cu faţa spre blonda înaltă, cu păr ondulat şi ochii cât farfuriile.

— Ai emoţii pentru săptămâna viitoare? o întreb curioasă.

Totuşi, n-am nevoie de un răspuns. De îndată ce pomenesc despre asta, expresia ei se înnegurează, iar sprâncenele i se încruntă de confuzie.

— Nu prea sunt sigură, ridică din umeri. Dacă nu o să fie chiar aşa de rău pe cât ne închipuim?

Habar nu am ce să spun în legătură cu asta. Niciodată n-am ştiut. Situaţia asta nu poate fi explicată în cuvinte.

— În orice caz, am un plan de rezervă, îmi

spune senină, făcându-mi ştrengăreşte cu ochiul. Dacă nu-mi place, o să fug. Nu ar fi pentru prima oară când o şterg peste noapte. Am fugit din orfelinat de patru ori, până să împlinesc şaisprezece ani, apoi de cinci când am fost luată în grijă de o familie.

Schiţez un zâmbet. Mi-aş fi dorit să pot fugi şi eu ca ea, atunci când se înrăutăţea treaba acasă, dar niciodată nu am avut curajul necesar să o fac. Ştiam că, într-un fel sau altul, tatăl meu mă va găsi, iar pedeapsa ar fi fost mai rea decât orice aş fi putut trăi vreodată.

Ieşim împreună din dormitor şi ne aventurăm pe coridor, Roxette păstrând măsura pasului cu mine, să mă aştepte. De data asta, picioarele mele sunt încălţate cu balerini comozi, spre deosebire de sandalele înalte ale blondei de lângă mine, care o fac şi mai înaltă.

— Cred că ar trebui să merg înainte, sugerează, strâmbând din nasul în vânt. Nu e o idee bună să mă prindă Drew pe-aici.

— Părerea lui Micha? întreb amuzată.

— Mda. Ne vedem mai târziu?

— Sigur.

Îmi iau rămas-bun de la ea printr-un gest din mână, înainte ca aceasta să grăbească pasul pe coridor şi să dispară.

Ajung în living ceva mai târziu şi-l găsesc pe Drew pe canapea, cu o cafea în faţa lui. Orice urmă de-a lui John este complet ştearsă, iar

încăperea arată imaculat, fără vreun semn că s-a întâmplat ceva aici.

— Elena, mormăie în semn de salut.

— Unde e Keith? vreau să ştiu.

— Ce te face să crezi că ştiu unde e Keith?

Pufnesc. Tipul ăsta mă ia de fraieră. Nu cred că poate fi mai iritant decât atât şi mai clar că noi doi nu ne vom înţelege niciodată, nici măcar de dragul nepotului său.

— Nu ştiu, replic ironic. Poate pentru că ţi-ai făcut un obicei să fii un ghimpe în coastele lui şi ale mele?

Privirea i se înăspreşte, ajungând să mă privească cu duşmănie.

— Nu apreciez deloc ironia ta, Elena, mă informează sec. Ar trebui să-ţi revizuieşti comportamentul, dat fiind faptul că nu eşti decât o scamă prinsă de nepotul meu.

Surâd. Chiar mă întrebam cât o să dureze să mă atace. Nu pierde vremea deloc.

— Nu asta s-a văzut azi-noapte, Drew, îi amintesc.

Maxilarul lui pătrăţos se încordează, în semn de enervare.

— Fii sigură că aşa ceva nu o să se mai întâmple! Noaptea trecută a fost o simplă scăpare.

— O simplă scăpare? întreb mirată. Ai fost de faţă. Cred că a fost orice, numai o simplă scăpare nu. Las-o baltă! O să-l caut pe Keith singură.

Mă răsucesc leneş pe călcâie şi pornesc spre

uşă, dând ochii cu Jordan pentru prima oară în dimineaţa asta. Nu l-am văzut stând acolo, chiar lângă intrare, tăcut mâlc şi discret ca o statuie. Omul ăsta ar putea fi un ninja excelent.

Îl salut printr-o înclinare din cap şi pun mâna pe mânerul uşi, când îmi spune lin:

— În Eden.

Zâmbesc drept mulţumire şi părăsesc vila, scăldându-mă în soarele arzător al dimineţii şi în briza fierbinte. Nu mai pierd vremea şi pornesc direct spre Eden, întrebându-mă în sinea mea care e motivul pentru care e acolo. Keith niciodată nu intră în Eden fără mine.

Şchiopătând, ocolesc vila până ajung de partea cealaltă a ei, pe aleea şerpuită ce duce în diferite direcţii – spre mini-hotelul ce probabil urmează să servească drept cazare pentru clienţii Elitei, spre heliport şi spre grădina în direcţia în care mă grăbesc cât de tare pot.

În continuare nedumerită, trec de uşa întredeschisă a serei şi pătrund în jungla interioară cu miros tropical şi umezită de aspersoare. Cu cât înaintez pe potecă, cu atât mai mult mă îndoiesc că într-adevăr e aici. Grădina e acaparată de ciripitul constant al păsărilor ce zboară haotic pe sub tavanul serei. Niciun alt zgomot nu se aude înăuntru, ca să-mi ofere un indiciu despre locaţia sau activitatea lui.

Astfel, mă învârt în cerc câteva minute, verificând aproximativ toate ascunzişurile. Trec pe

lângă crucea Sf. Andrei, pe lângă pat, pe lângă baia de grădină, ca apoi să mă opresc într-un loc pe care mi-am promis mie însămi că n-o să-l mai vizitez niciodată.

Colivia e exact aşa cum mi-o imaginez, ascunsă bine în vegetaţie, imensă şi înspăimântătoare, strălucind de-a dreptul în razele soarelui. Uşa din gratii e ferecată cu un lacăt argintiu, iar Keith e captiv înăuntru, leşinat lângă o sticlă goală de whisky, întins cât e de lung pe podea, cu faţa în jos şi la fel de murdar şi zdrenţuros ca noaptea trecută, arătând într-un hal în care n-am crezut că o să-l văd vreodată.

Sunt gata să cred că a fost închis de cineva, până calc cu balerinii cu talpă subţire pe mănunchiul de chei aruncat neglijent pe pământ, la mică distanţă de colivie.

S-a închis singur acolo? Uluirea prin care trec mă face să mă apropii, cu ochii fixaţi pe spatele lat care se ridică de fiecare dată când inspiră. Mă simt cu o idee mai uşurată de piatra grea ce îmi striveşte inima.

S-a pedepsit singur. E singura concluzie pe care pot s-o trag în momentul ăsta, când îl văd. Tocmai gustă cu nesaţ din propriul medicament amar ca naiba, răpindu-mi ocazia de a-l închide personal acolo, ca să simtă ceea ce am simţit şi eu.

Şi îl las din plin s-o facă. Poate doar astfel exorcizează şi ultimul demon întunecat din el.

Capitolul 42

După aproximativ două ore în care tot ce am făcut a fost să aştept şi să-l privesc, Keith dă semne de trezire. Gemând, se mişcă lent pe podeaua coliviei, depunând eforturi colosale să se răstoarne pe spate ca să sfârşească exact la fel: pe burtă.

Aproape mi-e milă de el. Aproape că simt şi eu durerea de cap ce-l încearcă şi cât de mahmur e, dar nu fac niciun pas să-l ajut. E fix acolo unde trebuie să fie.

— Elena, geme.

Apoi rămâne nemişcat, dând semne că e pe cale să adoarmă din nou – sau să leşine.

— Ellie, îl corectez sec.

Viteza cu care îşi ridică privirea pare să-l ameţească şi să intensifice migrena de care suferă. Geme şi mai tare şi clipeşte de mai multe ori, înainte să-şi fixeze privirea pe mine, uluit să mă găsească de partea cealaltă a gratiilor.

Nu mă pot abţine. Îmi înclin capul aşa cum ştie doar el s-o facă atunci când e curios de ceva, când încearcă să prindă privirea cuiva sau când nu-i place ce aude.

— Poftim?

— Prefer să mi se spună Ellie.

Se uită pierdut în jurul lui, înainte să ofteze adânc şi să se ridice în coate, apoi în genunchi şi-

ntr-un final, în capul oaselor. Umărul i se izbeşte de gratiile din faţa mea, când ultimele forţe îl părăsesc şi nu se mai poate controla. Închide ochii, meditând la ceva preţ de câteva clipe, înainte să spună încet şi răguşit:

— Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău.

Ştiu pentru ce îi pare rău, dar asta nu-mi aduce nici cea mai vagă alinare. Şi-a dat şi singur seama că m-a condamnat pe nedrept.

— Păi, aş fi fost dezamăgită să nu-ţi pară, replic sprintenă, pe un ton mult mai batjocoritor decât intenţionam. Arăţi jalnic!

Ochii lui verzi se deschid, surprinzând momentul în care nu-mi mai pot stăpâni rânjetul de satisfacţie şi îmi împreunez braţele la piept, arogantă.

— Te bucuri de asta, constată moale.

— Nu tu ziceai că sunt o scorpie afurisită? Asta fac scorpiile afurisite ca mine, savurează decăderea cuiva. Şi, în calitate de scorpie supremă, îţi spun că arăţi şi patetic, nu doar jalnic.

— Hmm…

Se uită la mine printre pleoapele întredeschise, colţurile gurii sale arcuindu-se uşor într-un zâmbet complice, dar trist.

— O meritam pe asta.

Replica lui mă face să chicotesc de-a dreptul.

— Oh, habar nu ai că abia acum încep! Deocamdată mă mulţumesc că eşti exact acolo

unde trebuie să fii şi că nu am mişcat niciun deget pentru asta.

— Da? îngaimă, fără să mă slăbească vreun pic. Eu aş fi preferat să fiu în altă parte.

— Unde? întreb cu o falsă curiozitate, arcuindu-mi sprâncenele.

— În tine.

Oho! Uite-l! Tupeul lui extraordinar, căruia i-am cam dus lipsa. Mai că mă face să zâmbesc, însă mă stăpânesc la timp. Nu sunt aici să mă hlizesc ca idioata, ci să-l pedepsesc aspru pentru toate greşelile pe care le-a făcut. Cam aşa cum a făcut şi el cu mine.

Şi cum altfel aş putea s-o fac, ţinând cont că fizic nu am nicio şansă să-l domin? E vulnerabil într-un singur punct şi am de gând să profit de asta, în special acum când e închis acolo şi nu mă poate ajunge.

— Vezi tu, există o problemă, îl informez prompt.

— Mi-am dat şi eu seama de asta, mormăie la fel de moale, privindu-mă sfredelitor printre barele de fier. Eu sunt aici, iar tu eşti acolo şi eşti supărată foc.

N-am cum să uit asta. Încă mă bucur în sinea mea că e încuiat acolo, deşi ar trebui să mi se frângă inima că iubitul meu complet dezaxat şi-a făcut asta de unul singur în încercarea de a demonstra ceva.

— E şi asta o problemă, dar mai este una.

— Care? întreabă fără vlagă.

— Nu mai sunt a ta.

Trupul îi tresare şi clipeşte derutat, de parcă abia acum şi-a revenit în simţiri. Cred că n-ar fi reacţionat aşa nici dacă l-aş fi pocnit peste faţă. Privirea-i până acum suferindă se transformă în ceva întunecat, agresiv, şi se înfige fără milă în mine, vrând să mă bage în sperieţi. Şi îi funcţionează puţin, căci simt cum îmi piere rânjetul de pe buze.

— Mai ai şi alte glume proaste în program sau asta e tot? vrea să ştie, vorbind de data asta cu toată gura.

Cum îndrăzneşte?!

— Nu e o glumă proastă, Keith, bombăn enervată. O să vorbesc cu Drew şi o să-i dau ceea ce-şi doreşte. O să intru în licitaţie. De bunăvoie. Nu contează ce se va întâmpla cu mine apoi, atâta timp cât o să plec cât mai departe cu putinţă… de tine!

Ochii i se fac cât două hubloane de avion şi, când mă aştept mai puţin, loveşte cu pumnul gratiile de care se sprijină, sărind în picioare în două secunde. Rahat! Mă trag înapoi, având pentru o clipă impresia că poate ajunge prin minune la mine. Întreaga cuşcă de o tonă se zdruncină în urma loviturii şi Keith scoate un răcnet sfâşietor din gât.

— Ai grijă, mârâie proaspăt turbat, prinzând două bare în mâini şi strângându-le până când

degetele i se albesc. O singură dată dacă mai scoţi porcăria asta pe gură, când ies de aici, te rup! Şi aşa mi-e dor ca dracu' de trupul tău!

Atât reacţia lui, cât şi privirea ameninţătoare pe care mi-o aruncă de sus, toarnă gaz peste incendiul din sinea mea şi, neputând să mai suport, fac doi paşi mari spre colivie, lăsându-mi cu totul capul pe spate ca să mă pot uita la el.

Cum naiba face asta? Chiar dacă e ferecat acolo, încă reuşeşte să mă domine. Asta mă înfurie şi mai tare!

— Du-te naibii! i-o trântesc.

— Ellie! răcneşte tare, cât îl ţine gura.

Sfinte! Mă aşteptam la o reacţie violentă din partea lui, dar asta… Asta este peste ceea ce speram că o să obţin!

Tremurând din toţi rărunchii, îşi ridică mâna şi şi-o trece peste faţă, dând târcoale coliviei ca un leu turbat în cuşcă. E o adevărată plăcere. Mă unge pe suflet starea lui de agonie şi spală puţin din păcatele sale faţă de mine.

— Dă-mi drumul de aici, îmi cere dintr-odată, cu o idee mai calm, venind din nou în faţa mea.

— N-ai să vezi! pufnesc. Stai bine acolo unde eşti.

— Ellie, iubito, lasă-mă să ies! îmi cere mai insistent. Te rog!

Izbucnesc în râs în sinea mea. Chiar crede că mă duce de nas cu asta?

Tocmai a spus „te rog"?

— Nu o să-ţi fac niciun rău, promit!

Îmi duc mâna la gură, prea amuzată ca să mă abţin.

— Nu mi-e frică de tine, Keith! zâmbesc. Dar nu te las să ieşi!

— De ce?

— Pentru că nu ţi-ai ispăşit pedeapsa, încă. Sau preferi să te leg de cruce şi să te bat cu cravaşa până căpiezi? Ştii tu, cravaşa aia cu care voiai să mă loveşti ieri.

Aproape îşi dă ochii peste cap în faţa mea. Cât tupeu!

— Nu voiam să te lovesc, Ellie! pufăie. Voiam doar să te sperii puţin. Nu sunt un animal.

— Eşti sigur? întreb, lăsându-l perplex. Pentru că mie începi să-mi semeni din ce în ce mai mult cu un măgar sadea.

Se uită o clipă la mine, surprins, apoi îl apucă râsul. Sunetul melodios pe care îl scoate îmi face genunchii să tremure de plăcere, motiv pentru care mă enervez şi mai tare, de data asta pe mine. Ar merita să-l ard pe rug, nu să mă topesc după el.

— Oh, Doamne! geme, continuând să surâdă. Când o să ies de aici, să te ţii bine, iubita mea! O să-ţi scot din cap toate ideile alea proaste care mişună pe-acolo. Dar până atunci, adaugă calm, o să-ţi spun un singur lucru. Nu intri în nicio licitaţie!

— Mai vedem noi.

— Nu mai vedem nimic, Ellie. O să se întâmple

asta doar peste cadavrul meu, iar Drew ştie perfect că nu e cazul să mă sfideze în halul ăsta, indiferent cât şi-ar dori să te vadă dispărută. Ar însemna să mă trădeze şi ai văzut şi tu cum reacţionez când vine vorba despre asta.

Da, am văzut şi nu mi-a plăcut, însă asta îmi aminteşte că şi el se află pe lista trădătorilor şi merită să fie pedepsit din plin.

— Că veni vorba, murmur, legănându-mă uşor pe călcâie, şi tu eşti un trădător. Ce o să faci în privinţa asta? Sau tu eşti o îmbucurătoare excepţie?

Zâmbesc când se opreşte din foit, strângându-şi buzele într-o linie dreaptă.

— Sunt deja aici, nu? întreabă cu nervi.

— Da, dar nu e suficient. Să stai doar câteva ore în cuşcă, arătând ca dracu', nu şterge cu buretele faptul că mi-ai călcat în picioare inima şi încrederea că n-o să-mi faci rău niciodată.

— Ellie, te-am închis aici tocmai ca să nu-ţi fac rău. Am fost furios şi rănit şi nu eram sigur că mă pot stăpâni.

— Deci, m-ai închis într-o cuşcă pentru a mă proteja? pufnesc.

Incredibil! Sunt tentată să mă arunc asupra lui cu cele mai odioase înjurături pe care le cunosc, dar mă răzgândesc înainte să las vreuna să-mi scape printre buze. Nu vreau să arunc cuvinte grele. Nu pentru că nu le-ar merita, mai ales acum, ci pentru că nu aş mai putea să le retrag şi,

într-un final, am de gând să-l iert – asta după ce îl voi perpeli bine de tot într-un cazan cu smoală. Nu există o altă opţiune pentru mine şi da, acum mi-e mai clar ca niciodată că am înnebunit după bărbatul ăsta.

Îl iubesc cu tot cu comportamentul lui de om sărit de pe fix, cu maniile lui şi cu privirile provocatoare pe care mi le aruncă printre gratii, în speranţa că o să mi se facă poftă să îl eliberez.

— La revedere, Keith!

Mă răsucesc pe călcâie sub ochii lui cât cepele şi dau să plec, când vocea sa ridicată mă face să ezit, cu un picior înainte şi altul înapoi.

— O să ies de aici şi o să te mănânc de vie! mă avertizează, evident mulţumit că îi ofer ocazia de a-şi spăla păcatele.

Mai fac un pas şi iar urlă:

— M-ai auzit?!

Oh, tare şi clar! Şi ştiu că o să iasă curând, aşa că aş face bine să mă pregătesc psihic pentru asta.

Părăsesc Edenul fără să-l eliberez, întorcându-mă la vila Elitei cu un zâmbet tâmp pe faţa arsă de soare. Mă simt cu o idee mai bine acum, deşi ştiu că nu s-a terminat nici pe departe. E abia începutul. În adâncul meu încă nu sunt pregătită să-l iert, nu până nu-l trec prin toate cele nouă cercuri ale Iadului, în repetate rânduri.

Traversez livingul cu un nod în gât, uitându-mă obsesiv la podeaua spălată, în locul în care cu

doar câteva ore în urmă era John. Mă întreb ce au făcut cu el, chiar dacă ştiu că nimeni nu o să-mi răspundă la întrebarea asta. Nimeni nu mi-a spus nici ce s-a întâmplat cu fata moartă din patul meu sau cu Brian, după ce am tras o săgeată în el. În orice caz, viteza cu care s-au mişcat în toate cele trei cazuri îmi dă de înţeles că erau pregătiţi pentru astfel de incidente.

— Ellie!

Mă opresc la baza scărilor când Ryder coboară ultima treaptă şi mă prinde de umeri. Părul lui e prins într-o coadă scurtă la spate şi arată impecabil, cu excepţia cearcănelor de sub ochii căprui şi înguşti.

— Haide să mănânci ceva, mă îndeamnă, împingându-mă uşor spre uşile terasei. Pun pariu că eşti flămândă!

Apoi se opreşte dintr-odată, arcuindu-şi curios sprâncenele, în timp ce se uită pierdut în jurul lui.

— L-ai văzut pe Keith?

Simt cum mă umflă râsul.

— Crede-mă, nu vrei să ştii! chicotesc. Nu cred că o să vină la micul dejun. E puţin… prins!

Chicotesc şi mai tare, ignorându-i încruntătura nedumerită. Săracul, n-are nici cea mai mică idee că prietenul lui tocmai a căzut în propria-i capcană.

— Ce i-ai făcut? vrea să ştie, privindu-mă poznaş, aşa cum nu credeam că o să se uite la mine vreodată.

— Eu? întreb inocent. Nimic. Şi-a făcut singur!

— Dumnezeule! geme. Nici nu vreau să ştiu.

Ieşim împreună pe terasa din spate, în soarele arzător, şi observ că una dintre uşi nu mai are sticlă deloc. E singurul lucru care îmi confirmă că, ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută, chiar a avut loc. Keith chiar l-a împuşcat pe John fără să clipească, înainte s-o ia razna de tot.

Ceilalţi patru bărbaţi sunt deja aşezaţi la masă, aşteptând tăcuţi ca servitoarea de origine spaniolă, care mă îndoiesc că e trecută de patruzeci de ani, să-i servească. Drew e din nou în capul mesei.

— ’neaţa! salut bine dispusă.

Ryder mă conduce cu grijă spre scaunul meu, iar Micha îmi zâmbeşte prietenos de lângă.

— Arăţi bine astăzi, afirmă blondul, senin. Să înţeleg că maniacul nostru numărul unu nu ţi-a dat bătăi de cap?

Râd din nou. *Sfinte, dacă ar şti…* Probabil s-ar înghesui cu toţii pe uşi acum, fiecare dorind să-l elibereze pe Keith din propria-i cuşcă. Nu s-ar putea abţine.

— L-am văzut plecând azi-noapte cu o sticlă de whisky, replică Trent relaxat, sorbind elegant din cafeaua lui. Sigur e mort de beat pe undeva!

— Mă îndoiesc, chicotesc, dregându-mi zgomotos glasul şi făcând eforturi mari să redevin serioasă, în special când privirea tăioasă a lui Drew se înfige în mine. E bine. E viu şi nevătămat.

— Să înţeleg că l-ai văzut? vrea Micha să ştie.

Şi el mă priveşte suspicios printre gene, la fel ca ceilalţi. Abia reuşesc să nu le râd în faţă, dar cert e că postura în care l-am găsit şi l-am lăsat mă distrează la culme. Nu puteam să-mi încep ziua mai bine.

Încuviinţez încet.

— Atunci, n-are rost să ne facem griji că s-a înecat sau mai ştiu eu ce naiba, spune Micha relaxat.

Râd înfundat, aplecându-mi privirea când îl simt pe Drew sfredelindu-mă arzător de pe scaunul său. El e singurul care nu e relaxat.

— Unde e nepotul meu, Elena? mă întreabă încordat.

— Dacă vei continua să-mi spui Elena, n-o să afli niciodată, i-o trântesc senină.

Micha mă împunge cu cotul, cerându-mi tacit să nu-l calc pe nervi, dar serios dacă mă pot stăpâni. Omul ăsta e întruchiparea tensiunii şi în mod evident are o problemă cu mine.

— Unde e nepotul meu, Elena? repetă intenţionat, căutând să mă enerveze.

— Nu ştiu unde e, blufez, iritată. Caută-l singur. Tresar când acesta îşi trânteşte palmele pe masă, înfuriat.

— Nu mă lua de prost, fetiţo! mârâie. Dacă păţeşte ceva…

Îndreaptă un deget spre mine, ameninţându-mă cu el.

— E băiat mare. Se descurcă.

— Jordan!

Strigătul lui mă face să mă încordez pe scaunul meu de bambus şi să-mi întorc privirea spre intrarea în vilă. Paznicul iese în prag cu o expresie serioasă şi nu se opreşte până nu ajunge în dreptul lui Drew.

— Condu-o pe domnişoară la locul ei şi asigură-te că rămâne acolo. Nu vreau să o mai văd pe-aici nici măcar în vizită.

Jordan se uită confuz la mine, apoi la Drew, arătând ca un om pus în încurcătură.

Locul meu? Bineînţeles că se referă la vila fetelor, încă de când a ajuns pe insulă şi-a dorit să mă expedieze înapoi, în pofida faptului că nepotului lui îşi dorea contrariul.

— Drew, mormăie Micha, nu cred că e o idee bună. Nici eu nu cred asta. Keith o să facă o criză de nervi. Ştim cu toţii cât de urât face când vine vorba despre a mă amesteca cu „marfa”.

— Keith o să…

— Keith nu e aici momentan, i-o retează bărbatul sec, fluturând din mână ca să-i închidă gura. Jordan, ţi-am cerut ceva!

Îmi ridic ochii spre paznicul ce nu se mişcă niciun centimetru. Rămâne lângă Drew exact ca un stâlp de iluminat, cu faţa împietrită şi cu o postură perfect dreaptă.

Năucit, bărbatul îşi lasă capul pe spate, uitându-se lung la Jordan.

— Nu m-ai auzit sau ce?

— Îmi pare rău, dar primesc ordine doar de la Keith.

Răspunsul lui categoric mă face să izbucnesc în hohote de râs, chiar dacă ştiu că asta o să fie picătura că va umple paharul. Şi râd cu o asemenea poftă, încât îmi dau seama până şi eu că e ceva în neregulă cu mine, nu doar ceilalţi – care acum mă privesc cu expresii uşor speriate.

Sunt pe cale să cedez nervos. Toate accesele mele de râs, chicotelile discrete şi starea autoindusă de bine sunt avertismentele unei clacări, dar nu mă pot stăpâni. În ultimele ore am fost târâtă prin junglă, lovită în repetate rânduri, aproape îngropată de vie şi împuşcată, apoi hărţuită de impresia greşită a lui Keith şi de gândul că John e acolo, nepedepsit... Nu e de mirare că simt o iminentă prăbuşire psihică.

Iar asta îi pune capac.

Înainte s-o dau din râs în plâns, sunt smulsă violent de pe scaun. Drew mă trage personal departe de masă, iar ceilalţi sar în picioare, Micha răsturnându-şi scaunul când se repede spre noi, să împiedice vreun posibil dezastru. Blondul nu apucă să mă pescuiască la timp din braţele ce mă împing spre uşă cu forţa, dornice să mă alunge.

— Drew, las-o! tună Trent, panicat de direcţia în care o iau lucrurile.

Dar nu mă lasă. Mă îmbrânceşte cu putere, trimiţând săgeţi în piciorul meu rănit. Genunchiul

îmi cedează lamentabil sub presiunea la care îl supun când, din instinct, mă sprijin în el ca să-mi păstrez echilibrul şi mă prăbuşesc pe pavaj cu un ţipăt, având pentru câteva clipe agonizante impresia că mi se frânge. Simt de parcă mi s-ar frânge.

Apoi… *Bum!*

Nici nu-l văd trecând pe lângă mine, ca o ghiulea. Apuc să mă ridic şi să văd doar momentul în care masa se răstoarnă cu un bufnet răsunător, cu tot cu tacâmuri şi micul dejun, când Keith se înfige în Drew şi ambii aterizează peste scaune într-o învălmăşeală de trupuri şi strigăte.

Inima îmi plonjează în gât de spaimă. Sunetul sticlelor sparte şi a pumnilor care se abat asupra lui Drew ca o ploaie, urletele şi înjurăturile… toate alimentează starea de panică ce mă cuprinde pe de-a-ntregul, trăgând semnale de alarmă în mintea mea bulversată.

Trebuie neapărat să mă îndepărtez de ei, de toţi. E absolut necesar pentru sănătatea mea mentală să fug mâncând pământul – un lucru pe care ar fi trebuit să-l fac de când am aterizat pe insula asta nenorocită sau când Micha a afirmat cu voce tare că lucrurile o iau razna. Nu putea să aibă mai multă dreptate!

Panicată, mă răsucesc în genunchi, cu faţa spre uşi. Cât ceilalţi se luptă să-l smulgă pe Keith de pe unchiul său, eu mă ridic în picioare, cu gândul să o şterg cât mai departe de locul ăsta. E

o nebunie curată!

Două mâini mari mă înşfacă de şolduri, vrând să mă tragă înapoi. Abia le simt, că mă şi smucesc, prăbuşindu-mă la loc pe pavaj, de data asta în fund, urlând cât mă ţine gura:

— Ia-ţi mâinile de pe mine!

Iminenta clacare despre care vorbeam… e aici. Cuprinsă de panică, abia realizez că însuşi Keith e cel din faţa mea şi se întinde să mă apuce, gâfâind după tăvăleala cu Drew, dar asta nu mă împiedică deloc să-l pocnesc peste mâini, în încercarea disperată de a-l face să se retragă.

La naiba! La naiba! Cum a ieşit din colivie?

— Nu mă atinge! zbier la el, când îl văd cu coada ochiului întinzându-se din nou. Sunteţi nebuni de legat! *Tu* eşti nebun de legat!

— Ellie…

— Mai bine m-ai omorî, decât să mai stau o clipă aici cu tine, blestematule! Te urăsc de moarte, bastard afurisit!

Mă cutremur toată când Jordan se înfiinţează în spatele meu şi mă ridică de pe jos, punându-mă la loc în picioare. În schimb, Keith nu se mai mişcă. Se uită la mine şocat, parcă nevenindu-i să creadă că am scos asta pe gură. Sau poate că tonul pe care i-o spun e cel care îl face să înmărmurească, cu ochii mari şi cu obrajii scurşi de sânge. Şi pe bună dreptate, nimic nu mi-a ieşit pe gură cu mai mult patos, decât asta. Aproape cred şi eu că, ceea ce se află în sufletul meu, e ură

pură, nu o dragoste înflăcărată despre care ai zice că e bolnavă. Poate chiar e bolnavă, căci ceea ce simt pentru bărbatul letal din faţa mea nu e deloc sănătos.

Nimeni nu se mai clinteşte cât timp eu şi Keith ne confruntăm din priviri. Ţinută de Jordan, răsuflu greoi şi furtunos, încercând cu toate puterile mele să fac faţă valului de furie ce mă arde pe dinăuntru ca o torţă.

Abia acum îmi dau seama cât de periculos e. N-are nici cel mai vag control asupra lui. E incapabil să-şi gestioneze emoţiile. Cu cât acestea sunt mai puternice, cu atât mai mortal devine. E ca o bombă nucleară ce mi-a explodat în plină faţă.

Şi observ cât de rănit e acum, până în străfundul cel mai întunecat al sufletului. Chipul lui devine atât de uşor de citit, ca niciodată, de parcă ar fi o carte larg deschisă. Pe prima pagină stă scris că tocmai i-am servit lovitura de graţie.

Zidurile lui se prăbuşesc chiar sub ochii mei, lăsându-l al dracului de vulnerabil şi uşor de distrus. Ăsta ar putea fi momentul meu plin de glorie în care să-l strivesc, şi probabil aş face-o ca o idioată, aş profita de asta, dacă Micha nu m-ar scoate în regim de urgenţă de pe terasă, panicat, comportându-se de parcă el ar şti ceva ce eu nu ştiu. Ceva vital.

Nervos, aşa cum nu l-am mai văzut niciodată, blondul mă trage după el în vilă, apoi pe scări şi

pe coridorul de la etaj, conducându-mă în mod sigur spre dormitorul meu. Confuză, mă împleticesc şi mă ciocnesc de el când se opreşte brusc în dreptul uşii şi o deschide cu o împingere furioasă, făcând-o să se trântească de perete. Şi nu-mi pot stăpâni icnetul de surprindere când mă vâră înăuntru fără menajamente, fixându-se în prag ca să se asigure că nu mai ies.

Ce s-a întâmplat cu el? Din cea mai prietenoasă şi mai calmă persoană de pe insula asta, Micha se transformă în ceva dispreţuitor, că abia îmi găsesc curajul de a-l privi în ochii ce scapără de furie. Devine cât se poate de clar că am atins ceva al naibii de sensibil, ceva ce n-ar fi trebuit să ating în veci.

— Ascultă-mă bine, Ellie, pentru că nu o să repet, rosteşte printre dinţii încleştaţi. Asta a fost prima şi ultima oară când i-ai spus aşa ceva. Dacă ţii la viaţa ta, îţi sugerez să te gândeşti bine ce vei scoate pe gură când te vei reîntâlni cu el, altfel eu o să fiu cel care o să te vândă primului nenorocit care îmi iese în cale!

În următoarea clipă, trânteşte uşa după el şi răsuceşte cheia în yală, lăsându-mă singură şi complet mută.

Capitolul 43

Trece o oră de când Micha m-a încuiat în cameră şi până când uşa se deschide. Din vârful

patului îl privesc pe Deke confuză şi supărată, cum intră ţinând în mâna dreaptă o sticlă de tequila şi în cealaltă două pahare mici. Concentrat, închide uşa în urma lui cu piciorul, înainte să se apropie de mine şi să alunece lângă pat, pe podea. Imediat ce lasă sticla jos, îşi ridică ochii aproape negri şi bate cu palma pe locul de lângă el, aşteptând tăcut să mă supun.

Ce naiba caută aici? Sau mai bine aş întreba ce vrea de la mine? Eu şi Deke nu am avut niciodată nimic de împărţit, în afară de câteva cuvinte mormăite, atunci când era cazul.

Cu toate astea, fac ce-mi cere. Mă aşez cu grijă lângă el, lăsând un oarecare spaţiu între noi, şi îl privesc încruntată. Părul lui brunet e aranjat până în cel mai mic detaliu să pară nepieptănat, iar ţinuta lui e lejeră, compusă din jeanşi şi un tricou alb.

— Tequila? întreabă, ridicând sticla spre mine.

Flutur din mână.

— Nici nu ştiu de ce întreb, bolboroseşte. Tocmai i-ai tras un croşeu prietenului meu. Normal că vrei tequila!

— N-am tras un croşeu nimănui, îl contrazic.

Iritată, îl urmăresc cu coada ochiului cum umple un pahar şi îl întinde spre mine. Ezit, înainte să-l apuc şi să-l duc la gură.

— Ai grijă, e tare!

Dar nu o spune la timp. Îl dau peste cap înainte să primesc avertismentul şi îmi simt gâtul

cum ia foc. La naiba, asta nu-i tequila!

— Eşti cam apucată, fetiţo! mi-o trânteşte sec. Asta nu se bea aşa.

— Dar cum se bea?

— Cu înghiţituri mici, altfel o să te îmbeţi înainte să-ţi dai seama.

Ei bine, cred că am nevoie să mă îmbăt.

— Mai dă-mi unul, îi cer.

Întind paharul gol spre el, învârtindu-l între degete, cât Deke se uită curios în ochii mei. Probabil se întreabă în mintea lui dacă nu cumva m-am ţicnit. A fost şi el martor la clacarea mea nervoasă, aşa că sigur crede asta.

Mi-l reumple tăcut şi, în loc să-l sorb încet, aşa cum m-a sfătuit, îl dau şi pe acesta peste cap. Fir-ar! Gura mea e în flăcări, dar nu-mi pasă. Sunt supărată şi am tot dreptul din lume să mă comport ridicol.

Deke dă şi el un pahar peste cap, înghiţind lichidul ca pe apă, în timp ce se zgâieşte la pereţi. Sper să facă conversaţie, dacă tot a venit. Ştiu că Deke nu e chiar omul cel mai vorbăreţ, însă n-am de gând să stau şi să mă holbez la el cum tace.

— L-ai înfuriat pe Micha, mormăie la un moment dat, fără să mă privească.

— I-ai tras-o Reinei, spun şi eu.

Faţa i se întoarce spre mine, încruntată.

— Credeam că spunem cu voce tare ceea ce am făcut, îl iau peste picior.

— Asta ţi-a spus ea?

Nu e curios. Cel puţin aşa simt, că nu e într-adevăr curios de răspuns. Pare să întrebe din complezenţă.

Faţa lui rămâne la fel de impasibilă şi imposibil de descifrat.

Iar eu am exagerat. Ştiu că s-a întâmplat ceva între ei doi, dar nu ştiu dacă lucrurile au mers atât de departe.

— Drew ştie despre asta?

— Drew nu trebuie să ştie nimic, mi-o retează sec.

— Aha! exclam. Deci, chiar i-ai tras-o!

Îl împung cu degetul, înainte să-mi dau seama ce fac. Drace, tipul ăsta trebuie să se relaxeze! E ca un băţ. Nimic de pe faţa lui tânără şi frumoasă nu-l trădează. Pun pariu că e un jucător de poker foarte bun.

— Nu ştiu de ce te place Keith, mărturiseşte. Eşti enervantă şi proastă de gură.

Mă simt jignită.

— Nici tu nu eşti o companie prea plăcută, amice, contraatac. Eşti de cinci minute aici şi deja arunci cu adjective nasoale.

Buzele îi tresar, dar nu zâmbeşte. Cum spuneam, e ca un băţ.

— Preferi să fiu mai crud? vrea să ştie. Mi-ai lăsat lat unul dintre prieteni. Ar trebui să fiu crud!

Ochii întunecaţi îmi sfredelesc faţa cu atenţie şi mă foiesc stânjenită pe podea.

— Ţin la băieţii mei ca la ochii din cap, Ellie,

iar tu l-ai rănit pe unul dintre ei. Dar Keith nu vrea să fii rănită, aşa că doar te avertizez. Niciodată să nu-i mai spui asta.

— Că îl urăsc de moarte? Sau că e un bastard?

Deke reumple paharele dintre noi, încordat până în cel mai mic fir de păr. Reacţia lui îmi spune că e ceva mai mult decât nişte cuvinte aruncate la nervi, în plină criză, cel puţin pentru Keith. Chiar am atins ceva foarte sensibil.

— De ce? întreb curioasă.

— Pentru că asta e ceea ce i-a spus maică-sa ultima oară, înainte să se împuşte în cap în faţa lui.

Nonşalanţa cu care o spune, cât şi cuvintele în sine, mă fac să mă arcuiesc pe podea, de parcă m-ar fi lovit sub centură. Ochii mi se măresc în cap de groază şi rămân curând fără replică şi fără glas.

Înainte să se împuşte? Adică, s-a sinucis?

Brunetul împinge paharul spre mine, ignorându-mi reacţia.

— De ce i-ar spune o mamă aşa ceva copilului său? cutez să întreb, într-un final.

Nu mă ating de băutura mea. Sunt prea curioasă să aflu povestea asta, că nici măcar nu mă mai clintesc. Privirea mea e fixată pe Deke şi aştept să-mi explice, sperând în gând să nu aleagă tocmai acum să tacă.

— Tatăl lui Keith e genul de om cu care nu ai vrea niciodată să te pui, Ellie. De ce crezi că

niciunul dintre noi nu vrea ca el să vină aici?

Aşadar, la asta se referea Drew când spunea despre familii. Se referea la familiile lor şi probabil că acestea nu se ocupă cu lucruri mai diferite de afacerea pe care Elita o conduce aici.

— Dacă omul ăla calcă pe insula asta… replică el, eşti ca dispărută. Nici măcar Keith nu te mai poate salva.

— Asta nu explică de ce mama lui îl ura, îngaim cu noduri. Sau…

Deke încuviinţează din cap, confirmându-mi bănuiala. Sunt înmărmurită. Mama sa nu era nimic altceva, decât o prizonieră.

— Era mai tânără decât tatăl lui Keith cu aproximativ cincisprezece ani. Avea doar vreo douăzeci când a fost adusă din Rusia.

Mama lui Keith era rusoaică? Sfinte! Bănuiesc că se vede pe faţa mea cât sunt de şocată, căci Deke îşi arcuieşte curios o sprânceană la mine, făcându-mă să-mi închid gura căscată.

Înşfac paharul de lângă mine şi îl dau peste cap, lăsând totul să alunece pe gât dintr-o singură înghiţitură.

— A cumpărat-o?

Acesta încuviinţează din nou. La naiba, sunt uluită, dar mai uluită sunt că, deşi acum ştiu toată povestea părinţilor săi, Keith a făcut exact acelaşi lucru.

Cumva, toată povestea cu Amelia pare la ani distanţă, ca o scuză penibilă care să ascundă

adevăratul motiv pentru care am fost adusă aici. Sau poate mă înşel. Poate felul în care eu şi Keith ne-am cunoscut nu are nicio legătură cu asta.

— Când Ilya a rămas însărcinată, înţelegerea între ei a fost să nu-i spună lui Keith niciodată cum s-au cunoscut şi faptul că ea stătea cu el din obligaţie. Practic, a forţat-o să-l trateze ca pe un copil născut din dragoste şi aşa a şi făcut. În schimb, el i-ar fi ajutat familia din Moscova să iasă din sărăcie.

Tac. Nici nu ştiu ce aş mai putea spune. Sunt prea şocată să mai pot articula vreun cuvânt. Cu toate astea, înţeleg ce vrea Deke să facă. Îmi povesteşte despre asta ca să evit pe viitor să-i mai fac rău prietenului său, fără să ştiu.

— Bineînţeles, asta nu a avut niciun efect, continuă el. Ţinând cont că el s-a născut în astfel de circumstanţe, Ilya nu a fost niciodată capabilă să-l iubească, iar ei îi era din ce în ce mai greu să ascundă asta. În plus, Keith nu mai era un copil de ceva timp, aşa că şi-a dat seama că era ceva în neregulă cu ea.

— Când s-a întâmplat asta?

Brunetul îşi întoarce atenţia asupra mea când îmi regăsesc glasul şi îi pun întrebarea pe cel mai moale ton. Ezită, cu ochii mijiţi de suspiciune, parcă gândindu-se în mintea lui dacă are vreun rost să-mi răspundă la asta sau nu. Nici nu prea contează, sinceră să fiu. Nu-mi pot imagina o situaţie ca asta, oricât m-aş strădui. Gândurile

mele sunt vraişte.

Iau sticla din mâna lui, umplându-mi paharul. Trebuie neapărat să fiu beată ca să înţeleg ceva. Cert e că se strânge ceva în mine. Indiferent cât de rău şi de crud e Keith, nu merita asta. Nu merita să se nască într-o familie disfuncţională, dintre un maniac şi o prizonieră, nu trebuia să fie amăgit cu imaginea unor părinţi perfecţi şi iubitori şi, cu siguranţă, nu trebuia să i se frângă inima în halul ăsta. *Eu* nu trebuia să-i frâng inima în halul ăsta.

Simt cum mă cuprinde furia şi toată e îndreptată asupra mea. Din cauza dorinţei mele de a-l răni profund, am dezgropat ceva ce trebuia să rămână acolo. Acum o să mă mai ierte?

— Când s-a sinucis mama lui?

— În ziua în care Keith a împlinit optsprezece ani.

Rahat!

Mă izbesc cu capul de marginea saltelei, incapabilă să mă mai uit la el. Chiar de ziua lui de naştere?

Acum înţeleg. Ştiu de unde se naşte frica lui de a nu fi trădat şi neîncrederea lui în oamenii ce îl înconjoară. A fost trădat tocmai de cea mai neaşteptată persoană, în care şi-a pus întreaga încredere, iar ea i-a spulberat-o într-un mod crud şi nemilos. Şi, în ciuda faptului că, pentru o perioadă a trăit cu impresia că i-am făcut acelaşi lucru, nu m-a rănit. Putea s-o facă. Ar fi putut să

mă strivească într-o secundă.

— Uite, nu o să înţeleg niciodată care e treaba între voi doi, mărturiseşte Deke, fluturând din mână spre mine. Dar dacă nu-l iubeşti… nu-l mai chinui. E pregătit oricând să-ţi dea drumul. Dacă vrei să pleci, trebuie doar să-i spui.

Dacă nu-l iubesc? Încep să râd pe sistem nervos, făcându-l pe acesta să mă privească nedumerit. Problema e că s-ar putea să-l iubesc mai mult decât ar fi normal, iar asta mă face de necontrolat. Îl iubesc la nebunie, ceea ce mă îngrozeşte.

— L-ai schimbat.

Replica lui are darul de a mă face să hohotesc şi mai tare.

— Adică, vrei să spui că a fost şi mai rău decât atât?

Expresia lui rămâne impasibilă.

— A fost mai rău pentru că nu a avut un motiv pentru care să se abţină, dar acum că te are pe tine, a devenit mai periculos. Nu ştie să facă faţă emoţiilor, Ellie. Orice naiba i-ai stârni, e o bombă cu ceas. După treaba cu Ilya, a început să aibă impresia că toată lumea îl minte şi plănuieşte să-l înjunghie pe la spate. A devenit de-a dreptul paranoic.

— Şi cum anume l-am schimbat eu? întreb curioasă. Încă mi se pare că e paranoic şi se aşteaptă să fie înjunghiat.

— Este, dar acum nu-l mai văd la fel de pornit

să-ţi distrugă viaţa. Nu o să te mint. Te-a adus aici pentru că, după atâta timp în care a ţinut furia asta în el, avea absolut nevoie să se descarce pe cineva şi, cum Ilya şi-a zburat creierii înainte ca el s-o pedepsească pentru ce i-a făcut, ai rămas tu. Te avea în vizor de mult timp. Trebuia să plăteşti pentru tot ce a pătimit ea, ca el să se simtă mai bine, în sfârşit! Bineînţeles, avea să fie doar efectul placebo, dar aveam încredere că asta o să-l readucă pe drumul cel bun şi o să lase trecutul în urmă.

— De ce credea că, să mă chinuie pe mine în locul ei, avea să-i aducă vreo satisfacţie? mă încrunt. Au trecut zece ani de atunci. De ce eu?

Ochii lui devin dintr-odată prudenţi şi nu se mai uită la mine în modul lui direct şi neruşinat. Nici nu trebuie să mi-o mai spună, ca să înţeleg.

— Semăn cu ea, constat cu glas tare, deloc bucuroasă.

Fix ce-mi lipsea! Acum nu-mi rămâne nimic altceva de făcut, decât să răsuflu uşurată că nimic din ce a plănuit nu a funcţionat. M-a adus aici cu gândul să mă tortureze şi a primit altceva în schimb.

— În loc să-l faci să se simtă mai bine, l-ai vindecat. Nu ştiu cum şi, sincer să fiu, nici nu-mi pasă. Important e să ştii că nu e indestructibil, cum îl crezi. Din contră, e vulnerabil şi nu am de gând să te las să profiţi de asta.

Mă încrunt şi mai tare. Să profit? Va să zică, şi

el trăieşte cu impresia greşită că mă folosesc de nevoile lui ca să mă protejez. Nu pot spune că sunt şocată de asta, dar nici rece nu mă lasă.

— Nu ştiu ce crezi tu despre ceea ce s-a întâmplat acolo, pe terasă, dar te înşeli în privinţa mea, i-o trântesc iritată. Voiam să-l rănesc doar ca să plătească pentru ce mi-a făcut mie, să vadă că a greşit, dar asta nu mă face periculoasă pentru el.

— Ba da, mă contrazice prompt. Eşti periculoasă pentru el. Ar trebui să ştii că, atât eu, cât şi ceilalţi, vom face tot posibilul să te ţinem departe de el, dacă credem de cuviinţă că îi faci rău. Nu o să ne pese nici cât negru sub unghie care sunt intenţiile tale.

Mi-am dat seama de asta în momentul în care Micha s-a scuturat de atitudinea lui prietenoasă şi s-a întors împotriva mea într-o fracţiune de secundă. Toţi sunt pregătiţi să-l protejeze, chiar şi de mine, de parcă Keith nu ar fi nimic altceva decât un copil rănit şi uşor de distrus.

Dar nu-i condamn. Mă aştept să facă front comun în faţa mea şi să-l apere cu înverşunare de tot ce ar putea să-i facă rău. Am aflat cu timpul ce înseamnă Keith pentru ei şi nu poate fi descris prin cuvinte. Sunt loiali, fără îndoială, numai şi numai lui.

— Ce s-a întâmplat acolo, replic enervată, arătând cu degetul spre uşă, a fost doar rezultatul tuturor evenimentelor prin care am trecut în ultimul timp, nimic mai mult. Nu-l urăsc.

— Nu e vorba despre sentimentele pe care i le porţi, Ellie, ci despre ce laşi să se înţeleagă! se răsteşte. Cum spuneam, dacă nu-l iubeşti, eşti liberă oricând să pleci. Ideea este să nu-i vinzi impresii greşite. Fii sinceră cu el şi spune-i exact ce simţi, chiar dacă ţi-e frică. Nu o să te rănească, dacă nu-l minţi.

Scot un sunet indignat, tremurând de furie lângă el. Probabil că aş putea să-i repet la infinit că nu-l urăsc, că tot nu m-ar crede. Deke, cel puţin, pare prea prudent ca să-şi pună întreaga încredere în cuvintele mele.

Însă, chiar dacă mă irită ca dracu', discuţia cu el mă ajută să ajung la o concluzie. Chiar dacă n-am vorbit serios când i-am urlat în faţă că îl urăsc de moarte.

Keith a crezut-o. Keith a muşcat din plin din răzbunarea pe care i-am servit-o într-un moment în care nu gândeam deloc, iar acum vor exista consecinţe.

Nu o să mă mai creadă când îi voi spune contrariul. Nu o să mai aibă încredere în mine. Iar gândul că o să mă împingă departe, aproape mă ucide.

Mă ridic în picioare şi pornesc val-vârtej spre uşă, cu gândul să clarific asta cu el, însă Deke pare să aibă alte planuri pentru mine. Agăţându-mă de braţ, mă smulge în spate înainte să apuc clanţa.

— Ce faci?! zbier la el. Vreau să vorbesc cu el!

— Nu!

Fără vreo manieră, mă trânteşte pe pat, poziţionându-se în faţa mea cu o figură furioasă. Câteva şuviţe de păr se desprind din împletitură şi îmi aterizează peste ochi.

Dar nu mă las. Sar din nou în picioare şi încerc să mă strecor pe lângă el, însă sfârşesc exact la fel, trântită pe salteaua moale, ca un obiect.

Înţepenesc, gâfâind, când întinde un deget spre mine, drept avertisment.

— Te pocnesc de nu te vezi dacă te mai mişti de acolo! mârâie ameninţător, toată furia din lume fiind acum în ochii lui întunecaţi. O să ieşi de aici abia când lucrurile se vor calma, iar el o să-şi dorească să vorbească cu tine. Până atunci, ai face bine să nu mă sfidezi, pentru că eu nu sunt Keith şi nu o să-mi fie milă de tine!

Asta e tot ce-mi mai spune, înainte să se răsucească pe călcâie şi să părăsească dormitorul, învârtind cheia în urma lui.

Trece mult timp până să-mi revin din şoc şi să mă ridic în capul oaselor, trecându-mi mâinile prin părul ciufulit.

Ce a fost asta? De fapt, ştiu exact ce a fost asta. Elita. Până acum am fost indusă în eroare datorită sentimentelor lui Keith pentru mine. Toţi şi-au păstrat un comportament dulce, pentru că el voia asta, însă acum… când se presupune că am devenit un pericol pentru bunăstarea liderului pe

care îl urmează orbeşte, a venit momentul să le descopăr adevărata faţă.

Ei sunt totul. Ei controlează totul. Totul le aparţine lor, inclusiv eu.

Spre seară, Jordan e cel care descuie uşa, aşa cum a făcut şi la prânz. Mă prinde în faţa peretelui de sticlă, privind în gol.

Tăcut, pătrunde în dormitor, trăgând după el un cărucior cu cina mea. Îl opreşte lângă cel cu masa de prânz, de care nu m-am atins deloc, şi mormăie o înjurătură grosolană.

— N-ai mâncat nimic! mă acuză nervos.

Nu-l bag în seamă. Mă uit scurt la el peste umăr, apoi îmi întorc înapoi atenţia afară, chiar dacă nu văd nimic, în afară de umbra unei jungle interminabile şi vârful cupolei de sticlă ce ascunde Edenul.

— Ellie, trebuie să mănânci ceva, mă ceartă. Nici nu ştiu de când nu te-am mai văzut mâncând.

— De când e treaba ta dacă mănânc sau nu? îl întreb dezinteresată. Şi unde e Keith?

De data asta mă întorc cu tot corpul spre el, curioasă de răspuns. Jordan, în schimb, doar îşi strânge buzele într-o linie dreaptă.

— S-a închis din nou în colivie, să-şi bea minţile?

— Nu cred, mormăie. Adevărul este că nu l-am mai văzut de azi-dimineaţă, dar e aici pe undeva. O să revină când e pregătit.

Când e pregătit? Deci, chiar l-am rănit, poate mai mult decât aveam impresia până acum.

Oftând, mă uit la uşa larg deschisă, apoi îi întorc din nou spatele, împreunându-mi braţele la piept.

— Când o să mi se dea voie să ies de aici? îl întreb, schimbând subiectul.

Nu mă pot gândi la Keith acum şi la ce am făcut. Nu-mi place deloc felul în care inima mi se chirceşte în piept.

Ochii mi se mijesc în întuneric când văd o licărire în direcţia grădinii. Sigur e doar luna plină ce se reflectă în sticlă.

— Încă nu ştiu. Acum că Keith nu e prin preajmă, Drew îşi doreşte să rămâi aici. Nu ştiu pentru cât timp.

Nicio surpriză. Logic că Drew a preluat frâiele, acum că nepotul lui nu e prin preajmă să-i strivească iar faţa. Pun pariu că arată rău şi că pe chipul lui enervant stau urmele pumnilor iubitului meu. Asta îmi aduce o oarecare satisfacţie.

Sticla cupolei licăreşte încă o dată, făcându-mă să mă încrunt. Oare el e acolo? Oare s-a ascuns din nou în Eden, ca să se pedepsească? Sau poate e acolo să-mi pregătească mie o pedeapsă pe măsură.

Brusc, aceasta se luminează şi mai tare, ieşind în evidenţă prin bezna nopţii. Asta nu mai e luna ce se reflectă în sticlă şi înţepenesc lângă perete, ochii mărindu-mi-se în cap cât două felinare, când

mă lipesc de geam ca să văd mai bine.

— Arde…

Întregul trup mi se încordează.

— Ce? întreabă Jordan, buimac.

— Arde Edenul!

Capitolul 44

— Keith!

Urletul înfiorător ce-mi părăseşte gura parcă nu-i al meu. E plin de disperare, o disperare prin care n-am mai trecut niciodată şi care mă devorează pe dinăuntru ca un cancer, în timp ce alerg ca o nebună pe scări.

Dumnezeule mare!

— Keith!

Strigătul meu de teroare se sparge de pereţii livingului şi toată lumea sare în picioare. Mă fac grămadă la baza scărilor după ce picioarele îmi derapează pe podea. Prăbuşirea dureroasă de care am parte mă împiedică să ajung la el, să-l scot de acolo.

Ştiu că e în Eden! Cineva să-l scoată!

— Ellie!

Cineva urlă la mine, pe măsură ce încerc să mă adun şi să mă ridic. Un paznic dă buzna în vilă surescitat, anunţându-i pe toţi de incendiu.

Îmi simt sufletul făcându-se praf, cauzându-mi o durere mai mare decât cea care îmi străfulgeră piciorul rănit. Izbucnesc în plâns dintr-odată,

pentru că nu-i pot face faţă. Nu mă pot confrunta cu aşa ceva. Te rog, nu!

Nici nu ştiu cum sar în picioare şi mă izbesc de tocul uşii larg deschise, în încercarea de a ieşi cât mai repede. Acestea mă duc în pas alergător spre grădina ce luminează cerul ca o făclie.

Trebuie să ajung acolo! Trebuie să-l salvez!

Porneşte un incendiu şi înăuntrul meu. Teroarea prin care trec nu se poate măsura în cuvinte. Niciodată nu mi-a fost mai frică şi niciodată nu m-am simţit mai aproape de a mă face una cu pământul. Flăcările dinăuntrul cupolei din sticlă îmi luminează calea pe care să merg şi picioarele prind viteză maximă spre intrarea larg deschisă, dinspre care vine un val imens de căldură.

— Keith!

Fără să stau vreo clipă pe gânduri, mă arunc nebuneşte spre intrare, hohotind din toţi rărunchii.

— Ellie!

O forţă mă trage deodată în spate, smulgându-mă de la pământ înainte să mă avânt în flăcări, şi sunt imediat întoarsă cu faţa înapoi. Două braţe de oţel se încleştează în jurul meu, strivindu-mi mâinile de corp şi coastele. Un buluc de paznici vin spre mine, gata să mă trântească şi zbier cât mă ţine gura.

Mă sparg în mii de feluri. Gândul că el e înăuntru mă sfărâmă, pur şi simplu. Şi

înnebunesc. Practic, simt cum până şi ultima brumă de raţiune îmi părăseşte mintea, ţicnindu-mă de tot. Plâng, mă zbat şi urlu ca din gură de şarpe, de parcă pe mine m-ar înghiţi de vie focul ce face praf fiecare colţ din Raiul meu.

— Lasă-mă! Dă-mi drumul!

Îl lovesc cu picioarele pe cel care mă ţine strâns în aer. Mă zbat cât de tare pot, dar refuză să mă lase să intru şi să-l salvez.

— Nu! Nu! Lasă-mă să intru! Lasă-mă să-l scot!

Chiar nu vede? Nu aude cum inima mi se izbeşte de cutia toracică, vrând să iasă afară? Face atât de multă gălăgie încât ar putea s-o audă lumea întreagă, nu doar el. Se striveşte de pereţii trupului meu ca să fugă acolo.

Nu pot să mă uit la ei cum ezită în faţa intrării şi nimeni nu sare să-l salveze. De ce nu-l scoate nimeni?

— Dă-mi drumul! strig mai tare, răguşind pe loc. Vreau să mor cu el! Lasă-mă să mor cu el!

Agonia prin care trec, privind prin sticlă cum Edenul e înghiţit de flăcări tot mai mari şi mai fierbinţi, e ucigătoare.

— Te rog! Nu pot trăi fără el, te implor! Lasă-mă să intru!

Hohotesc şi mai tare, corpul meu epuizat lăsându-se moale în braţele ce mă trag cât mai departe de grădină. Nu-l pot lăsa să mă ducă de aici! Aici vreau să mor!

Cu ultimele forţe, mă scutur o dată şi aproape îi alunec din mâini. Picioarele mele goale ating pământul şi fac doar un pas, înainte să fiu prinsă din nou, răsucită în aer şi trântită cu putere pe alee. Cineva urlă tare să se dea drumul la aspersoare, iar trupul mi-e încălecat rapid de un corp greu, ţintuindu-mă la sol.

Zbier la el, înnebunită de-a dreptul. Mă zvârcolesc şi mă arcuiesc sub greutatea ce-mi ţine corpul lipit pe alee, căutând disperată o cale să ies. Îl lovesc cu toată forţa mea peste faţă, dorindu-mi cu ardoare să-l omor pe nemernicul ce-mi vorbeşte întruna, fără să aibă idee că nu aud nimic din ce naiba îmi spune. Sângele ce-mi pompează în urechi de disperare îmi inundă timpanele şi doar îl văd ca prin ceaţă dând din gură, în vreme ce mă contorsionez sub el în toată felurile.

— Ellie!

— Dă-te de pe mine!

Îl pocnesc peste faţă, chiar dacă în adâncul meu se trezeşte ceva.

— Uită-te la mine, la dracu’!

Tunetul ce-i iese pe gură pătrunde prin pătura de spaimă, dar nu mă opreşte nici pe departe. Ridic braţul şi dau să-l lovesc din nou, când degetele i se înfăşoară în jurul încheieturii mele şi mi-l opreşte la câţiva centimetri de obrazul lui ars de soare. Ochii verzi mă străfulgeră fără milă şi încremenesc sub el, realizând într-un final cine e.

Tot ce mai rămâne din mine sunt gâfâieli sonore şi greoaie, o uşurare binevenită care mă face să mă scurg pe alee şi hohote nestăpânite de plâns.

— Sunt aici. Ellie, sunt aici, iubito! Uită-te la mine!

Mă uit şi tot nu-mi vine să cred că e teafăr, motiv pentru care plâng şi mai tare, nemaiputând să mă opresc. Suspinând fără vreun control, îl las să mă apuce de mijloc şi să mă ridice în poala lui, apoi să mă strângă la piept. Îmi arunc braţele după gâtul său, strivindu-l între ele, şi îmi lipesc întreaga faţă de pielea lui fierbinte şi transpirată.

— Arde…

La naiba, nici nu pot continua. Glasul îmi piere la jumătatea propoziţiei, simţindu-mă prea epuizată şi stoarsă de orice emoţie. Am crezut că arde şi el, nu doar Edenul, aşa că e aproape ireal să-l am acum în braţe. Parcă ar fi trecut o veşnicie.

— Lasă-l să ardă, şopteşte, mângâindu-mi apăsat capul.

Se ridică în picioare, ţinându-mă strâns înfăşurată în jurul lui, apoi se întoarce şi porneşte spre vilă. Peste umărul lui îi observ pe toţi stând lângă intrare, dar prin cupola de sticlă nu se mai vede nimic altceva, în afară de un fum negru şi gros. Nicio flacără care să-mi înghită Raiul sau iubitul.

Continui să tremur şi să-l strâng cu toată forţa

şi când mă duce spre dormitorul lui, împiedicându-se în picioare. Cât ceilalţi se străduiesc să oprească dezastrul pe care cel mai probabil l-a făcut cu propriile mâini, Keith mă izbeşte de uşă, aplecându-şi capul să-mi găsească gura.

Sărutul pe care mi-l dăruieşte are totul în el. Scuze, regrete, dragoste… Condimentate toate cu un strop de nerăbdare şi unul de disperare pură. Limba îi plonjează înăuntru, cu braţul drept mă ţine, iar cu celălalt bâjbâie orbeşte după clanţă. Nu contează că aproape mă scapă în clipa în care mă năpustesc asupra lui ca o dementă, ca o dependentă care îşi vrea neapărat doza înainte să intre în sevraj. Am înţeles deja că sunt pierdută şi că nu o să mă mai recuperez niciodată.

Ating podeaua cu picioarele abia când dăm buzna înăuntru, într-o învălmăşeală de trupuri aprinse şi mâini neastâmpărate. Mă împinge spre pat, continuând să mă sărute haotic, cu răsuflarea întretăiată, iar degetele mele se înfig în cămaşa lui curată, sfâşiind-o când mă îmbrânceşte nemilos pe saltea. Un nasture mi se izbeşte de nas şi alţii plonjează prin încăpere.

Nu-mi lasă timp să-mi revin în fire şi să-mi potolesc tremurul sau spaima ce încă îmi face inima să bată la viteză maximă. Apucându-mă zdravăn de braţe, mă trage în capul oaselor şi îmi desface rochia din jurul gâtului, căutând grăbit fermoarul care să lărgească corsetul.

Cu nasul în pieptul lui dezgolit de cămaşa acum desfăcută, nu rezist să nu-i cuprind sfârcul cu dinţii, muşcându-l cât de tare pot şi făcându-l să tresară. Miroase incredibil, a apă de mare şi gel de duş.

— Ah! sâsâie îndurerat. Nemernică mică!

Îşi îndeasă mâna în părul meu împletit şi îmi trage capul pe spate ca să eliberez sfârcul torturat dintre dinţi, obligându-mă să mă uit la el. Îmi dă drumul doar ca să-mi spulbere corsetul, apucând cu ambele mâini de fermoarul scurt din spate, ce mi-l strânge pe tors. Cu aceeaşi grabă îi desfac şi eu pantalonii, lingând pielea fierbinte şi catifelată a abdomenului tare din faţa mea.

Am o aşa mare nevoie de el, încât nu mai ţin cont de tact sau de faptul că aproape îi rup cureaua. Nici el nu mai pare să ţină cont de ceva, căci rochia mi se spulberă în mâinile sale, bucăţi din ea căzând la picioarele noastre. Îmi trage din nou capul pe spate, ţinându-mă strâns de coadă, de data asta pentru a mă săruta adânc; buzele şi limba lui îmi masează pe de-a-ntregul gura inundată de salivă.

Nu apuc să-i scot şi pantalonii, iar cămaşa încă atârnă pe umerii lui. Mă întinde pe spate, cu el peste mine, răcoarea aşternuturilor făcându-mă să-mi arcuiesc înfiorată spatele şi să-mi zdrobesc sânii goi de pieptul lui.

Cu o singură ridicare, mă aruncă în mijlocul patului. Gura îi coboară pe valea dintre sâni,

lingând pielea uşor transpirată, până când buzele se strâng în jurul unui sfârc întărit. Îl suge cu nesaţ, trăgându-l atât de tare şi de brusc în adâncul gurii, încât mă încordez toată. Icnetul ce-mi alunecă printre buze îl face să-i dea drumul doar ca să-l apuce din nou şi din nou, jucându-se atât cu el, cât şi cu nervii mei.

Nu-şi putea găsi un moment mai prost în care să-mi pună la încercare şi ultima fărâmă de răbdare. Ultimul eveniment al serii m-a dezgolit de tot şi acum mă trezesc zvârcolindu-mă sub el, vulnerabilă ca naiba.

Am deja lacrimi în ochi când Keith se întinde după celălalt sfârc. Nici măcar nu mai tresar când muşcă feroce pielea încinsă, alunecând fluid între coapsele mele. Ai crede că trece o veşnicie până ajunge să mă muşte şi de centrul cu terminaţii nervoase, înainte să-l dezmierde cu limba, însă se mişcă prea repede ca să mai apuc să-l opresc.

Gemând, mă ia cu asalt. Îmi tremură până şi stomacul, nu doar trupul tensionat ce îşi doreşte cu orice preţ o descărcare. Suge şi linge până mă aduce în pragul unei nebunii reale şi copleşirea e de un milion de ori mai mare. Îmi simt un nerv făcând ravagii în capul meu buimac şi un altul în josul abdomenului. Şi, ca situaţia să devină şi mai rea, gurii sale i se alătură şi două degete obraznice, ce alunecă prin umezeală şi se strecoară în locul cel mai cald. Aproape sar de pe saltea când le împinge şi mai adânc, urmând să le

îndoaie. Geamătul ce-mi evadează printre buze se sparge de pereţii dormitorului luminat de o singură veioză.

— La dracu'!

Ochii lui se ridică asupra mea când şi eu îmi ridic capul să-l văd, privirile noastre întâlnindu-se la mijloc. Dau să mă ridic şi să-l opresc, neputând să mai rezist, dar cu mâna mă trânteşte la loc pe saltea, palma lui alunecând pe pieptul meu până ajunge la gât.

Cu o smucitură uşoară, mă fixează de saltea, iar gura îi devine şi mai necruţătoare, la fel ca degetele ce se arcuiesc în mine, intrând şi ieşind într-un ritm nebunesc. Parcă m-ar biciui cu ele, căci fiecare împingere pe care o execută mă străfulgeră până în creier şi gura mea refuză să mai tacă.

Târziu îmi dau seama ce încearcă să facă. Insistenţa lui de a rămâne între picioarele mele, deşi nu sunt nici măcar pe-aproape de un orgasm cutremurător, îmi dă de înţeles că vrea dinadins să mă termine, ba chiar îşi dă toată silinţa.

Dar îi simt tulburarea. Simt că nu e cu mintea aici. Simt cât de tare se străduieşte să se concentreze şi să termine ce a început, chiar dacă eu ajung la concluzia că nu mai are niciun rost.

— Nu pot, scâncesc, izbucnind în plâns. Keith, nu pot.

Umerii i se scutură şi se opreşte, în timp ce eu mă înec în sughiţuri. Pentru o clipă agonizantă am

impresia că râde, dar când îşi ascunde faţa transpirată în abdomenul meu, înţeleg că nu sunt singura care are impresia că tocmai a fost întoarsă pe dos şi e copleşită peste limită de tot ce ni s-a întâmplat în ultimul timp. Şi plânge aşa cum n-am mai văzut niciodată un bărbat s-o facă, cutremurându-se din toate încheieturile. Mă împinge uşor, îndemnându-mă tacit să-l cuprind cu picioarele de tors şi cu braţele de cap, ca să-l ţin cât mai aproape, cât se îneacă în propriile hohote.

Oare e posibil să mi se frângă inima mai tare decât s-a frânt? O simt spărgându-se pentru bărbatul ăsta, ce suspină asemeni unui copil şi ale cărui lacrimi se scurg pe abdomenul meu şi în adâncitura buricului.

După minute întregi de agonie, în care doar am plâns şi l-am ascultat pe el plângând, mă simt mai eliberată şi Keith pare să se simtă la fel. Chiar dacă încă nu e pregătit să-şi ridice faţa, umerii săi nu se mai scutură şi trupul până acum încordat s-a mai relaxat puţin. Nasul lui îmi mângâie acum zona din jurul buricului, pe când eu îmi trec degetele prin părul lui umed, ce-mi gâdilă pielea sensibilă.

— Nu te merit.

Când vorbeşte, într-un final, vocea îi sună răguşită şi buzele i se freacă de mine la fiecare cuvânt. Nu mă priveşte. Parcă ar fi ruşinat să se mai uite în ochii mei acum, după ce am fost

martora celui mai vulnerabil moment al său. Nu are habar că acum îl văd mai real ca niciodată.

— Te-am chinuit… Nu vreau să te mai chinui.

— Tu ai dat foc Edenului? îl întreb, încă înecându-mă în suspine după sesiunea de plâns.

El doar încuviinţează din cap.

— De ce?

— A fost construit să te pedepsească, iar eu nu vreau să te mai rănesc. Nu pot să-ţi mai fac asta. Nu vreau să-ţi mai fac asta.

Mă sărută pe abdomen, evitând în continuare să-şi ridice faţa ca să-l pot vedea.

— Iartă-mă, îmi cere moale, sărutându-mi din nou pielea ce se înfioară sub atingerea lui. Te implor, iartă-mă. Nu merit, dar iartă-mă.

Într-un final, îşi ridică ochii înroşiţi spre mine, implorându-mă şi din priviri, nu doar din vorbe. Îmi vine să plâng iar şi probabil că se vede asta, căci Keith se ridică asupra mea cu o mişcare fluidă, vârându-şi braţele sub capul meu şi lipindu-şi fruntea de a mea.

— Shh, nu plânge, iubito. Dacă vrei să mă distrugi pentru tot ce ţi-am făcut, fă-o, dar nu mai plânge. Te rog!

Rugămintea îi iese pe gură cu disperare şi strânsoarea i se intensifică, pe măsură ce îşi lasă corpul să se aşeze între coapsele mele.

— Ellie!

Mă lupt din greu cu lacrimile ce-mi umplu ochii, obligându-le să se retragă. Braţele i se

strâng şi mai tare.

— Mă iubeşti? mă întreabă aproape în şoaptă. Spune-mi că mă iubeşti, Ellie. Spune-mi că ai vorbit serios şi nu poţi trăi fără mine, altfel o să te las să pleci. Nu mă urăşti, nu-i aşa?

Îşi ridică faţa, privindu-mă prelung în aşteptarea răspunsului meu. Văd cât se îndoieşte de ceea ce simt pentru el. Ochii săi înroşiţi de plâns îmi cercetează cu viteză chipul.

Fir-ar! îmi vine din nou să plâng.

— Te iubesc, murmur copleşită.

Răsuflarea i se poticneşte şi bărbia îi tremură.

— Spune-o încă o dată. Încă o dată, iubito, te rog.

— Te iubesc, repet, adâncindu-mi degetele în spatele lui, pe sub cămaşă. Te iubesc. Te iubesc, la dracu'!

Buzele lui îmi zdrobesc gura pe neaşteptate, cu un geamăt profund, înghiţindu-mi toate cuvintele pe care voiam să i le mai spun. Îmi strâng cu putere pleoapele când se freacă de mine, iritându-mi centrul coapselor cu materialul dur al pantalonilor. Îmi dau seama ce vrea de la mine şi fără să mi-o spună, aşa că îmi strecor mâinile între noi şi îi desfac, în timp ce el îmi linge haotic interiorul gurii.

Iisuse! Viteza cu care iau foc e nouă. Mă trezesc disperată să-l dezbrac cu totul, dar strânsoarea lui nu-mi lasă deloc spaţiu de mişcare. Abia reuşesc să-i împing pantalonii pe coapse, că

se şi înfige în mine, până la capăt, eliberându-mi la timp gura ca geamătul ce-mi ţâşneşte printre dinţi să răsune cu putere în dormitor.

Şi nu-mi lasă timp să mă obişnuiesc cu el în mine, indiferent cât de chinuitor se dovedeşte a fi. Îndesându-şi faţa în scobitura gâtului meu, spatele i se arcuieşte sub palmele mele într-un mod delicios şi se împinge cu forţă în interiorul torturat, ce se mulează pe dimensiunea lui ca o mănuşă. Se împinge din nou, şi mai tare, smulgându-mi de data asta un ţipăt.

Geme lângă urechea mea atât de erotic şi de seducător, încât simt cum mi se ridică părul pe ceafă.

— Spune-o iar!

— Te iubesc, murmur gâfâind.

Se înfige mai adânc, lovindu-mi cu putere orgasmul iminent ce refuza la început să apară. E prea greu de îndurat, prea multă presiune. Umărul lui îmi apasă bărbia şi aproape mă sufocă, dar nu-mi pasă. Mă ţine lipită de el, de parcă şi-a propus în minte să mă facă una cu el şi îmi doresc asta.

Lipindu-şi gura de urechea mea, îmi şopteşte:

— Eşti universul meu.

Cuvintele lui pun capac peste tot ce a rămas nerostit şi mă prinde în ambuscadă, ridicându-şi capul ca să-l sprijine de al meu, înainte să se izbească în mine. Momentan, nu mai contează de ce a plâns el sau de ce am plâns eu. Acum

descărcaţi de tensiune, devenim concentraţi doar pe ceea ce facem şi pe felul în care ne simţim unul pe celălalt. Gemetele tot mai profunde, mai intense, sunt cele care vorbesc pentru noi de data asta şi o fac cât se poate de zgomotos, descriind perfect cât de mare e plăcerea şi nevoia de a ne devora reciproc.

Şi, cât el se mişcă neobosit între coapsele mele îndurerate, urcându-mă cu fiecare împingere spre înaltul cerului, reuşesc cumva să-i rup de tot cămaşa. Rămân cu fâşii de material în mâini, strângându-le până nu-mi mai simt degetele, ca să rezist vârtejului nimicitor din abdomen.

Orgasmul mă loveşte dintr-odată, când mă aştept mai puţin, făcându-l pe Keith să icnească de surprindere, şi simt cum mă contract cu putere în jurul lui. Geamătul ce-mi iese este prea sonor şi probabil l-a auzit toată casa, dar să fiu a naibii dacă-mi pasă.

Faţa îmi explodează în flăcări când îl aud prin sângele ce-mi vâjâie în urechi, înjurând de mama focului. Ridicându-se în coate, se mai înfige de două ori în mine, înainte să se încordeze tot, apoi să mă strivească de saltea, având parte de propriul orgasm devastator şi fierbinte.

— Dumnezeule, geme, îndesându-şi la loc faţa în gâtul meu şi gâfâind după aer. Mereu mă iei pe nepregătite.

— Ce vrei să spui? întreb buimacă, luptându-mă la rândul meu să respir.

Mă strânge prea tare, însă nu mă îndur să-i cer să mă elibereze.

— Iubito, de fiecare dată când ai orgasm, parcă te loveşte un tsunami. Aproape îmi sari din braţe.

— Scuze, strâmb din nas.

Transpirat şi stors, se ridică să mă privească, iar în ochi îi joacă o luminiţă de amuzament şi încă ceva.

— Îmi place la nebunie, mărturiseşte. *Tu* îmi placi la nebunie.

Mă sărută scurt pe gură. Mă mai priveşte o clipă, apoi îşi înfige limba printre buzele mele, depărtate de uluire, şi tachinează cercelul dintr-a mea, gemând de plăcere.

— Ăla îmi place la nebunie, şovăie, simţindu-l zvâcnind în mine de excitare. Oh, Doamne, mă omori!

— Te iubesc.

Geme din nou, mai adânc. După ce i-am urlat în faţă că îl urăsc de moarte, probabil că nu o să se mai sature niciodată să mă audă spunându-i asta.

Stomacul îmi face o tumbă zgomotoasă, distrugând momentul dulce dintre noi şi făcându-l pe Keith să chicotească.

— Când a fost ultima oară când ai mâncat, iubito? mă întreabă amuzat.

— Nu mai ţin minte. Nu prea mă dau în vânt după fructele de mare, nici măcar când sunt pe o

insulă exotică.

Cu o figură gravă, Keith ia decizia de a se retrage din mine, aerul blocându-mi-se în gât când lasă în urma lui o senzaţie de disconfort şi gol. Sunt tentată să-l înşfac şi să-l trag înapoi peste mine, însă nu-mi lasă ocazia s-o fac. Se ridică de pe pat, privindu-şi circumspect cămaşa flendurită. Dă să rânjească, dar se strâmbă în momentul în care îşi îndreaptă spatele, apoi se întoarce. Dungi roşiatice îi împânzesc pielea bronzată, de la omoplaţi până la bază, şi pun pariu că doar unghiile mele sunt vinovate. Sigur crede acelaşi lucru, căci imediat îmi trânteşte o privire arogantă, arcuindu-şi sexy o singură sprânceană.

— Nu o să întreb, mi-o retează senin. Ridică-te! O să căutăm ceva prin frigider, cu care să-ţi hrănesc gura aia scandaloasă.

— Îmi adori gura asta scandaloasă.

Rânjind, se întinde după mine şi mă trage din pat, ridicându-mă cu forţa în picioare. Mâinile sale mă prind de şoldurile goale.

— Îţi ador gura scandaloasă, mă aprobă cu seriozitate. De fapt, te ador toată, începând de la părul tău lung şi frumos, până la degetele tale mici de la picioare. Dar ochii… Oh, drace, mor după ochii ăia de felină!

Mă sărută zgomotos pe gură, moment în care stomacul meu se revoltă încă o dată, anunţându-mă că îi e foame.

Izbucneşte în râs, iar eu doar mă uit la el,

minunându-mă în sinea mea că acelaşi bărbat care acum râde de mine, a plâns în faţa mea.

Şi totul devine limpede. Nu-l mai văd pe Keith aşa cum îl vedeam, ca pe ceva imposibil de distrus. Din contră, fragilitatea lui o bate pe a mea, oferindu-mi nenumărate ocazii de a-l doborî.

Tulburată, mă lipesc de pieptul lui, închizând ochii. Se opreşte din râs, iar braţele sale mă prind mai bine, strângându-mă călduros.

Cu siguranţă nu o să mai fac niciodată asta.

Oftând, mă trage şi mai aproape şi îmi sărută prelung vârful capului.

— Ellie…

— Hm.

— Fii mireasa mea.

Capitolul 45

Aerul mi se blochează în gât şi sunt rapid dezarmată de orice cuvânt pe care aş putea să i-l spun. Să fiu mireasa lui? În astfel de circumstanţe, poate însemna orice. Poate fi o cerere spontană în căsătorie, în stilul Keith Levine, sau poate fi ceva mai simplu, un fel de „vreau să te păstrez”.

— Întoarce-te, îmi cere dintr-odată, apucându-mă de umeri.

Complet mută, mă întorc cu spatele la el, chinuindu-mă să-mi potolesc bătăile accelerate ale inimii agitate. Ce a vrut să spună cu asta?

— Să nu-ţi mai prinzi părul, spune hotărât,

desfăcându-mi împletitura făcută de Roxette. Sunt nebun după părul ăsta şi vreau să te pot prinde de el atunci când îmi doresc. Ai înţeles, iubito?

Încuviinţez din cap, cât el îl lasă liber pe spate, să mi se întindă până în dreptul fundului în onduleuri lejere. Îşi trece mâinile prin el de mai multe ori, pieptănându-l cu degetele, înainte să şi le înfigă adânc şi să mă tragă în spate, până mă lipesc de trupul lui înalt şi fierbinte, iar vârful capului ajunge să-i împungă pieptul. Gâtul mi-e arcuit într-o poziţie incomodă şi îl văd zâmbindu-mi sexy, cu un colţ al gurii. Buzele i se lipesc de fruntea mea într-o sărutare suavă.

— Fii mireasa mea, Ellie.

Înghit în sec.

— Nu ştiu ce înseamnă asta, îi mărturisesc ruşinată.

— Vreau să fii a mea fără să te cumpăr. Vreau să fii a mea pentru că şi tu îţi doreşti asta. Şi mai vreau să te gândeşti bine, înainte să-mi răspunzi. OK?

— OK.

Gemând, mă sărută din nou pe frunte.

— Fetiţa mea frumoasă.

Trag adânc aer în piept când mă eliberează şi dispare de lângă mine. Când mă întorc, e deja în dreptul şifonierului şi se dezbracă de cămaşa ruptă, aruncând-o pe podea. Scoate una nouă, din pânză albă, dar n-o pune pe el. Se apropie de mine cu ea în mână şi, într-un singur minut, îmi acoperă

trupul gol, îmbrăcându-mă cu o grijă inutilă, cât eu doar mă holbez la el.

E atât de frumos, încât îmi taie respiraţia. Chiar dacă ochii lui încă poartă urmele sesiunii de plâns, nu mai sunt umbriţi de acea tristeţe pe care nu credeam că o s-o văd vreodată în ei. Acum strălucesc de-a dreptul.

Apoi îmi amintesc de discuţia pe care am avut-o cu Deke şi de faptul că l-am rănit şi simt cum mi se strânge stomacul, dar nu de foame. În ciuda tuturor lucrurilor pe care le-a făcut de la început şi până acum, să-l văd trecând printr-o aşa agonie nu mi-a adus nicio satisfacţie.

— Deke mi-a spus despre mama ta, îl informez moale, pe când el îmi încheie nasturii.

Şi n-are nici cea mai mică reacţie. Faţa lui rămâne la fel, chiar dacă tocmai i-am spus că ştiu totul. Asta înseamnă că nu-i pasă sau că se aştepta să aflu?

— Din cauza ei ai…

— Îmi pare rău că ai văzut asta, murmură. S-au adunat prea multe în ultimul timp.

Prin urmare, recunoaşte că a avut un moment de pură slăbiciune? Cred că e singurul bărbat căruia nu-i este ruşine să-şi exteriorizeze sentimentele în faţa cuiva, mai ales în faţa unei femei. Cel puţin, e singurul bărbat care a făcut asta în faţa mea şi care recunoaşte cu voce tare că nu s-a mai putut abţine. Asta îl face al naibii de… uman. Îmi dă peste cap toate impresiile pe care mi

le-am făcut despre el.

— Ştiu că am gafat-o cu tine, dar nu vreau să mai aud vreodată că mă urăşti.

Sinceritatea cu care o spune, cât şi felul direct în care se uită la mine, mă fac pe mine să mă ruşinez de îndrăzneala pe care am avut-o.

— Am făcut greşeli cu nemiluita, Ellie, mărturiseşte. Dar acum sunt conştient că tu nu eşti ea şi n-o să mai fac niciodată confuzia asta. Am fost conştient şi că, ce s-a întâmplat cu Amelia, n-a fost vina ta.

— Atunci, de ce ai folosit-o drept scuză? îl chestionez confuză, lăsându-mi capul pe spate când mâinile sale îmi cuprind obrajii.

— Ei bine, nu o să te mint, replică serios. Simţeam nevoia să mă agăţ de orice lucru, oricât de cât de insignifiant ar fi fost, pentru că altfel n-aş fi putut să te pedepsesc. M-am încăpăţânat să trăiesc cu impresia că meriţi. Am fost un idiot să cred că, să te leg, să te lovesc şi să te ţin zile întregi în Eden, o să-mi aducă vreun folos.

— Nu ţi-a adus?

— Nici pe departe, oftează. De-aia am incendiat Edenul, pentru că nu vreau să mai intri niciodată acolo.

— Îmi plăcea grădina aia.

Zâmbeşte. Degetele lui mari îmi mângâie repetat obrajii înroşiţi.

— Atunci, o să-ţi fac alta, îmi spune prompt.

— Fără ustensile de tortură?

— Fără, afirmă.

— Nici măcar crucea?

De data asta, râde de-a binelea, iar faţa îmi ia foc. Am spus asta cu voce tare?

— Doar dacă ţi-o doreşti.

— Dar fără colivie.

Clatin din cap odată cu el, înţelegându-ne asupra acestui aspect fără să fie nevoie de mai multe cuvinte sau argumente.

— Noi, patul, crucea Sf. Andrei şi o grămadă de fluturi frumoşi ca tine.

Încuviinţez, în semn că sunt perfect de acord cu asta. Pot face faţă unui Eden modificat, atâta timp cât nu dispare cu totul. Cumva, am ajuns să îndrăgesc grădina aceea, să facă parte din mine. E locul nostru, simbolul nostru.

— Acum, haide să hrănim gura aia!

Prinzându-mă de mână, mă scoate din dormitor doar într-o cămaşă şi mă trage încet pe coridorul slab luminat, conducându-mă răbdător spre scări.

După ce genunchiul îmi cedează pe ultima treaptă şi aproape cad, ajungem cu succes la parter. Livingul e cufundat într-o linişte deplină, luminat fiind de o singură veioză de podea, plasată strategic în colţul în care peretele din cărămidă se uneşte cu cel din sticlă, îl zăresc cu coada ochiului pe Drew pe terasă, pufăind la un trabuc, dar apoi atenţia mi-e distrasă de Jordan, care se apropie de noi în acelaşi moment în care ne apropiem şi noi

de el.

— Ce naiba a fost aia, Keith? îl întreabă paznicul, vizibil nervos. Dacă s-ar fi extins? Ar fi luat foc întreaga insulă!

Ne oprim în faţa lui. Keith nu pare surprins că e luat la rost şi nici deranjat. Chipul lui e al naibii de relaxat, ba chiar senin.

— Dar n-a luat, nu? rânjeşte. Aţi reuşit să-l stingeţi, altfel nu erai aici să mă cerţi.

Iritat, Jordan expiră tot aerul pe nas, privindu-l pe acesta ca şi când ar vrea din tot sufletul să-l înjure, dar nu poate.

— Când ai devenit atât de auto distructiv? mârâie bărbatul. Înţeleg că ai fost supărat şi nervos, dar nu ne omorî pe toţi.

— Ai terminat? îl întreabă Keith uşor amuzat, luându-l peste picior. Du-te să te odihneşti, Jordan. Vom vorbi mâine despre asta, dacă mai ai chef să mă baţi la fund.

Oftând, paznicul îşi dă ironic ochii peste cap, înainte să o lase baltă, să se întoarcă pe călcâie şi să părăsească vila, mormăind clar un „idiotule”, înainte ca uşa să se închidă.

Distrat, Keith îşi coboară privirea asupra mea şi îmi face ştrengăreşte cu ochiul.

— Mă iubeşte.

— Îmi dau seama, chicotesc. De-aia mai avea puţin şi îţi smulgea capul de pe umeri… cu dinţii.

Colţurile gurii sale se arcuiesc într-o tentativă de zâmbet, care piere înainte să ia formă pe

buzele lui. Ochii îi devin dintr-odată vigilenţi, de parcă ar simţi prezenţa unei alte persoane şi zboară pe deasupra mea, cercetând în grabă livingul. Toată buna dispoziţie dispare şi, prinzându-mă de mână, mă trage în bucătărie cu maxilarul încordat şi proaspăt enervat.

Ceva îmi spune că ştie de Drew, că i-a simţit prezenţa şi că e doar o chestiune de timp până să înceapă să ne spioneze. Dacă ştiu ceva despre omul acela, e că nu mă vrea deloc prin preajma nepotului său, prin preajma lui sau în vila asta. Şi-a exprimat precis dorinţa de a mă băga în licitaţie.

Dar ce mă enervează cel mai tare nu e faptul că îl văd cu coada ochiului cum se uită la noi din colţul lui întunecat, ci faptul că îmi transformă iubitul într-un arc. Abia îi ating braţul, că îl şi simt cât de încordat şi nervos e.

Ne oprim împreună lângă insula din mijlocul bucătăriei şi îl întorc cu faţa spre mine. Dinţii i se încleştează, apoi se năpusteşte asupra mea înainte să deschid gura, zdrobindu-mi buzele şi aproape înecându-mă cu limba-i obraznică, ce ţâşneşte printre dinţii mei. Baza spatelui mi se loveşte de marginea insulei, moment în care se opreşte din sărutat şi mă întreabă:

— Ai încredere în mine?

Ce n-ai…

Încuviinţez, înghiţind în sec. Presimt că urmează ceva ce nu ştiu dacă o să-mi placă.

— Aşa, iubito, mormăie. Dacă tot vrea să se

uite, măcar să-i oferim ceva bun de văzut.

Într-o singură secundă, fundul meu aterizează pe blatul din granit rece. Cu braţul mă întinde pe insulă, apoi cu degetele mă înşfacă din spatele genunchilor şi mă trage la marginea suprafeţei, mişcându-se prea repede ca să anticipez ce vrea să facă. Nici măcar să icnesc!

Ochii mise măresc considerabil când înţeleg, fixaţi într-ai lui. Capul îi coboară cu viteză între picioarele pe care le poziţionează pe umerii lui, nelăsându-mi timp să-l resping, să-l împing de lângă mine şi să cobor de-aici, înainte să-i oferim lui Drew un spectacol pe care să-l ţină minte toată viaţa.

E nebun! Atât de nebun, încât să mă prindă cu gura în mijlocul blestematei de bucătării, în timp ce ne priveşte cineva. Atât de nebun, încât să se asigure că, în momentul în care gura lui mă înşfacă cu putere, nu tac. Geamătul meu e o amestecătură de înjurături, surprindere şi plăcere, ceea ce mă şochează şi mai tare decât mişcarea pe care o face special să-i închidă lui Drew gura definitiv.

Se înfruptă ca un adevărat dement din miezul meu, sugând cu putere ghemul de nervi ce mă face să mă zvârcolesc. Spatele îmi sare de pe blat, arcuindu-se dureros până mă ridic în umeri şi cu piciorul încerc să-l îndepărtez de mine, fără succes.

— Stai cuminte, mârâie amenințător, ochii lui

verzi străpungându-mă feroce dintre picioare. Lasă-mă să te gust, iubito.

De parcă aş putea să-l mai opresc în vreun fel. Tot ce îmi mai rămâne de făcut este să-mi muşc buzele, să-mi mut privirea de la el, incapabilă fiind să-l mai urmăresc, şi să savurez din plin modul în care limba-i experimentată alunecă printre pliurile umede, până când întregul corp mi-e împânzit de fiori neastâmpăraţi.

Mi-a cerut să am încredere în el, aşa că o să am. Niciodată n-am fost mai sigură că nu o să mă rănească. Am încredere că nu o să mă expună mai mult decât e necesar; că mâinile sale îmi strâng picioarele în jurul capului său special pentru a-mi feri intimitatea de privirea ce ne urmăreşte din umbră.

Curând, nici nu-mi mai pasă că ne priveşte cineva. Ajung să mă concentrez doar pe gura lui fenomenală, ce mă împinge tot mai aproape de un orgasm sfâşietor, şi pe senzaţiile delicioase care îmi cutreieră trupul întins pe insulă. Nici lui Keith nu pare să-i mai pese, oricum. N-o mai face pentru a-i oferi lui Drew o lecţie despre ce înseamnă să îţi bagi nasul unde nu trebuie. Îl simt dedicându-mi-se pe de-a-ntregul şi concentrându-se doar la ceea ce ar putea să mă facă să gem mai tare.

Cu ochii închişi, urmăresc cu mintea modul fin în care palmele sale alunecă pe coapsele mele şi cum buzele lui muşcă lent şi dureros de excitant pielea sensibilă. Îl ador. Mă face să mă înfior toată

şi să mă scutur de orice urmă de pudoare. Ce contează dacă suntem văzuţi?

Şi când orgasmul mă loveşte când ne aşteptăm mai puţin, alungă din mintea mea orice gând, inclusiv cel care m-a adus în bucătărie, în primul rând. Mă stoarce cu totul.

Gemând şi tremurând din toate încheieturile, mă arunc direct în braţele lui, ce mă prind înainte să sar pe podea. Nu e cel mai puternic orgasm pe care mi l-a dăruit, dar smulge din mine tot controlul pe care îl mai am asupra propriului trup. Keith mă cuprinde strâns şi mă ţine ridicată în capul oaselor, lăsându-mă să mă sprijin de el cât se cutremură şi cea mai mică celulă pe care o am. Mă îmbrăţişează, stând nemişcat până ce mă părăseşte şi ultimul fior de plăcere şi rămân sleită de puteri, moale ca o cârpă.

Abia apoi constat că dinţii mei i-au lăsat un semn la baza gâtului, o urmă roşiatică ce probabil se va învineţi până mâine. Cu ultimul gram de efort, i-o sărut delicat, făcându-l să-şi întoarcă faţa şi să mă sărute pe gură, purtând pe buze gustul meu.

— Mulţumesc că m-ai prins, murmur printre gâfâieli, cu capul sprijinit în continuare de umărul lui.

— Oricând, iubita mea. Toată viaţa.

Îmi fereşte cu grijă părul de pe faţă şi zâmbeşte.

— Îţi mai este foame? mă întreabă amuzat.

— Nu. Vreau în pat, te rog.

— Orice pentru tine, iubito.

Se trage puţin înapoi, cât să îmi aranjeze picioarele pe talia lui şi apoi mă ridică în braţe şi iese din bucătărie, oprindu-se o clipă la baza scărilor.

Nu ne mai priveşte nimeni.

— Stai nemişcată, Ellie.

Strâmb din nas de durere, cât şi din pricina mirosului înţepător al dezinfectantului.

— Arată rău? întreb, întinsă fiind pe pat, cu faţa în jos.

— Nu arată prea bine, dar o să se vindece.

În dimineaţa asta, Keith a insistat să-mi schimbe el bandajul. N-am putut să-l refuz. Nu pentru că ar fi mai priceput, ci pentru că… ei bine, clinica insulei nu mi-e dragă. Prefer de un milion de ori să fiu îngrijită de el, decât să mai calc pe-acolo vreodată.

— Asta nu s-ar fi întâmplat, dacă nu eram atât de prost! scuipă acid.

Sunt sigură că în sinea lui se ceartă zdravăn că a avut încredere în John, dar nu-l mai condamn. M-a păcălit şi pe mine. Acelaşi paznic care a încercat să-mi facă felul, m-a salvat după ce Vicky m-a atacat cu o sticlă. Nu e de mirare că amândoi am fost debusolaţi şi că ambii am avut încredere în el.

— A trecut, mormăi. Nu mă mai doare atât de

tare.

O întrebare îmi vine în minte, una la care am preferat să nu mă gândesc.

— John nu a fost primul om pe care l-ai împuşcat, aşa-i?

Nu-mi pot scoate din cap faptul că, de fiecare dată când Keith a fost ameninţat cu o armă, nici măcar n-a tresărit, iar în noaptea în care i-a înfipt lui John un glonţ în cap din cauza mea – sau pentru mine, depinde – a rămas la fel de neclintit. Asta spune multe despre experienţele prin care a trecut şi despre viaţa pe care o duce, dincolo de insulă. În plus, mai este şi tatăl lui, care îmi dă de înţeles că asta nu e singura afacere murdară în care Keith e implicat.

— Nu o să vorbesc cu tine despre asta, Ellie, mi-o retează el, calm, în timp ce îmi dezinfectează cu atenţie rana, urcat peste picioarele mele.

— Dacă o să vin cu tine, după ce toate astea se vor termina, nu crezi că ar trebui să ştiu la ce să mă aştept?

— Nu, replică prompt, nelăsând loc de comentarii. Tot ce trebuie să ştii este că o să fii în deplină siguranţă cu mine şi că n-ai niciun motiv pentru care să te temi. Şi cum adică „dacă”?

Rânjesc. Mă aşteptam să nu scape asta din vedere.

— Nu plec de pe insula asta fără tine.

— S-ar putea ca Drew să nu fie de acord cu asta, îl informez. După spectacolul pe care i l-ai

oferit aseară, am senzaţia că acum e şi mai nervos şi hotărât să mă facă dispărută.

Mă întorc când îl simt foindu-se, ajungând cu faţa în sus, întinsă pe spate. Chipul lui urlă de seriozitate, mai ales când se ridică asupra mea, sprijinindu-se în braţe.

— O să-l omor cu mâinile mele dacă te atinge în vreun fel, îmi promite solemn. Drew ştie că am nişte limite pe care nu e bine să le întreacă, iar tu eşti una dintre ele.

Încuviinţez din cap. Aveam nevoie să aud asta din gura lui. Acum pot răsufla uşurată, ştiind că nu o să-i permită nici măcar unchiului său să mă ia de lângă el.

Îi zâmbesc, trecându-mi palma peste barba lui aspră.

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, păpuşă. Să nu te îndoieşti de asta.

După ce mă sărută cast pe gură, ne ridicăm de pe pat şi îi permit să-mi bandajeze delicat coapsa, înainte să coborâm.

Restul sunt deja în jurul mesei când ieşim pe terasă. Cu un ochi pe faţa consternată a lui Drew, străbat distanţa de la uşă, la scaunul meu şi mă aşez imediat ce Keith mi-l trage elegant.

— A venit piromanul zilei! anunţă Trent, amuzat.

Micha mă loveşte imediat cu umărul, rânjind cu un colţ al gurii, iar Keith îşi salută prietenul cu

degetul mijlociu.

— Nu eşti supărată pe mine, nu? Ştii tu, pentru…

— E în regulă.

Sinceră să fiu, nici nu m-am mai gândit la asta, nici la felul în care a reacţionat Micha şi nici la Deke – ce mă pândeşte printre gene de pe scaunul lui, întrebându-se probabil dacă o să-l pârăsc pentru tratamentul pe care mi l-a aplicat. I-am înţeles pe ambii, am înţeles de ce au reacţionat astfel şi de ce m-au văzut drept duşman. Tot ce au încercat să facă a fost să-l protejeze pe Keith, iar pentru asta nu pot decât să-i apreciez.

— Deci, totul s-a rezolvat? vrea Trent să ştie, uitându-se ba la mine, ba la prietenul său. Nu mai urmează să dai foc la ceva?

— Să pricep că Edenul arată rău? întreabă Keith, relaxat.

— Rău? pufăie Deke, aţâţat. N-a mai rămas nimic din el. Şi ai noroc că flăcările n-au topit aspersoarele, altfel transformam insula într-un mare foc de tabără!

— Nu-i nimic, rânjeşte brunetul, deloc deranjat de acuzele din spatele vorbelor. Am fi prăjit nişte bezele.

În faţa mea apare o farfurie. Servitoarea o aşază sub nasul meu înnebunit de mirosuri, iar Keith îmi face şmechereşte cu ochiul. E un mic dejun american, cu ouă, cârnăciori şi bacon, nimic sofisticat şi exotic. Se pare că a ţinut minte ce i-

am spus despre fructele de mare şi mâncărurile pe care mi le-a vârât pe gât de când am ajuns aici.

Îl iubesc şi mai tare.

Nerăbdătoare, apuc furculiţa şi scâncesc când bag în gură o bucată din baconul prăjit. Stomacul meu tocmai face o tumbă de fericire.

— Vezi să nu te îneci, iubito, mă avertizează serios. Mănâncă încet. N-o să-ţi ia nimeni farfuria!

Abia după ce o spune, îmi fac curaj să-mi ridic privirea. Toţi se holbează la mine, iar farfuria mea e deja pe jumătate goală. Cum naiba s-a întâmplat asta?

— Îmi era foame, mă scuz, stânjenită.

Micha surâde lângă mine, sorbind din cafeaua lui. Doar Drew pufneşte, găsindu-mă probabil demnă de tot râsul. Mai că văd în ochii lui răutăcioşi cum se întreabă în minte ce e în neregulă cu mine. Mi s-au servit mâncăruri pe care nu mi le-aş fi permis niciodată până acum şi, totuşi, aproape am orgasm la nişte ouă cu bacon.

— Oh, bine că eşti şi tu aici, unchiule, pentru că voiam să te întreb ceva, vorbeşte Keith, distrăgând atenţia de la mine.

După rânjetul ce îi curbează gura frumoasă îmi dau seama că urmează să-l întrebe ceva ce nu vreau să aud. Şi am dreptate. De îndată ce iubitul meu dement deschide gura, îmi vine să-mi bag capul sub masă de ruşine.

— Ţi-a plăcut ce ai văzut aseară?

Sfinte Sisoe! Nici nu mă pot uita la Drew, dar

energia ce vine dinspre el e destul de grăitoare. Keith tocmai trage taurul de coarne.

— Nu e amuzant, spune posac.

— Aşa credeam şi eu, până a început să fie, replică brunetul, nonşalant, sprijinindu-se de spătarul scaunului şi luând o înghiţitură din paharul lui cu apă. Ştii, nu eşti singurul care m-a văzut făcând sex cu Ellie.

Poftim?

O bucată de cârnăcior îmi rămâne blocată în gât şi tuşesc tare, înainte ca Micha să-mi îndese în mână paharul meu cu apă.

— Ne-a luat valul cam tare şi nu mi-a mai păsat că o facem pe plajă, sub ochii tuturor, îşi continuă el tirada, ignorându-mă. Dar tu… chicoteşte, arătând cu degetul spre el, tu ai ridicat perversitatea la nivel de artă, unchiule! Să tragi cu ochiul în timp ce îi fac femeii mele un oral? pufăie. E mult chiar şi pentru tine!

Copleşită de ruşine şi de privirile distrate pe care le primesc din partea celorlalţi, nu mă mai pot abţine, îmi înfig vârful balerinului în piciorul lui Keith, pe sub masă, făcându-l să izbucnească în râs. Nemernicul! Faţa mea e în flăcări.

— Ce tot spuneţi acolo? intervine Trent, confuz.

— Chiar vrei să ştii? îl întreabă Keith, cu o falsă curiozitate. Asta e între mine şi Drew. Şi, că tot a venit vorba despre ce poate şi ce nu poate face Drew…

Ochii verzi şi fantastici ai bărbatului ăsta nesimţit se întorc spre Ryder cel neobişnuit de tăcut, ce învârte pierdut furculiţa în micul lui dejun.

— Unde e Angel?

Privirea şatenului se ridică dintr-odată, scuturându-şi capul ca ieşit din transă. Se uită la fiecare în parte, cu o expresie nedumerită, înainte să-şi fixeze ochii căprui pe iubitul meu. E limpede că vorbea cu el, ţinând cont de reacţia instantanee pe care a avut-o imediat ce a fost pomenit numele blondei.

— Poftim?

— Am întrebat unde e Angel, spune Keith, de data asta cu o mină serioasă. De ce nu e la masă cu noi?

Şi… m-a pierdut. Nu-mi dau seama ce vrea să facă, dar nu mai sunt sigură că vrea doar să-l enerveze pe Drew.

— De ce naiba ar fi la masa noastră? mârâie bărbatul din celălalt capăt, enervat.

— Pentru că Angel e iubita lui Ryder, iar asta îi oferă un loc la masa *mea.* Jordan…

Înmărmurită, îl urmăresc cum îi face semn din cap paznicului de lângă uşă, iar acesta dispare în vilă, cel mai probabil pentru a o aduce aici.

Devine uşor de înţeles că asta nu mai are de-a face cu Drew şi cu dorinţa lui de a-l sfida. Keith încearcă să readucă lucrurile înapoi în ordinea stricată de venirea unchiului său şi să preia

controlul situaţiei. Până acum, îi merge de minune.

Mâna lui o găseşte pe a mea şi, după ce o prinde delicat, o ridică spre gură. Cu buzele îmi sărută fiecare deget în parte, privirea lui sclipind de o încântare nouă. Mă copleşeşte de aproape mă topesc pe scaun.

— Mănâncă, iubito.

Oftând euforică, apuc din nou tacâmurile şi, sub atenta lui observaţie, muşc cu poftă dintr-un cârnăcior, provocându-i lui Keith un zâmbet de un miliard de waţi. În dimineaţa asta mă simt a naibii de răsfăţată.

Şi nici Ryder nu e mai prejos. Faţa lui până acum posomorâtă parcă s-a înseninat dintr-odată, iar extazul său e real.

— Ce naiba crezi că faci?!

Tonul uluit al lui Drew sparge bula de linişte în care m-am scufundat şi îmi întorc îngrijorată privirea spre el. Dacă strică fericirea iubitului meu, asta după ce am fost martoră la un episod în care a clacat nervos, eu o să fiu cea care o să smulgă un cap cu dinţii. Şi probabil că se vede asta pe faţa mea, căci Keith mă prinde de mână înainte să-mi treacă prin cap să sar peste masă şi să-l atac pe nemernic cu furculiţa.

— Ţie ce ţi se pare că fac? îl întreabă brunetul, la fel de relaxat şi nonşalant ca până acum, de parcă nervozitatea unchiului său nu îl afectează cu nimic. Te dau afară din afacerea mea. Şi ştii de

ce?

Nu aşteaptă să-i şi răspundă. Se apleacă spre masă, străfulgerându-l pe acesta cu o privire tăioasă, apoi adaugă apăsat:

— Aici, pe insula asta… Eu sunt nenorocitul de rege!

Capitolul 46

Pe Ryder nu-l poate trăda chipul mai tare decât o face când Angel apare, adusă de Jordan. Întreaga faţă i se luminează, de parcă i-ar fi fost adus pe tavă singurul lucru din lume pe care şi l-ar fi dorit. Îl urmăresc amuzată cum se ridică în picioare s-o întâmpine pe blonda îmbrăcată în alb şi îl loveşte pe Deke peste ceafă, ca să se mute. Brunetul trece bombănind pe cealaltă parte a mesei, aşezându-se pe scaunul gol de lângă Micha. Sfioasă, Angel îl ocupă pe cel proaspăt eliberat, dintre Ryder şi Trent, având obrajii roşii de parcă stă să explodeze.

Şi nu sunt singura care îi observă încordarea. Îl aud pe Keith plescăind lângă mine, înainte de a-i spune:

— Relaxează-te, păpuşă. Nu te mănâncă nimeni, nici măcar lupul mare şi rău de la celălalt capăt.

Face semn din bărbie spre Drew cel consternat, dar acesta nu contraatacă. Bate nervos cu degetele în masă, uitându-se la nepotul

său cât poate de urât. E limpede că nu-i place deloc ce a făcut.

Angel aruncă doar o privire fugară spre el, apoi şi-o apleacă.

— Deşi ştiu pe cineva care te-ar mânca fără probleme, adaugă iubitul meu, senin.

Şi nu mă mai pot controla. Îl lovesc din nou pe sub masă, făcându-l să izbucnească în râs. Astăzi se pare că e pus pe glume. Ochii blondei se fac rapid cât două farfurii.

— Ce? mă întreabă Keith, distrat. Spuneam şi eu ce cred.

— Spune-o în gând, îi cer printre dinţi. O sperii şi mai tare. E de-ajuns că a aterizat fix în bârlogul lupilor şi că Drew mai are puţin şi o înjunghie cu un cuţit de întins untul.

Rânjind cum nu se poate mai larg, se apleacă spre mine peste colţul mesei şi îmi ciupeşte în joacă bărbia. Şi, cum am impresia că e pe cale să-mi împărtăşească ceva secret, mă trezesc aplecându-mă şi eu spre el, astfel încât feţele noastre ajung la câţiva milimetri distanţă una de alta. Practic, când vorbeşte, o face peste buzele mele.

— Cât eşti de dulce când vorbeşti despre înjunghiat.

— Eşti dus cu capul, surâd.

— Oare din vina cui?

Măcar nu sunt singura înnebunită de cineva.

Îi sărut cast gura şi se retrage din spaţiul meu

personal cu un zâmbet mulţumit, ce nu ţine mult. Ochii verzi îi cad pe gâtul meu dezgolit de compleul din voal negru, format din două piese, pe care am ales să-l port astăzi.

— Unde ţi-e colierul? mă întreabă cu seriozitate.

Instantaneu, ridic mâna spre locul în care ar fi trebuit să se afle perla şi care acum e gol. Pentru o clipă scurtă am impresia că l-am pierdut, dar apoi mă relaxez când îmi amintesc că l-am lăsat în baia vechiului dormitor.

— L-am scos din cauza rochiei.

— Vreau să-l văd la gâtul tău, ok?

Nu e nervos. Nu e nici fericit, însă privirea-i este blândă şi înţelegătoare. Probabil şi-a dat seama şi el că l-am scos din cauza lui, nu din cauza rochiei, şi că sunt o mică mincinoasă, dar acum nu mai contează. După ce ne-am certat pentru lucruri mai mari decât atât, colierul e nesemnificativ şi o ştie şi el. Nu insistă asupra subiectului, cerând detalii despre motivele pentru care am simţit nevoia să-l dau jos. Bănuiesc că se aşteaptă să nu-i placă niciunul.

După micul dejun, Keith mă trage spre el înainte să intru în vilă, cuprinzându-mă cu ambele braţe de talie şi rânjind pervers la mine. Degetele sale se înfig în pielea descoperită dintre bluza vaporoasă şi fustă.

— Astăzi vreau să-ţi arăt ceva, îmi spune. Dar prima oară să punem colierul la locul lui. Unde e?

— Pe lavoarul din baia dormitorului meu.

— Rămâi aici.

Mă sărută scurt pe gură şi dispare în casă, pornind în căutarea lui. Rămasă singură lângă intrare, mă întorc pe călcâie şi îmi muşc buzele să nu râd, când o văd pe Angel cea palidă la faţă trasă spre şezlongurile de lângă piscină, de un Ryder entuziasmat. Şi nu-mi vine să râd pentru că aş găsi frica blondei amuzantă, ci pentru că furia de pe chipul lui Drew nu poate fi mai evidentă, în privinţa celor doi. Se vede de la o poştă cât de tare îl frustrează faptul că, deşi a alungat-o şi a pus-o pentru un timp la locul ei, aceasta a sfârşit tot aici. Valabil şi în cazul meu.

Cu bărbia ridicată în semn de aroganţă şi cu buzele tremurând de dorinţa de a-i rânji în faţă, îl întâmpin când se apropie de mine. Am observat asemănarea dintre el şi Keith din prima zi, aşa că pot bănui doar că bărbatul care a dat buzna în viaţa mea ca o tornadă e o copie fidelă a deja vestitului domn Levine, dar acum trăsăturile lui devin mai familiare când se uită la mine de la câţiva centimetri distanţă. Ajunge atât de aproape încât îi simt respiraţia mentolată pe faţă, iar irisurile într-o combinaţie de culori mai că mă înghit cu totul.

— Nu te bucura prea mult, păpuşă. Încă n-am plecat.

— Nici eu, replic prompt. O să plec de aici doar cu Keith.

— Asta nu o să se întâmple niciodată, nu sub supravegherea mea, mă informează serios, ochii mărindu-i-se cu o idee, sinceri. Nu o să permit niciodată ca nepotul meu să facă aceeaşi greşeală pe care a făcut-o şi tatăl lui. Mereu au avut aceleaşi gusturi proaste la femei. Brunete, uşor înţepate şi încrezute… Parcă ai fi o clonă de-a mamei lui.

— Mai puţin partea în care eu sunt prizonieră şi mă prefac că îl iubesc, nu?

Drew se uită la mine puţin uimit. Îmi dau seama că nu se aştepta să ştiu povestea Ilyei, mai ales când mă întreabă încruntat:

— De unde ştii despre asta?

— Că maică-sa a fost o căţea nenorocită? întreb cu o falsă mirare. Păi, nu a fost greu să aflu, ţinând cont că nepotul tău e îndrăgostit lulea de mine şi îmi spune orice.

Bineînţeles că blufez. Keith probabil nu mi-ar fi spus niciodată despre mama lui, dar expresia consternată de pe faţa lui Drew e a naibii de nepreţuită. Nu mai are importanţă că ştiu totul de la Deke, nu din sursa principală. Faptul că ştiu şi atât e suficient să-l las pe bărbatul din faţa mea cu gura larg căscată.

Zâmbesc când îl simt retrăgându-se o idee, cu uluire în ochi. Profit de ocazie şi fac un pas mic spre el, ajungând din nou la aceeaşi distanţă aproape inexistentă dintre noi. Garda lui e pe cale să cadă.

— Nu ştiu ce îţi închipui tu, Drew, dar eu nu sunt Ilya.

Mă opresc, clătinându-mă pe călcâie când acesta tresare la auzul numelui ei, ochii mărindu-i-se. Reacţia lui slabă mă ia pe nepregătite, debusolându-mă pentru o clipă.

Apoi înţeleg şi ceea ce scot pe gură mă şochează şi pe mine, nu doar pe el.

— Ai iubit-o!

Surpriza de pe chipul lui e a dracului de grăitoare. E singura explicaţie pentru ura pe care mi-o poartă, în pofida faptului că nu mă cunoaşte deloc. Asemănarea dintre mine şi Ilya îl întoarce pe dos şi asta e ceea ce-l face să se uite la mine ca la cineva care l-a trădat profund.

Dar nu apuc să-l atac şi mai mult, ca să scot informaţii de la el – informaţii care ar putea să mă ajute în luptă şi pe care să le întorc împotriva lui. Simt mâna lui Keith aşezându-se la baza spatelui meu şi îmi ridic privirea spre el, observându-l confuz.

— Pe cine ai iubit?

Privirea lui Drew devine agitată şi arde de avertisment. Înţeleg din atitudinea lui că nu vrea ca Keith să afle despre asta. Iubitul meu habar nu are că unchiul lui avea o aventură cu mama sa. Există oare vreo şansă ca ăsta să fie un motiv în plus pentru care femeia aceea s-a sinucis?

— Bate câmpii, răspunde el, într-un final.

Pufneşte dispreţuitor, apoi se strecoară pe

lângă noi şi intră în vilă, punând capăt discuţiei. În schimb.

Keith îşi coboară privirea asupra mea, uitându-se la mine nedumerit, aşteptând să-i explic. Nu că aş face asta. Oricât vreau ca acesta să-l alunge pe Drew cât mai departe, am fost o dată martoră la ceea ce încă îi face femeia aceea. Nu-mi doresc să o mai aduc în discuţie vreodată.

— Nimic, mormăi, fluturând din mână.

— Eşti sigură? mă întreabă neîncrezător. Arată de parcă l-ai fi lovit sub centură.

— Doar ne ameninţam reciproc, ca de obicei, chicotesc. L-ai găsit?

Ridică colierul la nivelul ochilor mei, trăgându-mi şi o privire supărată.

— Să nu-l mai dai jos niciodată.

După ce mi-l agaţă la gât, îmi cuprinde faţa între palmele făcute căuş şi mă sărută delicat între sprâncene până când genunchii mi se înmoaie şi pe buze îmi răsare un zâmbet plin de plăcere.

— Ce voiai să-mi arăţi?

— Prima oară, înainte să-ţi arăt, vreau să ştiu ceva, mărturiseşte, ferindu-mi părul după umeri.

— În regulă. Ce vrei să ştii?

Deşi îi zâmbesc cât de larg pot, expresia lui e serioasă. Orice ar vrea să ştie, pare să necesite toată atenţia mea, aşa că îmi şterg rânjetul de pe buze şi mă uit curioasă la el.

— Ai încredere în mine, nu?

Întrebarea lui mă face să mă încrunt. În pofida răspunsului evident pe care i-l voi da, încep să am dubii în legătură cu ceea ce vrea să-mi arate.

— Ca să facem asta, am nevoie de toată încrederea ta, replică grăbit, de îndată ce încuviinţez din cap cu reţinere. Vreau să ştiu dacă eşti conştientă că nu ţi-aş mai face niciun rău.

— Unde vrei să ajungi? întreb cu noduri.

Oftează.

— Doar promite-mi că, orice urmează să vezi, nu o să te îndoieşti de intenţiile mele. Nu o să-ţi fac niciun rău. Ştii asta, nu?

Sunt tentată să râd, dar seriozitatea din ochii lui nu-mi dă voie. Chiar are nevoie de confirmarea mea, iar asta mă face şi mai curioasă de ceea ce vrea să-mi arate.

— Ştiu că nu o să mă răneşti, îi spun. Acum îmi arăţi?

Se uită la mine preţ de câteva clipe lungi, de parcă ar încerca să-şi dea seama dacă vorbesc serios sau nu, apoi încuviinţează uşor şi îmi prinde mâna, trăgându-mă după el spre intrare.

Îl urmăresc tăcută şi buimacă prin livingul vilei, cu ochii fixaţi pe profilul lui frumos şi pe maxilarul ce se încordează ritmic. Nu-mi dau seama dacă e nervos sau doar emoţionat. Cert e că un presentiment prost începe să-mi dea târcoale în momentul în care ieşim din vilă şi ocolim spre Eden. Inima îmi pompează tot mai tare în piept, pe măsură ce ne avântăm pe alee,

într-o direcţie în care n-am mai fost până acum.

Şi dincolo de vile există ceva, în afară de mini-hotelul care cel mai sigur o să servească drept găzduire pentru cei care urmează să vină săptămâna viitoare. Cu cât ne îndepărtăm mai mult de celelalte clădiri de pe insulă, în direcţia opusă Edenului, cu atât devin mai conştientă că, în cele aproape trei luni de când mă aflu aici, n-am văzut totul.

Ascunsă bine de verdeaţa înaltă, de ferigi şi copaci, mai există o clădire. Nu e la fel de modernă ca restul – poate n-a mai fost restaurată de ceva timp – şi nici nu are etaj. Ferestrele înalte sunt acoperite de draperii groase, blocând orice ocheadă pe care ai putea s-o arunci înăuntru. Cu siguranţă nu iese în evidenţă în niciun fel şi nici nu serveşte drept ceva important. E mică şi discretă, ca o casă de vacanţă pentru o persoană singuratică, poziţionată la cincisprezece minute de mers.

— Ce e locul ăsta? cutez să-l întreb, de îndată ce cotim spre intrare.

Keith scoate din buzunarul pantalonilor un mănunchi mic de chei. Cât el descuie uşa, ascult încruntată zgomotele valurilor ce se izbesc de ţărm. Se aud tare, ca şi când ar mai exista o plajă în spatele clădirii unde ne aflăm. Mereu am avut impresia că insula pe care ne aflăm e imensă şi imposibil de străbătut la pas, însă acum am senzaţia că tocmai am făcut-o. Am ajuns la capătul

celălalt.

— Când am cumpărat insula, asta era singura clădire de aici, îmi spune, învârtind concentrat cheia în yala veche. Am stat aici până când au fost construite celelalte, iar acum serveşte doar ca atelier.

— Atelier pentru ce?

Acesta îmi aruncă o privire peste umăr, zâmbind.

— Sunt bijutier, iubito. Uneori mai lucrez în cele trei luni pe care le petrec aici în fiecare an.

Dau din cap, în semn că am înţeles. Deci, aici obişnuia să dispară. Bănuiesc că tot aici a făcut colierul pe care îl port la gât ca pe cel mai preţios lucru pe care îl am.

Brusc, clădirea din faţa mea capătă o semnificaţie. E bârlogul lui şi sunt încântată să dau buzna în el. Cine ştie? Poate după o plimbare prin locul ăsta, o să aflu lucruri noi despre adevăratul Keith, cel de dincolo de insulă.

Mă apropii de uşa pe care ezită să o deschidă, lingându-mi nerăbdătoare buzele. Ceva mă face să cred că o să descopăr aici mai multe detalii despre el, decât în dormitorul lui – cel mai intim loc în care ar putea intra cineva.

— Nu uita, Ellie, mă atenţionează, cu mâna încă pe clanţă. Să nu-ţi fie teamă.

— De ce mi-ar fi teamă? surâd nervos. Ce o să văd acolo?

Oftând, deschide uşa, în sfârşit, ferindu-se din

prag ca să-mi dea voie să intru. Coridorul scurt e puternic luminat şi îl străbat într-o clipă, oprindu-mă abia în livingul mic al casei, pe care Keith l-a transformat în spaţiu de lucru şi care are deschidere printr-o uşă glisantă, spre a doua plajă. Lipite de perete, stau rânduite două bancuri de lucru. Una dintre ele e acoperită cu o prelată, iar pe cealaltă sunt diverse ustensile şi o lampă aprinsă. Nimic care să trădeze faptul că lucra la ceva.

— Foarte… înspăimântător.

Chicotind, mă întorc cu faţa spre el. Keith îşi strânge buzele într-o linie dreaptă, nemulţumit de prezenţa mea în colţul lui. Nu poate fi mai evident faptul că nu-i face plăcere să împartă locul ăsta cu cineva şi că acum se simte stânjenit.

— Şi ce anume, din încăperea asta, ar fi trebuit să-mi ridice părul pe ceafă de frică? îl întreb distrată. Lupa aia urâtă?

Arăt cu degetul spre ea, iar el îşi dă ochii peste cap.

— O fi urâtă, dar e practică, scumpo! Lupa aia m-a ajutat al naibii de mult să-ţi fac colierul.

Nici nu mă îndoiesc. Oricât de… neinteresant e locul ăsta, sunt sigură că de aici pleacă toate lucrurile frumoase, ca lănţişorul de la gâtul meu. Îl ating în treacăt.

— Eşti bijutier de mult timp? îl chestionez.

— De ceva vreme.

Răspunsul lui nu putea fi mai neclar, însă

spune precis că nu prea îi place să vorbească despre asta.

— Dar bănuiesc că bijuteriile ce ies din mâinile tale costă o avere, nu-i aşa?

Rânjetul ce-i acaparează buzele frumoase e unul batjocoritor. Îşi mută greutatea pe celălalt picior, înainte să pornească spre mine, privindu-mă de parcă ar vrea să mă înghită nemestecată.

— Unde vrei să ajungi, Ellie? Fii directă!

Ei bine… el a cerut-o! În sfârşit, urmează să dau glas singurei întrebări căreia vreau neapărat să-i aflu răspunsul.

— Mi-ai spus că eşti bogat. Foarte bogat. Deci, probabil vorbim despre milioane…

— Miliarde, mă corectează amuzat.

La naiba!

Îmi dreg glasul.

— Miliarde. Prin urmare, eşti miliardar, dar încă te ocupi cu vânzarea fetelor, deşi se presupune că ai atât de mulţi bani, încât vor beneficia de ei şi strănepoţii tăi.

Se opreşte la o suflare distanţă, muşcându-şi distrat buzele.

— Nu înţeleg care e întrebarea, Ellie.

Îmi rosteşte numele pe un ton apăsat, ba chiar excitant, părând că abia se controlează să nu-mi râdă în nas.

— Vrei să ştii de ce nu renunţ la afacerea asta, dacă tot sunt aşa bogat?

Încuviinţez, simţindu-mă tot mai stânjenită,

atât de felul în care se uită la mine, cât şi de curiozitatea mea.

— Nu ştiu, murmură, ochii lui căzând pe gura mea.

— Nu ştii? pufnesc.

Mă aşteptam la altceva.

— Nu ştiu, aprobă. La început, o făceam pentru bani. Apoi, după atâţia ani, a devenit o rutină. Pur şi simplu, o fac. E… un soi de tradiţie. Singurul lucru care mă leagă de prietenii mei şi ne aduce laolaltă pentru trei luni pe an.

— Dar e mai mult decât atât, nu?

Ochii lui se mijesc deodată şi orice urmă de amuzament dispare din ei ca prin farmec.

— Iubito, dacă vrei să îţi răspund la întrebări, încearcă să fii mai precisă. Ce te face să crezi că e mai mult decât atât?

— Nu sunt sigură, ridic din umeri. Doar mi se pare o coincidenţă mare ca tu să te apuci de afacerea asta la vârsta la care ai aflat că mama ta a fost o…

— Nu o să vorbesc despre Ilya cu tine, Ellie, mi-o retează chiar înainte să termin de vorbit. Dacă Deke nu era gură-spartă, tu nu aflai niciodată despre ea.

— De ce nu? întreb curioasă. Nu din cauza ei sunt aici?

— Aşa credeam şi eu la început, dar apoi am constatat că nu semeni deloc cu ea.

Ei bine, ştiu nişte persoane care l-ar

contrazice în privinţa asta, cum ar fi Drew… Până la urmă, unchiul lui Keith poartă o vendetă împotriva mea tocmai din cauză că semăn cu ea.

— Ai ajuns în situaţia asta din cauza ei, dar acum nu mai ai nicio legătură cu ea. De acum înainte o să fac tot posibilul să fiu pentru tine doar iubitul tău şi atât. Nimic mai mult sau mai complicat. Doar iubitul tău bijutier, care e băgat în rahat până la gât, dar care te iubeşte.

Zâmbesc strâmb, apoi întreb:

— Să înţeleg că vei continua să faci asta la nesfârşit?

Nici nu ştiu de ce vreau să aflu asta. Nu mă simt în stare să-i spun ce ar trebui să facă sau să-i cer să renunţe. Mă îndoiesc că am ajuns în stadiul acela al relaţiei, în care el să ţină cont de ceea ce-mi doresc.

În ciuda avertismentelor sale, m-am ataşat – mai mult sau mai puţin – de cele şapte fete de pe insulă. Poate că Angel a sărit din nou din schemă, dar mai e Roxette. Mai e Reina şi Mia. La dracu', mai e şi Vicky! Chiar dacă noi două nu ne-am înţeles prea bine, nu-mi doresc pentru ea să ajungă pe mâinile cuiva nepotrivit.

Keith îşi înclină capul, privindu-mă de data asta curios. Probabil ştie ce-mi trece prin cap acum şi nu cred că e fericit.

— Fir-ar să fie, Ellie! mârâie dintr-odată, trecându-şi mâna peste faţă. Ţi-am cerut să nu te ataşezi de ele!

Îmi aplec privirea în podeaua din lemn vechi, simţindu-mi obrajii luând foc. Aştept tăcută până trece de impactul constatării şi se apropie de mine, ridicându-mi faţa cu mâinile şi obligându-mă să mă uit la el.

— Iubito, oricât aş vrea să îţi fac pe plac, mă tem că de data asta nu e posibil. Există nişte reguli. Nu le pot lăsa să plece şi să-mi expun prietenii astfel.

Degetul lui mare trece peste buza mea inferioară, mângâind-o delicat.

— Ba mai mult, te-aş expune şi pe tine, dacă aş face una ca asta, îmi explică blând. Acum, că eşti cu mine, ai putea fi prinsă la mijloc. Poate nu am dat multă importanţă, dar le-am auzit vorbind şi unele dintre ele cred că n-ai fost în aceeaşi situaţie nici măcar pentru o clipă şi că totul a fost o şaradă. Nu le-ar lua prea mult timp până să arate cu degetul spre tine şi atunci aş face ceva necugetat.

Dau din cap, pesemne că sunt de acord cu el. Lucrurile ar lua o turnură şi mai neplăcută dacă una dintre ele ar vorbi şi nu pot garanta pentru toate că îşi vor ţine gura. Singurele în care am cu adevărat încredere sunt Angel, Roxette şi Reina. Mia, în schimb, a făcut în aşa fel încât să mă îndoiesc de ea, în pofida faptului că la început am fost pe aceeaşi lungime de undă. Nici măcar nu ştiu de ce s-a întors împotriva mea.

În rest, pentru celelalte trei, nu pot garanta

deloc. Una dintre ele ar putea spune totul şi atunci cu toţii am fii în pericol, inclusiv Keith.

— Ştiu că unele dintre ele s-au ataşat de băieţii mei, îmi mărturiseşte. Ştiu de Deke şi Reina. Ştiu şi de Micha şi Roxette. Dar, dacă până la finalul sezonului, niciunul dintre ei nu le revendică, aşa cum a făcut Ryder cu Angel, atunci…

— N-o să ai încotro, îl completez.

— Da. Nu s-a mai întâmplat până acum ca unul dintre ei să facă asta, aşa că nu am idee ce s-ar putea întâmpla. Însă cel mai bine ar fi să te obişnuieşti cu gândul că vor pleca, Ellie. O să fie mai uşor pentru tine.

Bănuiesc că are dreptate. Tocmai îl pun pe Keith într-o situaţie care nu are multe ieşiri, cel puţin nu unele care să-mi convină. Totuşi, face eforturi, altfel nu le-ar fi dat lor de ales. În dimineaţa asta mi-a demonstrat că e capabil să facă compromisuri, în clipa în care a primit-o pe Angel în sânul lor, şi pare pregătit să o facă din nou dacă unul dintre băieţi îşi exprimă interesul pentru una dintre fete, iar treaba ar fi reciprocă.

— În fine, mormăi. Ce voiai să-mi arăţi?

Keith oftează apăsat, dându-mi de înţeles că nu-i face nicio plăcere să dezvăluie motivul pentru care m-a adus aici. Mă sărută scurt pe gură, apoi mă trage după el afară din living. Trecem în grabă pe lângă bucătăria înghesuită şi deschisă şi ne oprim în faţa unei uşi din lemn, a cărei vopsea e

sărită pe alocuri.

— Ai încredere în mine, iubito, îmi cere. Nu o să se întâmple nimic rău. Poţi pleca oricând, dar nu înainte să mă laşi să-ţi explic.

O deschide şovăitor, scoţând la iveală un şir de trepte ce duc spre subsolul casei. Aprinde un întrerupător şi demisolul se luminează suficient cât să cobor scările, cu genunchii uşor tremurânzi şi emoţionată.

Fir-ar să fie! Inima mi-o ia la goană în piept când ajung jos şi văd obiectul ce tronează chiar în mijlocul încăperii – singurul de altminteri. Chiar dacă e acoperit cu o prelată groasă şi mare, care nu lasă nimic la iveală din ce se ascunde sub, imensitatea ei mă cutremură din toate încheieturile.

Presentimentul prost revine în forţă, făcându-mă să ezit la baza scărilor, gata oricând să o rup la fugă. Dacă mâna lui Keith nu s-ar lipi de baza spatelui meu, cel mai probabil aş face-o înainte să văd ce se află acolo.

— Ce-i aia? îl întreb, arătând cu un gest spre… orice naiba ar fi.

Ar putea fi orice, până la urmă. Are aproximativ doi metri înălţime şi la colţurile de sus îmi dau seama că e dreptunghiulară. Orice ar fi, Keith are şi el emoţii în privinţa ei.

Rămân ţeapănă în loc, cât el porneşte spre ea. Fără să se uite la mine, apucă prelata cu ambele mâini şi o trage jos, dezvăluind-o sub ochii mei cât

cepele.

Doamne Dumnezeule!

Străluceşte de-a dreptul sub becul slab ce atârnă deasupra ei. E complet din sticlă şi poate cuprinde doar un om, căci până la urmă pentru asta e făcută.

E o cuşcă.

— Nu! zbier, cuprinsă de o panică atât de mare, încât aproape cad din picioare când mă lovesc de marginea treptei de jos. Nu, nu, nu!

Nici nu ştiu cum mă răsucesc cu faţa spre trepte şi încep să le urc în viteză. Ăsta e coşmarul meu!

— Ellie, stai!

Capitolul 47

— Ellie!

Keith mă înşfacă înainte să ţâşnesc pe uşă şi mă lipeşte de perete, prinzându-mă de ambele încheieturi. Pe faţă îi traversează o undă de îngrijorare, însă eu… eu sunt în şoc.

— De ce ţii aia acolo?! mă răstesc. Voiai să mă închizi?

— Lasă-mă să-ţi explic, iubito.

Aş vrea să-i spun să se ducă dracului, dar îmi amintesc la timp că mi-a cerut să am încredere în el şi că, apoi, mi-a promis de mai multe ori că nu-mi va face niciun rău. Şi îl cred. Nu pentru că mi-ar fi dat motive să am încredere în el, ci pentru

că… *ştiu* că nu m-ar închide acolo. Ştie de claustrofobia mea severă şi de cum am reacţionat ultima oară când am fost închisă într-un spaţiu strâmt, cum e cuşca aceea. Nu m-ar supune la o astfel de tortură, nu-i aşa?

— Ştiu că arată rău, iubito, dar nu e cum crezi tu.

— Adică, nu ai cuşca aia pentru mine?

Arăt cu degetul spre uşa demisolului, privindu-l cu ochii mari. Nici n-am nevoie de un răspuns la asta, căci alt motiv pentru care ar avea aşa ceva nu există. A construit Edenul pentru mine, până la urmă. E limpede că şi-a dat silinţa să îmi pregătească tot ce se poate mai rău.

— Am adus-o pentru tine, dar nu aveam de gând s-o folosesc, îmi spune sincer, uitându-se fix în ochii mei, ca să alunge orice dubiu. De aceea e acolo şi nu în Eden. Mi-am dat seama la timp că e prea mult.

— Atunci, de ce mi-o arăţi acum?

Chiar dacă încerc să mă stăpânesc, încep să tremur de frică şi ochii mi se umplu de lacrimi. Oftând, îmi eliberează mâinile şi mă cuprinde în braţe, trăgându-mă la pieptul lui înainte să plâng de-a binelea.

Mereu mi-a fost teamă de spaţiile închise. Acea teamă s-a transformat apoi în teroare pură, după ce tatăl meu şi-a dat seama că poate folosi asta împotriva mea, ca să mă controleze. Dar acum, când am înţeles că toate astea s-au terminat

şi că niciodată nu voi mai trece prin ceva similar, am lăsat deoparte acea frică teribilă. Nu m-am mai gândit la ea. Nu mi-am mai făcut griji că aş putea trece din nou prin asta. Iar Keith tocmai m-a prins în momentul în care garda mea era prea jos ca să nu reacţionez urât, în pofida faptului că mi-a cerut să am răbdare şi încredere.

— Ellie… mormăie aproape de urechea mea, buzele sale mângâindu-mi lobul. Te iubesc. În ciuda a tot ce am făcut ca să-ţi demonstrez contrariul, chiar te iubesc. Şi sunt conştient că nu merit nimic din toate astea, dar asta nu mă opreşte să încerc să-mi îndrept greşelile.

— Cum? îl întreb, ridicându-mi privirea spre el. Închizându-mă acolo?

— M-ai înţeles greşit, iubito. Nu suntem aici ca să te pedepsesc pentru ceva. Am trecut peste asta. Ăsta e şi motivul pentru care am dat foc Edenului, să fii sigură că nu o să mai fac asta niciodată. Te-am adus aici ca să te ajut.

Să mă ajute? Probabil se vede pe faţa mea cât de confuză sunt, căci buzele îi tresar într-un zâmbet stânjenit şi îşi trece palmele peste obrajii mei, mângâindu-mă în repetate rânduri ca să mă liniştească.

— Nu vreau să-ţi mai fie frică de nimic, îmi explică blând. De absolut nimic pe lumea asta. Aşa că am vorbit cu un terapeut despre fobia ta.

Aşa a făcut? Deşi ar trebui să mă înfurii că a vorbit cu cineva despre problema mea, mă trezesc

copleşită. E o dovadă clară că vrea cu orice preţ să mă ajute, că îl supără gândul că mi-e teamă de ceva.

— Trebuie să recunosc că e unul mai nonconformist, căci m-a sfătuit să te ajut să-ţi înfrunţi frica în modul cel mai brutal, adică să te închid acolo şi să rămân cu tine până treci prin toate etapele şi te obişnuieşti.

Ochii mi se fac şi mai mari, îngrozită de ceea ce-mi aud urechile. Sper că glumeşte, pentru că n-am de gând să intru acolo nici moartă. Singura modalitate prin care aş intra în cuşca aceea de sticlă ar fi cu forţa, dar îmi place să cred că Keith nu ar întrece măsura din nou, indiferent de argumente.

— Nu! îi strig în faţă, cuprinsă de panică. Nu intru!

— Ellie, ascultă-mă, îmi cere. O să fiu cu tine în permanenţă. Nu o să ţi se întâmple nimic. O să mă poţi vedea în fiecare clipă.

— Eşti nebun?! Nu o să te las să mă închizi într-o cutie, în subsol!

Nu-mi pasă cât de laşă sunt în momentul ăsta. Doar simplul gând să fiu încuiată mă îngrozeşte cât să mă strecor pe lângă el şi să încerc să fug cât mai departe de locul ăsta.

Nu-mi pasă nici care sunt intenţiile lui, că încearcă să mă ajute să scap de cea mai mare frică a mea. Dau s-o şterg şi să uit complet de propunerea sa, dar nu ajung departe. Abia pun

mâna pe clanţă, că mă şi trage înapoi şi mă lipeşte, de data asta cu faţa, de acelaşi perete.

— Lasă-mă să plec!

Panicată şi mânioasă în aceeaşi măsură, mă împing cu tot corpul în el, străduindu-mă să-l îndepărtez.

— Ellie, calmează-te! se răsteşte.

— Nu-mi vine să cred că ţi-a trecut prin cap că o să fiu vreodată de acord cu asta! zbier furioasă. Eşti dement! Eşti un dement dacă îţi închipui că o să intru acolo! mai bine mă omori!

— Nu mai spune asta, la naiba!

În clipa în care mă răsucesc cu faţa spre el, îl pocnesc cu putere, făcându-l să îngheţe la un pas distanţă de mine. Până şi eu înlemnesc, cu răsuflarea greoaie şi cu ochii măriţi, uitându-mă la el şocată. Nici măcar n-am avut intenţia de a-l lovi, darămite peste obraz, îmi aduce aminte de ultima oară când am făcut-o şi de felul în care a reacţionat – nu prea bine.

Acum mă priveşte uluit cum îmi ţin mâna peste gură, înmărmurită de ceea ce am făcut. Apoi face un pas spre mine. Din instinct fac şi eu unul, dar înapoi, iar spatele mi se loveşte de perete.

Rahat!

Îi aud mârâitul gutural şi ochii îi devin mai violenţi, mai frumoşi. Fiori reci îmi traversează coloana, însă nu mai sunt fiori de teamă, ci de anticipare. Adâncul meu e cutremurat de felul în care mă urmăreşte, ca un prădător ce tocmai a

pus ochii pe prada lui, pe care are gând s-o mănânce lent şi chinuitor.

Ajungând mai aproape de mine, capul i se înclină, iar eu înghit în sec. Dumnezeule, cum mă priveşte! Întregul trup mi-e curentat de săgeţile de foc pe care le transmite cu acele irisuri de smarald. Orice urmă de frică mi-e alungată şi buzele mi se întredeschid, aşteptând nerăbdătoare să fie devorate.

Mai are vreun rost să mă mint de una singură că n-am înnebunit după bărbatul ăsta de-a dreptul letal? În adâncul minţii mele ştiu cât de anormale sunt sentimentele mele pentru el, dar niciodată nu m-am simţit mai pregătită să mă arunc în gol pentru cineva. Acum, în clipa asta, aş face orice pentru el, inclusiv să-mi dau viaţa.

— Mărită-te cu mine.

Icnesc.

— Ce?

Atât mai apuc să spun. Gura mi-e zdrobită, apoi invadată de un sărut ca lava, ce topeşte totul în mine încă de la prima atingere. Barba aspră i se freacă de pielea sensibilă din jurul gurii, dar e ultimul lucru de care îmi pasă acum. Nările îmi sunt inundate de mirosul lui şi am impresia că niciodată nu o să mă mai vindec de el.

Mă ridică în braţe, strângându-mă cu putere de fund. Mă apasă mai tare în perete şi îi gem în gură când erecţia i se freacă de centrul coapselor mele, înainte ca buzele să-i alunece pe gâtul meu,

lingând pielea de jos, de la bază, până lângă ureche. Îl strâng tare între picioare, înfiorându-mă în întregime. Mă şochează şi pe mine cât de sensibilă devin la orice atingere de-a sa, cât de receptivă, de parcă trupul meu îl recunoaşte şi îl iubeşte mai nebuneşte decât inima.

— Eşti tot ce îmi doresc, Ellie, îmi şopteşte, buzele lui frecându-se la fiecare cuvânt de ureche. Singurul lucru pe care îl mai vreau.

Gura lui alunecă din nou pe gâtul meu şi suspin, simţindu-mă tot mai excitată, atât de ceea ce-mi face, cât şi de gândul că mă vrea.

N-am crezut că cineva o să aibă vreodată nevoie de mine, darămite cineva ca el. De când l-am cunoscut, am trăit cu senzaţia că n-aş putea niciodată să-l ating într-un mod aşa profund, încât să mă dorească toată viaţa. Nici măcar nu mă pot uita la el, fără să mă gândesc că ar putea avea pe oricine, oricând.

Cu toate astea, am auzit de femeile frumoase care au trecut prin viaţa lui, dar nu am aflat şi dacă vreuna a rămas. Nu ştiu dacă Keith a fost vreodată îndrăgostit. Dacă şi-a dăruit vreunei femei inima, aşa cum mi-o dăruieşte mie. În pofida neîncrederii sale în oameni, mi-o întinde pe o tavă de argint, de parcă e pentru prima oară când o face. Îşi deschide larg porţile în faţa mea.

— Te rog…

Îmi strâng pleoapele până văd sclipiri în spatele lor. Nu ştiu pentru ce îl rog, dar simt

nevoia să o fac. În momentul ăsta, mă simt foarte copleşită de senzaţii şi habar nu am pe ce planetă sunt. Ştiu doar că mă încordez în braţele lui, ce mă ţin strâns de fund, când dinţii i se adâncesc în gâtul meu, muşcând feroce din mine, înainte să lingă suav aceeaşi porţiune îndurerată.

— Orice pentru tine, iubito.

Îşi ridică faţa, lăsându-mă să-i răsuflu greu peste obraji. Ochii lui superbi sunt înceţoşaţi de excitare. Susţinându-mă doar cu soldurile, îmi fereşte cu ambele mâini părul căzut în faţă, privindu-mi cu intensitate buzele, că simt cum gura mi se usucă.

— Atât de frumoasă, Ellie Bryant.

Mă simt frumoasă. Datorită privirii sale aprinse, nici n-am cum să mă simt altfel, şi nici felul în care mă sărută nu-mi oferă o altă opţiune. Parcă ar vrea să mă înghită cu totul; gura lui e posesivă şi nebună şi mă devorează.

Suspinând prelung, îmi trec degetele prin părul lui, trăgând cu putere de el. Nu mă las mai prejos. Îi ling interiorul gurii până îl simt zvâcnind între picioarele mele, tare ca o stâncă. E doar o chestiune de timp până trupul îi devine rigid şi tremură în braţele mele. Execută o mişcare sugestivă din şolduri, frecându-se exact de centrul meu.

Complet pierdută în sărutul lui apăsat şi flămând, nici nu-mi dau seama când mă mută. Sug încet limba-i păcătoasă, ce se retrage din gura

mea tocmai când îmi era lumea mai dragă şi îmi cere printre gâfâieli:

— Deschide ochii, Ellie.

Deşi nu mă mai sărută, nu sunt pregătită să o fac. Îmi ţin cu încăpăţânare ochii închişi, moale ca o cârpă în braţele sale şi savurând la intensitate maximă buzele ce-mi mângâie în treacăt gâtul.

— Deschide ochii, iubito.

În timp ce continuă să-mi depună sărutări pe gât şi pe umăr, fac efortul măreţ de a-mi deschide ochii şi de a clipi de câteva ori, ca să alung ceaţa excitării. Abia reuşesc să constat că nu mai suntem pe coridorul casei, ci în interiorul cutiei din sticlă.

Captivi. Împreună. Şi nici măcar nu mă pot panica, căci gura insistentă a lui Keith, ce alunecă spre piept, nu mă lasă să mă desprind de moment şi să realizez pe deplin unde mă aflu.

Dumnezeule, niciodată n-am fost mai excitată! Limba lui trasează dâre umede şi fierbinţi între valea dintre sâni şi trage cu degetele de topul compleului, încercând să mă dezbrace.

— Keith, gem, agăţându-mă strâns cu braţele de gâtul lui.

O undă de teamă se strecoară în mintea mea buimacă.

— Nu mă lăsa.

— Nu te las nici mort, şuieră.

Se opreşte din înaintat spre sâni şi, susţinându-mă cu un singur braţ, trage de sfoară

şi închide unul dintre pereţii cutiei, blocându-ne înăuntru în spaţiul strâmt şi sufocant. Faptul că e construită special să cuprindă un singur om o face şi mai strâmtă şi mai sufocantă, dar teama prin care trec acum nu e la fel de mare ca de obicei, când mă aflam într-o situaţie asemănătoare. Ştiindu-l pe Keith aici, cu mine, atingându-mă în permanenţă, totul e mai uşor de înfruntat.

Totuşi, asta nu mă scuteşte de palpitaţii. Devin dintr-odată conştientă de felul în care îmi bate inima, cu o forţă înspăimântătoare. Pot jura că o aude şi el, căci imediat îşi apasă corpul de al meu, presându-mă de peretele de sticlă din spatele meu.

Locul ăsta e mai rău decât colivia.

— Atât timp cât sunt cu tine, să nu-ţi fie frică de nimic, îmi spune, lăsându-mă cu picioarele pe podeaua de sticlă şi îndesându-şi în schimb, mâinile în părul meu desprins. Ai înţeles? Atât timp cât sunt cu tine şi în tine, nimic nu o să-ţi facă rău.

Înghit în sec, încuviinţând din cap şi inspirând adânc când fruntea lui uşor transpirată se lipeşte de a mea.

— Dau foc întregii lumi, dacă e nevoie. Tu eşti doar a mea. Numai şi numai a mea. Spune-mi „da”, Ellie!

Clipesc ameţită. N-am nici cea mai mică idee ce vrea de la mine, dar din instinct încuviinţez din nou. În clipa asta n-aş putea să-i spun „nu”,

oricum. Sunt luată cu asalt de diferite emoţii şi la cât sunt de amestecate, încă nu ştiu exact ce simt. O combinaţie mortală de frică puternică şi excitare maximă. Mă derutează complet.

Abia apuc să dau de două ori din cap, că îmi şi sfâşie topul din voal, nebăgând în seamă faptul că braţele i se lovesc cu zgomot de pereţii strâmţi. Lăsându-mă pe jumătate goală, mă întoarce cu spatele la el şi cu faţa aproape lipită de sticla rece. Mă cutremur din toate încheieturile când gura i se lipeşte de urechea mea, suflând aer fierbinte peste pielea înfiorată.

— Aşa, frumoasa mea. Acum, o să te fut de n-o să mai ştii de tine.

Fir-ar! Întregul corp începe să-mi trepideze în aşteptare. Mă cuprinde din spate, lipindu-şi trupul fierbinte de al meu. Cu o mână îmi cuprinde un sân şi pe cealaltă o strecoară între picioarele mele, trecând ca prin farmec de voalul fustei şi de slip, făcând toate astea în acelaşi timp în care buzele-i alunecă pe umărul gol şi se strecoară lent spre ceafă.

— Desfă-ţi picioarele! îmi ordonă pe neaşteptate.

Ca la comandă, le despart până când gleznele mi se lovesc de pereţii cutiei. Parcă aş fi o marionetă, dar nu-mi pasă. Dacă el vrea să o fac, o fac pur şi simplu. Nici măcar nu mă mai gândesc la asta.

— Hmm, miroşi demenţial, geme, nasul lui

îndesându-se în părul meu. Mă înnebuneşti, Ellie.

Degetele îi trec prin umezeala mea, masând lent miezul şi gemând adânc. Gem şi eu, lăsându-mi capul să se sprijine de umărul lui şi savurând totul cu ochii închişi.

Lipindu-se şi mai bine de mine, îmi vâră degetele umede în gură, răsuflând furtunos în spatele meu. Tresar de uluire, în special când îmi simt propriul gust, însă nici gândul să mă opun nu-mi trece prin mintea năucită de excitare şi teamă.

Îl simt urmărindu-mă cu toată atenţia, ţinându-şi respiraţia cât degetele sale alunecă în gura mea şi ating cercelul din limbă. Tresare, apoi geme profund, din adâncul sufletului, nu doar al gâtului.

— Oh, Dumnezeule, ce-mi faci? Vrei să ieşim de aici?

— Nu, murmur. Sunt bine. Eşti cu mine.

— O să fiu cu tine atât timp cât mă vrei. Dezbracă-te, îmi cere hotărât. Te vreau goală toată.

Fără să stau pe gânduri, îmi smulg mâinile de pe peretele din faţa mea şi împing fusta pe fund, lăsând-o să cadă grămadă la picioarele noastre, odată cu slipul de plajă. Keith se trage o idee în spate şi se loveşte de celălalt perete, eliberându-mi sânul masat în întregime. Nu mă întorc spre el, dar am impresia că mă studiază atât cât îi permite locul.

— Eşti atât de frumoasă, Ellie, murmură.

Îmi mătură părul, aruncându-l pe tot peste umăr, în faţa mea, şi dezgolindu-mi partea din spate.

— Nu o să fiu blând, iubito.

— Nu-mi pasă, mârâi. Hai odată!

Mă înşfacă dintr-odată, cu un braţ de gât şi cu celălalt de şolduri şi se înfige în mine exact cum m-a avertizat: brutal. Mă umple până la refuz, aproape frângându-mi spatele când îmi trage fundul spre el şi îmi prinde strâns între degete bărbia. Totodată, se ciocneşte de perete, sticla scoţând un sunet ciudat care îmi acoperă geamătul chinuit, când trupul lui se izbeşte în ea, apoi în mine. Abia acum constat că nu e locul ideal în care să facem asta, dar e prea târziu să-i cer să mă scoată de aici.

Odată adânc înfipt în mine, Keith devine de necontrolat. Nu mai ţine cont că ne lovim frecvent în pereţi şi că mişcările sale sunt limitate. Nu mai ţine cont nici că ajung să fiu lipită cu totul de sticla din faţa mea. Îmi dă ce mi-a promis, tare şi necruţător. În acelaşi timp, gemetele se lovesc la rândul lor de pereţii între care suntem prinşi şi întreaga cutie din sticlă răsună de glasurile noastre răguşite.

Dar chiar dacă nu avem mult spaţiu în care să ne exteriorizăm aşa cum ne-am învăţat, totul e mai intens decât până acum. Nu-mi dau seama dacă e de vină locul sau frica mea constantă, pe care încă n-am reuşit să o alung, dar niciodată nu m-am

simţit mai… terminată. Keith parcă smulge viaţa din mine, cu fiecare împingere, cu fiecare mână pe care o trece pe corpul meu deja asudat şi cu fiecare sărut pe care îl depune oriunde ajunge. Şi, cum mişcările sale sunt limitate şi mai adânci ca niciodată, orgasmul meu vine mai repede, luându-şi răgazul de a rade tot în urma lui. Sigur îl simte şi el, căci se împinge şi mai tare, stimulându-mă şi cu mâna, în timp ce îmi şopteşte la ureche cuvinte tot mai obscene.

Curând, îmi dau seama că niciunul dintre noi nu mai are control. Niciodată nu l-am auzit gemând mai tare. Nici eu n-am gemut mai tare ca acum. Corpul lui se izbeşte de mine, împingându-mă în faţă şi aproape strivindu-mă de sticla răcoroasă. Curg apele pe mine, la propriu!

Cu toate astea, mă trezesc încercând să-mi întârzii climaxul. Nu vreau să se termine. Nu încă. Dacă se termină, o să revin la realitate şi o să devin pe deplin conştientă că mă aflu într-un spaţiu ca ăsta. O să am un atac de panică pe care nici Keith n-o să-l poată opri.

Disperată, îi smulg mâna dintre picioarele mele, făcându-l să mârâie animalic în spatele meu.

— Nici să nu îndrăzneşti!

Glasul lui puternic tună în cutia de sticlă, străpungându-mă până în cele mai întunecate cotloane.

— E al meu! mârâie profund.

Iritat de încercarea mea, mă răsuceşte cu faţa

spre el şi mă ridică în braţe, strecurându-şi braţele pe sub genunchii mei, înainte să se sprijine în peretele de care mă lipeşte. Stropi de transpiraţie curg pe fruntea şi pe nasul lui, iar ochii îi sunt mai ageri şi mai vii decât i-am văzut vreodată.

E superb. Sunt hipnotizată complet de modul în care se uită la mine, în timp ce pompează adânc, hotărât să-şi primească orgasmul dorit. Şi chiar dacă nu e deloc blând, ci chiar agresiv, nu aş fi putut să mă simt mai iubită decât atât. Se uită numai şi numai în ochii mei, umplându-mă perfect şi asigurându-mă din toate puterile lui că sunt în deplină siguranţă aici, cu el.

Până la urmă, face asta pentru mine. Doar pentru mine. Pentru mine dă glas celor mai vibrante gemete ale sale. Tot pentru mine depune efortul ca din gura mea să iasă gemete la fel de răsunătoare. E un duet perfect.

— Îl vreau, Ellie! îmi spune printre gâfâieli tot mai sonore, părând să vorbească cu ultimele lui forţe. Dă-mi-l!

Şi i-l dau. Climaxul ce mă loveşte în plin e ca o prăbuşire violentă de sol. Mă sfărâmă şi mă împrăştie în milioane de bucăţi. Ţipătul ce-mi părăseşte gura probabil pătrunde prin pereţii de sticlă şi răzbate în toată casa, nu doar la demisol, şi îi aduce lui Keith cel mai frumos zâmbet din lume. Printre spasmele ce-mi cuprind trupul şi printre pleoapele pe care cu greu le mai ţin

deschise, îl urmăresc în toată splendoarea lui cum se întinde spre mine şi îşi adânceşte dinţii în buza mea de jos, muşcând-o feroce, pe când îşi găseşte propria eliberare în mine. Pluteşte pe valurile propriului orgasm cu ochii închişi şi faţa lipită de a mea. Apoi expiră tot aerul în gura mea, gâfâind şi tremurând ca un om care tocmai a trecut prin cea mai intensă plăcere.

— Te iubesc aşa cum n-am mai iubit pe nimeni în toată viaţa mea, şopteşte. Nu ştiu ce naiba mi-ai făcut, dar… La dracu', fetiţo, mi-am pierdut minţile după tine! Te măriţi cu mine?

Încuviinţez, simţindu-mă prea întoarsă pe dos ca să pot vorbi.

— Da?

Zâmbetul ce îi acaparează gura e şi mai orbitor decât precedentul. Îmi vine să plâng, dar nu sunt sigură care e motivul pentru care simt nevoita să mă exteriorizez în hohote. Pur şi simplu, simt cum pieptul mi se umflă de o emoţie îngrozitoare. Cauza poate fi întrebarea pe care tocmai mi-a pus-o sau faptul că am acceptat fără ca măcar să mă gândesc la asta, la nici trei luni de când l-am cunoscut. Sau poate fi vina faptului că ştiu că aş fi realmente distrusă fără el şi iremediabil nebună.

Dar nu-mi pasă. Sărutul pe care îl primesc imediat ce îi ofer răspunsul aşteptat mă face să înţeleg că e în regulă să fiu nebună, atâta timp cât voi continua să beneficiez de senzaţia pe care mi-o

stârneşte. E singurul bărbat care a fost vreodată capabil să mă sărute în aşa fel, încât să *ştiu* că reprezint întreaga lume pentru el.

— Rămâi cu mine? îl întreb, cu vocea tremurândă. Nu pot să fac asta singură.

— Nu plec nicăieri, răspunde serios.

Într-un final, mă pune înapoi pe picioarele mele moi. Abia acum constat că toate hainele mele sunt pe podea, iar el e complet îmbrăcat, dar în clipa asta totul devine irelevant.

Gândul că o să rămân singură în cutia asta strâmtă mă înspăimântă şi o studiez din toate colţurile, cât Keith îşi încheie pantalonii şi iese.

Când uşa de sticlă se închide în urma lui, mă simt înghiţită pe de-a-ntregul. Palpitaţiile se întorc în forţă, făcându-mi inima să bubuie în piept, iar sângele să îngheţe.

La naiba!

Cuprinsă de panică, închid ochii şi inspir adânc, înainte să mă aşez în fund. Dincolo de peretele transparent, îl văd pe Keith îngenunchind în faţa mea şi lipindu-şi mâinile de sticlă, privindu-mă parcă copleşit de griji.

Gheaţa ce-mi strânge inima mă face să gem şi ochii mi se umplu de lacrimi de frică. N-am idee dacă asta o să aibă vreun efect asupra mea şi dacă aş putea vreodată să mă vindec, dar simpla prezenţă a lui Keith mă îndeamnă să încerc s-o fac. Pentru el.

— Sunt aici, iubito, mă asigură, vocea lui

sunând înfundat. Nu plec nicăieri fără tine.

Greutatea din piept devine şi mai mare, însă tot fac efortul de a mă ridica în genunchi şi de a-mi lipi fruntea încinsă de sticla rece, în acelaşi loc în care şi-o lipeşte el pe a lui, pe partea cealaltă. Şi aproape plâng când se întinde şi depune un sărut pe geam, în semn de susţinere.

— După ce ieşi de acolo… murmură, o să te fac cea mai fericită femeie de pe pământ. Promit!

Capitolul 48

Respiră, Ellie! Respiră!

Greutatea de pe piept parcă devine tot mai mare, cu fiecare secundă pe care o petrec aici, în cutia asta. Habar nu am cât timp a trecut, dar bănuiesc că nu prea mult.

— Eşti bine?

Keith îşi lipeşte palma de sticlă, atrăgându-mi atenţia spre el. E uşor să fiu distrasă de propriile emoţii, mai ales în astfel de circumstanţe. Senzaţiile sunt imposibil de ignorat, mai ales când acestea mă fac să transpir abundent. Mă simt de parcă urmează să sufăr un atac de cord.

— Aşa cred.

Mă ridic în genunchi şi expir uşor, lipindu-mă de geamul care ne desparte. Buzele îi tresar într-un zâmbet reţinut.

Bineînţeles, faptul că îl văd în permanenţă mă ajută mai mult decât mă aşteptam. Când ştiu că e

acolo, gata oricând să mă scoată, frica mea nu e la fel de mare, ceea ce mă face să mă întreb dacă asta o să funcţioneze vreodată.

— Arăţi ca o păpuşă în vitrină, iubito.

Nici nu mă îndoiesc. O păpuşă goală puşcă.

— Nu cred că merge aşa, Keith, mărturisesc.

— Bineînţeles că nu merge aşa, Ellie, aprobă calm. Acum doar facem un… experiment, să spunem. Să te obişnuieşti puţin.

— Adică, o să mă laşi singură aici?

— O să vină şi momentul ăla.

Oh, nu! Sunt conştientă că nu o să mai fie la fel de uşor ca acum, însă probabil că asta e şi ideea, să-mi înfrunt frica. Nu o voi înfrunta niciodată, dacă îl văd în continuare acolo. Nu e aceeaşi senzaţie pe care o simţeam când eram încuiată într-o încăpere strâmtă şi întunecată, fără vizibilitate.

— O să te acoperim cu prelata, dar o să fiu tot aici, îmi promite.

— De câte ori ai de gând să mă închizi?

Expresia lui spune „de multe ori”. Nu-mi oferă un presentiment bun.

— Până te vei convinge că nu e atât de rău pe cât crezi, răspunde blând.

Gemând, îmi lipesc faţa încinsă de geamul rece. Keith se trage mai aproape, lăsându-şi la rândul lui fruntea să se sprijine de el, în dreptul meu. Ceva de pe chipul lui frumos îmi spune că nu-i place, de asemenea, situaţia în care mă pune.

Cuşca asta e într-adevăr mai rea decât colivia. Prin colivie aş fi putut să-l ating şi vice-versa, dacă ne doream. Acum, însă, poate doar să mă observe.

Totuşi, asta nu-l împiedică să încerce să mă atingă, probabil din reflex. Trece cu degetele peste sticlă, în dreptul pieptului meu, parcă vrând să ferească şuviţele lungi de păr de pe sânul dezgolit, şi cum nu-i reuşeşte, se trezeşte pufnind nemulţumit.

— De unde ai ştiut că sunt claustrofobă? Îndrăznesc să-l întreb. Ştiai despre asta înainte să mă închizi în dulapul de sub scări.

Ochii lui verzi se ridică ţintă spre faţa mea.

— Ştiu totul despre tine, replică prompt. Sunt la curent atât cu viaţa ta, cât şi cu fişa medicală.

— Fişa medicală nu e ceva confidenţial?

Adevărul e că port discuţia asta cu el nu pentru că aş fi curioasă de unde ştie cam toate lucrurile despre mine, ci să-mi distragă atenţia de la locul în care mă aflu. E mai uşor de înfruntat realitatea dacă mă ţine de vorbă, deşi asta nu-mi încetineşte deloc bătăile accelerate ale inimii şi nici nu mă scapă de gheara din piept. Încă mă simt strangulată.

— Iubito, prea puţine lucruri nu se pot cumpăra, iar fişa ta medicală nu e unul dintre ele. Ştiu că ai ajuns des la urgenţe cu atacuri de panică şi cu lovituri. Tatăl tău te bătea, nu-i aşa?

„Mă bătea” sună ca un eufemism.

— Obişnuia, mărturisesc.

— De ce? vrea să ştie.

— Nu tu spuneai că ştii totul? îl iau peste picior, apoi oftez. O făcea pentru că nu eram cine voia el să fiu.

— Şi anume?

— Genul de fată care poartă fuste până în pământ şi fuge mâncând pământul când un băiat o bagă în seamă.

— Ei bine, asta nu te-a oprit să ţi-o tragi cu deşiratul ăla.

— Peter?

— Dracu' ştie cum îl cheamă. A fost primul?

Încuviinţez fără reţinere, strâmbând dezgustată din nas. Toată chestia cu Peter a fost doar curiozitate pură şi prostie din plin. Abia apoi mi-am dat seama că nu puteam să aleg mai prost. Nu e nimic spectaculos în a-ţi pierde virginitatea cu un începător.

— Bănuiesc că s-a descurcat de minune, odată ce i-ai făcut vânt a doua zi, rânjeşte.

Nu-mi vine să cred că se distrează pe seama asta. Credeam că ar fi stânjenitor să vorbesc cu el despre foştii mei parteneri de năzbâtii, însă totul e natural. Râsul lui mă ajută extrem de mult să mă relaxez în cutia asta idioată.

— S-a descurcat excelent, mormăi. Nu m-a torturat mult, ţinând cont că a ejaculat precoce înainte să apuc să mă încing.

Hohotele lui cresc în intensitate. Se distrează copios.

— Bastard norocos, spune amuzat, făcându-mi şmechereşte cu ochiul. Şi al doilea?

— Ce-i cu el?

Amuzamentul din ochii lui dispare ca prin farmec, ajungând să se uite la mine diabolic. Nu se mai distrează.

— Tipul ăla mi-a cam dat bătăi de cap, căci nu era nici pe departe la fel de deşirat ca primul.

Nu, nu era. De fapt, Craig era un tip… obişnuit. Suficient de popular să-mi atragă atenţia în primul an de studenţie şi suficient de drăguţ să-l primesc în dormitorul meu şi să-l păstrez pentru o perioadă.

— Ai avut o relaţie cu el.

Înghit în sec. Nu e chiar cuvântul prin care aş descrie întreaga aventură cu Craig, dar nu spun nimic. Keith nu mai pare să se bucure de discuţia asta la fel ca în cazul lui Peter. Din contră, se uită la mine de parcă ar fi… gelos.

— Ei bine, mi-am dat seama că nu o să demonstrez nimic nimănui, dacă o să schimb bărbaţii ca pe şosete, murmur, puţin intimidată de felul în care mă studiază prin sticlă.

— Deci, a fost doar partener, constată.

— Dar tu?

Luminile reflectoarelor cad pe el de îndată ce pun întrebarea, arcuindu-mi curioasă sprâncenele. Sunt sigură că are o listă interminabilă cu femeile care i-au trecut prin braţe.

— Ce-i cu mine?

— Niciuna care să-ţi fi furat inima?

Expresia lui rămâne exact la fel, împietrită. Nici măcar nu tresare când schimb subiectul.

— Inima mea nu e un lucru pe care să-l poţi fura uşor, Ellie. Prima oară trebuie să-mi demonstrezi că o meriţi şi n-ai de gând să te joci cu ea.

— Şi eu o merit?

Îmi zâmbeşte cu un colţ al gurii.

— Sunt în genunchi în faţa ta, nu?

Da, este. Literalmente. Totuşi, nu credeam că înseamnă atât de mult, dar acum îmi dau seama că nu e genul de bărbat care să se târască la picioarele femeilor, de obicei.

— Ai spus că Craig ţi-a dat bătăi de cap, mormăi. De ce?

— Pentru că, contrar aşteptărilor mele, nu voiai să-i faci vânt, răspunde senin. Nu ştiam de ce. Te-ai descotorosit uşor de Peter.

Mă încrunt.

— Mi-a făcut el vânt mie, recunosc. Brusc. De ce am acum impresia că ai o legătură cu asta?

Surâde.

— Pentru că am.

— I-ai cerut să se despartă de mine?! pufnesc, luată pe nepregătite.

Ei bine, am aflat cu ceva timp în urmă că şi-a făcut obiceiul de a mă spiona, însă nu mă aşteptam să intervină în astfel de situaţii. Trăiam cu impresia că doar m-a observat dintr-un colţ

întunecat, ca un psihopat, nu că şi-a băgat şi nasul în treburile mele.

Asta ar trebui să mă înfurie, dar nu mă simt deloc înfuriată. Nu am o explicaţie pentru asta.

— Prima oară i-am cerut şi nu m-a ascultat, mărturiseşte. A doua oară nu i-am mai cerut.

— L-ai pocnit? întreb calmă.

— Nu.

— Atunci, l-ai ameninţat cu arma?

M-aş aştepta la una ca asta.

Keith chicoteşte.

— Nu. Credeam că o să fie nevoie să-l scutur puţin, ca să mă ia în serios, dar doar m-am uitat urât la el. Sincer, ţi-am făcut o favoare, iubito. Nu meriţi să fii cu cineva care face pe el când îl priveşti puţin mai neprietenos.

— A făcut pe el? icnesc.

Dumnezeule! Nici nu vreau să-mi imaginez modul în care s-a uitat la el, dacă s-a întâmplat asta. Craig nu era chiar genul de băiat care s-ar fi speriat uşor. Însă vorbim despre Keith aici; poate să fie al dracului de înspăimântător atunci când îşi doreşte.

— Ellie, ai nevoie de cineva care să te consume, să te facă să înnebuneşti. La fel şi eu. Am nevoie de o femeie care să-mi ţină piept, chiar dacă voi încerca mereu s-o domin. Să încerce la rândul ei să mă domine pe mine. Iar tu… tu eşti făcută pentru mine. Mi-am dat seama de asta în momentul în care, deşi tatăl tău te snopea, încă

găseai puterea de a te revolta, chiar dacă nu o făceai împotriva cui trebuia.

Adică, împotriva Ameliei şi a celorlalţi asemănători ei.

— Nu eşti o victimă. Eşti o luptătoare. Şi sunt al naibii de mândru de tine!

Zâmbesc. Îmi place că e mândru de mine. E primul care îmi spune asta.

— Ce ar fi să te scoatem de acolo? mă întreabă.

— Da, te rog.

Ne ridicăm amândoi în picioare, iar el deschide cuşca de sticlă, lăsându-mă să ies. Primul lucru pe care îl face când ajung în faţa lui, fără obstacole, este să ferească şuviţa de păr ce îmi acoperă sânul gol, dând-o peste umăr.

După zile întregi petrecute în Eden cu el, nu mai simt nicio urmă de pudoare. Să stau complet dezbrăcată în faţa lui şi să fiu studiată cu atenţie, e la fel de natural ca şi când aş sta înaintea sa îmbrăcată.

Eden… Mi-e dor de Eden. Încă n-am avut ocazia să văd cu proprii ochi ce a mai rămas din el, dar bănuiesc că n-au rămas prea multe.

— La ce te gândeşti? mă întreabă Keith concentrat, mângâind cu vârful degetelor sfârcul înălţat.

— La grădină.

— Ce-i cu ea?

— Nu-ţi pare rău că i-ai dat foc?

— Nu, vine şi răspunsul lui hotărât. O să-ţi fac alta mai frumoasă, în momentul în care vom ajunge acasă.

Acasă. Oare unde o fi aia?

— Şi unde anume e acasă?

— În Hamptons.

— Hamptons?

De fapt, n-ar trebui să fiu mirată că acesta locuieşte într-o zonă unde doar oamenii înstăriţi îşi permit să locuiască. E obscen de bogat; logic că stă unde naiba vrea el.

— Deci, stai în Hamptons.

— *Stăm* în Hamptons, mă corectează, nasul lui dând târcoale urechii mele. Tu vii cu mine. Să nu-ţi închipui nici măcar o clipă că o să dispari undeva. Acolo o să te poţi plimba în pielea goală oricât îţi doreşti, dar acum…

Face un pas în spate, eliberându-mă să-şi poată da cămaşa jos.

— Trebuie să te îmbrăcăm! anunţă vesel.

O strecoară pe capul meu, făcându-mă să surâd. Mă îmbracă cu grijă, înainte să îmi recupereze slipul şi să mi-l tragă pe picioare.

Când ieşim de la demisol, Keith porneşte spre lampa de pe bancul de lucru ca s-o stingă.

— Lucrezi la ceva acum? întreb curioasă, sprijinindu-mă de peretele livingului.

— Da.

— Pot să văd?

Pun pariu că sub prelata ce acoperă al doilea

banc de lucru se află lucruri interesante.

— Nu, nu poţi să vezi, Ellie.

— De ce nu?

— Pentru că încă nu e gata.

Se întoarce lângă mine şi mă prinde de umeri, rânjindu-mi strengăreşte cu un colţ al gurii.

— E ceva pentru tine, aşa că nu ai voie să tragi cu ochiul.

Acum sunt şi mai curioasă să aflu la ce anume lucrează şi sigur se vede pe faţa mea, căci acesta chicoteşte şi mă împinge spre uşă, cât mai departe de prelata minune.

— E un alt colier? îl întreb nerăbdătoare.

— Nu.

— O brăţară?

— Nu.

— Cercei?

Pufneşte.

— Cât o mai ţinem aşa? Nu fi copil!

Când se aşteaptă mai puţin, o zbughesc pe lângă el, pornind cu paşi repezi spre bancul de lucru. Dacă el nu vrea să-mi arate, o să văd singură. N-am fost niciodată o persoană răbdătoare.

Însă nu ajung prea departe. Râzând, mă înşfacă de şolduri şi mă trage înapoi, chiar când mâinile mele dau să prindă prelata şi s-o smulgă. Înainte să-mi dau seama ce face, mă întoarce spre el şi mă saltă pe un umăr, grăbindu-se să ajungă la uşă.

Măcar am încercat.

— O să vezi doar când e gata, iubito, mă informează distrat, ieşind din casă. Până atunci, fii fetiţă ascultătoare şi nu-ţi băga nasul unde nu-ţi fierbe oala!

— În regulă! oftez. Acum poţi să mă pui jos, omul cavernelor!

Nu că ar face ce-i cer. Keith înaintează pe alee, continuând să mă care în spate ca pe o pradă. Tot ce-mi mai rămâne de făcut este să încerc să-mi controlez greaţa cauzată de plimbatul cu capul în jos şi să-mi trec palmele pe spatele lui gol şi musculos.

Îmi place spatele ăsta. De fapt, ador spatele ăsta. Abia rezist impulsului de a-l linge.

— Nu poţi să trăieşti fără omul ăsta, Ellie!

— Ha! Nu crezi că eşti cam plin de tine? surâd.

— Au fost cuvintele tale, nu ale mele, îmi aminteşte senin. Ştii tu, când credeai că mor în Eden?

Fir-ar! Are dreptate, parcă am urlat ceva de genul ăsta, însă îmi place să dau vina pe adrenalină şi disperare. În momentele acelea, chiar am crezut că moare. Inima mea era frântă în două.

— În orice caz, tu de unde ai apărut atunci? pufăi. Pentru că e clar că n-ai ieşit din grădină şi din flăcări, ca un super erou.

— Am fost chiar sub nasul tău, iubito!

chicoteşte. Te-am văzut căzând în living. Ba chiar te-am strigat, dar în clipele acelea nu cred că mai auzeai ceva, în afară de propriile urlete. Dacă nu te opream, chiar ai fi intrat acolo pentru mine?

Tac. Aş fi intrat, dar nu e cazul să o ştie şi el. Deja egoul său dă pe dinafară, se pare.

Mâna lui urcă pe fund şi mă bate liniştitor peste fesa dezgolită de cămaşă, mângâind-o apoi în repetate rânduri, pe măsură ce paşii îi încetinesc pe alee.

— Nu trebuie să-ţi fie ruşine, iubito, replică, de data asta cu seriozitate în glasul răguşit. Şi eu m-aş fi aruncat în foc, dacă aş fi ştiut că eşti acolo. Rahat!

Rahat? Mă încrunt. Asta nu sună bine, după ce mi-a mărturisit că ar muri oricând pentru mine.

— Ce cauţi aici?

— Poftim? întreb confuză.

Mârâind, se opreşte din mers şi mă pune pe picioare. Abia apoi îl observ pe Drew apropiindu-se de noi, cu mersul lui încrezut şi cu mâinile adâncite în buzunarele din faţa ale bermudelor. Ciudat e faptul că se îmbracă mereu ca Keith, chiar dacă are peste patruzeci. Şi mai ciudat e că îl prinde de minune vestimentaţia. Îl face să arate mai tânăr decât este.

Ochii lui cad pe mine pentru o clipă, sclipind într-un mod dubios. După discuţia de azi-dimineaţă, am impresia că lucrurile au început să fie şi mai complicate între noi. Are un secret pe

care eu i l-am ghicit, iar asta probabil că îl face să nu se simtă confortabil.

— Aş vrea să vorbim, îi spune lui Keith, ridicându-şi apoi privirea asupra lui. Între patru ochi.

Oftând, brunetul îşi apleacă ochii spre mine şi încuviinţez înainte să apuce să deschidă gura.

— E în regulă, îi spun. Şi aşa am nevoie de un duş şi o pauză.

— Să nu pleci prea departe.

Mă sărută prelung pe gură, chiar în faţa lui Drew, apoi mă îndeamnă să mă car de acolo cu o palmă zdravănă peste fund şi un rânjet malefic. Nemernicul!

Aştept în loc să-l văd întorcându-se spre vechea vilă, cu Drew pe urmele lui. Rămasă singură, îmi dau seama că ăsta ar putea fi prilejul potrivit în care să văd în ce s-a transformat singurul loc de pe plaja asta pe care l-am adorat, într-un fel sau altul.

Drumul spre Eden îl parcurg din instinct. Ştiu exact unde e, aşa că nu sunt nevoită să mă gândesc la asta. Picioarele mă conduc singure până în dreptul uşii, unde îmi iau răgaz preţ de un minut întreg să-mi adun curajul de a intra.

Nimic nu mai e la fel. Ăsta e primul gând care îmi trece prin minte, de îndată ce pătrund în grădină, privind cu ochii mari la pagubele produse de foc. Chiar dacă o bună parte din ea a rămas intactă, nimic nu mai e la fel. Miroase îngrozitor,

aleea e murdară şi nu se mai aude niciun ciripit. E mai pustiu ca niciodată.

Partea din faţă a Edenului e complet pârjolit. De fapt, mai bine de jumătate din grădină e doar negreală şi nimic mai mult. Cenuşă. Aspersoarele n-au reuşit să salveze decât un mic colţ din raiul ce obişnuia să fie. Şi, după urmele catastrofale lăsate de focul ce mi-a înghiţit Paradisul, îmi dau seama că totul a pornit de la colivia acum aşezată pe pământ. Blestemata nu mai e nici pe departe la fel de strălucitoare.

Singurul colţ care, totuşi, a rămas neatins de flăcări e chiar colţul în care mi-am petrecut cel mai mult timp. Patul cu landou e la fel de impecabil şi întreg precum îmi amintesc. Lucruri mari s-au întâmplat aici şi bănuiesc că tocmai asta l-a oprit pe Keith să nu-l atingă.

Şi, oricât de îngrozitor ar mirosi aici, în Eden, nu rezist tentaţiei de a mă întinde pe saltea, bucuroasă să o găsesc exact cum am lăsat-o, moale şi plăcută, cu aşternuturi răcoroase.

Nu ştiu cât timp trece, dar am senzaţia că am aţipit aici, dovada fiindu-mi gâtul acum înţepenit. Cu greu îmi fac curaj să mă ridic şi să păşesc uşor spre duşul de grădină, învârtind robineţii aurii ca să dau drumul la apă. Însă ţevile scot un sunet dubios şi nicio picătură de apă nu curge din duşul de deasupra capului meu, pe care îl privesc frustrată.

Nu, nimic nu mai e la fel.

Un material fin îmi acoperă brusc ochii, lăsându-mă în beznă, şi două mâini fac faşei un nod la spate. Întregul corp îmi înţepeneşte, apoi se relaxează simţitor când aceleaşi mâini mă prind de umeri şi mă masează delicat.

— Keith?

În loc de răspuns, îmi răsuflă în ceafă, furtunos.

— Keith, vorbeşte cu mine, îi cer.

Adevărul este că, deşi mâinile lui îmi sunt familiare, nu sunt pe deplin sigură că el e cel care se lipeşte de spatele meu, împungându-mă cu o erecţie colosală.

Cum răspunsul lui întârzie, mă încordez din nou. Îmi ridic mâna să feresc faşa de la ochi, însă nici nu apuc s-o ating. Încheieturile îmi sunt înşfăcate pe neaşteptate şi unite la spate, ţinându-le departe de faţă.

— Eu sunt, răspunde deasupra urechii mele. Calmează-te.

Răsuflu uşurată.

Braţele lui mă cuprind din spate într-o îmbrăţişare, iar capul i se lipeşte de al meu. Întregul trup îi trepidează şi îi simt tristeţea, chiar dacă nu-l văd.

— Eşti bine? îl întreb curioasă.

Mă strânge şi mai tare.

— Acum, da.

Vocea îi este prea nesigură ca să-l cred pe cuvânt. Nedumerită, dau să mă întorc cu faţa spre

el şi să-mi smulg eşarfa de mătase cu care mi-a legat ochii, însă strânsoarea sa se înteţeşte, refuzând să mă lase să mă mişc.

De ce am senzaţia că plânge sau că îi vine s-o facă şi ăsta e motivul pentru care nu mă lasă să-l văd? Nu e ca şi când n-ar mai fi făcut-o o dată în faţa mea, dar bănuiesc că asta nu-l face să fie mai puţin ruşinat.

Dar nu insist. Îl las să mă strângă cât îşi doreşte de tare şi să-şi găsească alinarea în mine, oricare e motivul pentru care o caută.

Oricum, e de la sine înţeles că Drew e cel care a distrus ceea ce se anunţa a fi o zi frumoasă. Iubitul meu, care e mai sensibil decât ar crede vreodată cineva, era la fel de senin ca un om lipsit de griji, înainte să apară el. De fapt, *totul* a luat-o razna de când a apărut el.

Stăm minute în şir astfel, Keith complet lipit de mine şi tăcut, legănându-ne uşor sub duşul secat. Eu nu mai pun întrebări, iar el nu se grăbeşte să-mi explice ce anume s-a întâmplat şi e în regulă.

— Elena…

Deschid dintr-odată gura, gata să-l corectez, însă mă răzgândesc. De fapt, începe să-mi placă să-mi spună aşa. Numele meu n-a sunat niciodată atât de… intim pe buzele cuiva. Parcă mi-ar spune „iubita mea”, alint de care încep să devin dependentă.

— Da, iubitule.

— Tu mă iubeşti?

Nu-mi scapă din vedere modul în care formulează întrebarea. Tu mă iubeşti. *Tu.* E limpede că se gândeşte la cineva care nu l-a iubit. La Ilya. Astfel, discuţia lui cu Drew a avut-o în prim plan pe femeia care i-a frânt inima bărbatului ăstuia, care acum simte nevoia permanentă de a i se aminti că este iubit.

Aproape îmi simt inima strângându-se în piept, chinuită de nevoile lui, înainte de a-i spune categoric:

— Te iubesc, Keith Levine.

Zâmbeşte delicat pe curbura gâtului meu, părând mulţumit de răspunsul meu.

— Bun, mormăie. Pentru că am de gând să te păstrez toată viaţa.

Capitolul 49

— Când ai de gând să-mi spui despre ce ai vorbit cu Drew?

— Dar tu când ai de gând să te opreşti din a le ocoli pe celelalte fete?

Îmi mijesc ochii spre Keith, nemulţumită de faptul că schimbă subiectul. Din nou! În ultima săptămână a ţinut-o tot aşa, făcând eforturi supreme să mă facă să uit sau, cel puţin, să nu mai iau în seamă faptul că relaţia lui cu Drew s-a răcit considerabil. Văd în ochii lui că nu-şi doreşte să aflu motivul pentru care nici nu vrea să-l mai

privească.

Şi, în ciuda nervozităţii mele, el nu face nimic altceva, decât să-mi rânjească obraznic, cu ochelarii lui de soare pe nas şi cu picioarele goale adâncite în nisip.

— Nu tu spuneai că ar fi mai bine să nu interacţionez cu ele?

— Da, mormăie, sprijinindu-se în coate şi întinzându-şi picioarele lungi chiar în faţa mea. Însă cred că fuga ta are un cu totul alt motiv, unul pe care ţi-e ruşine să-l recunoşti.

Capul i se înclină şi pe buze îi joacă un zâmbet cicălitor, cu care cel mai probabil vrea să mă irite. Adevărul este că reuşeşte, dar nici pe asta n-o s-o recunosc.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, blufez, mutându-mi privirea de la el, în larg.

Astăzi parcă e mai cald decât zilele trecute. Deşi port doar un costum de baie, iar briza răcoroasă nu încetează să-mi biciuiască pielea extrem de bronzată, tot simt că urmează să devin crocantă.

Dar nu-mi pasă. Ţinând cont că în seara asta vor veni clienţii speciali ai Elitei, ultima săptămână a fost agitată pentru toată lumea, inclusiv pentru Keith. Deşi se presupune că împărţim acelaşi dormitor, n-am mai avut parte de mult timp de momente în care să fim singuri şi să ne privim în ochi cel puţin de trei secunde, înainte să dispară.

— Pe cine crezi că duci de nas, Ellie? mă întreabă amuzat, arcuindu-şi ambele sprâncene. Ştiu de ce le ocoleşti. Ţi-e ruşine să te uiţi în ochii lor pentru că împărţi patul cu mine, iar eu sunt omul cel rău din povestea asta, care le ţine captive. Ţi-e ruşine să te uiţi în ochii lor şi să mărturiseşti că mă iubeşti.

— Te înşeli, i-o retez scurt. Nu mi-e ruşine că te iubesc. Nu vreau să le privesc în ochi pentru că ştiu deja ce părere au despre mine.

Şi, sinceră să fiu, m-am împăcat cu asta. Dacă, să-l pot iubi pe el, trebuie să cad în dizgraţie, o s-o fac. Până la urmă, am acceptat gândul că nu mai pot să fiu normală şi că e târziu să mai fiu eroina care să le salveze pe toate. O să mă duc direct în Iad, iar el o să mă aştepte acolo.

— Trăiesc cu impresia că, dacă împart patul cu tine, te pot face să te răzgândeşti în privinţa lor, că le pot salva.

— Şi de ce nu încerci s-o faci? mă întreabă curios, cu o mină serioasă şi privindu-mă pe deasupra ochelarilor aviator. De ce nu profiţi de faptul că te-am primit în patul meu şi să mă manipulezi?

— De ce aş face asta? întreb mirată.

— Pentru că asta ar face cineva cu mustrări de conştiinţă, mi-o trânteşte.

Deşi stau întinsă pe nisipul fierbinte, sub soarele arzător, simt cum inima îmi cade în stomac. Asta a fost o lovitură nepermisă, una care

doare ca dracu’.

Cu buzele strânse într-o grimasă, mă ridic în şezut şi îmi scutur nervoasă nisipul lipit de picioare, evitând să-l mai privesc. Ăsta ar fi momentul în care ar trebui să-i spun să se ducă dracu’, dar tot ce fac este să-i spun tăios:

— Sau poate n-o fac pentru că ştiu care ar fi răspunsul tău la o astfel de cerinţă. Mă iubeşti şi ştiu asta, dar mă îndoiesc că mă iubeşti chiar cât să le oferi înapoi libertatea doar pentru că ţi-o cer eu.

Sprâncenele lui se arcuiesc şi mai tare, în semn de surprindere. Nu pare să-i aducă vreo plăcere ceea ce tocmai i-am spus.

— Nu fi atât de sigură, Elena. Nu mi-ai cerut-o, aşa că nu ai de unde să ştii care ar fi răspunsul meu. Mai nou, singurul scop în viaţă pe care îl mai am este acela de-a te face pe tine fericită.

Nu-mi dau seama dacă vorbeşte serios sau doar mă testează, motiv pentru care nu mă reped să-i cer să le elibereze şi, totodată, să-i pun la încercare sentimentele pe care mi le poartă. Cu Keith, totul e dificil şi intens.

— Dacă mi-ai fi cerut-o ieri, aş fi făcut-o, mărturiseşte senin, dându-şi jos ochelarii ca să mă poată privi în ochi. Pentru tine. Dacă asta te-ar fi făcut fericită ieri, le-aş fi eliberat. Însă astăzi…

— E prea târziu, îl completez, clătinând nesigură din cap.

Evident. Nu de puţine ori mi-a spus că, cei

care vor veni în seara asta, nu sunt oamenii potriviţi pe care să-i sfidezi în vreun fel. Ar fi o ofensă la adresa lor dacă ar ajunge aici, iar ele n-ar fi disponibile pentru ei.

— Ellie, ar trebui să fii sinceră cu tine însăţi, mă sfătuieşte. Să-ţi mărturiseşti singură adevărul. Eşti egoistă. Faptul că nu mi-ai cerut-o n-are nicio legătură cu teama de a nu primi un răspuns pozitiv, ci cu faptul că nu-ţi pasă cu adevărat ce se va întâmpla cu restul, atâta timp cât tu eşti în siguranţă. Şi nu e nicio ruşine să te pui mereu pe primul loc, iubito. Asta înseamnă că ai instinct de conservare şi îţi funcţionează.

— Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine? pufnesc.

Chicoteşte, lăsându-şi capul pe spate ca soarele fierbinte de deasupra noastră să-i mângâie faţa frumoasă.

De fapt, ce contează? Dacă tot urmează să mă duc în cel mai întunecat colţ al Iadului, măcar să fiu în stare să-mi mărturisesc mie însămi că are perfectă dreptate. Sunt egoistă. Mereu am fost. Mereu am făcut tot posibilul să supravieţuiesc, în orice situaţie, fără să mă gândesc la cel care ar putea avea de suferit din cauza mea. Ideea e că, până acum, n-am avut niciodată curajul să recunosc asta, nici în capul meu.

— Keith!

Micha se apropie de noi, punând capăt discuţiei dintre mine şi Keith, chiar dacă aceasta

era departe de a se încheia. Cu o expresie furioasă şi cu maxilarul încordat, blondul se opreşte în dreptul nostru şi se uită cu subînţeles la Keith, înainte să replice scurt:

— A ajuns primul musafir.

Oftând adânc, brunetul încuviinţează din cap, nemulţumit.

— Cine e primul musafir? întreb curioasă, uitându-mă ba la Keith, ba la Micha, în aşteptarea unui răspuns. Unul dintre ei?

— Nu-ţi face griji, îmi cere iubitul meu, evitând intenţionat să-mi răspundă la întrebare. Asigură-te că primeşte cea mai bună cameră, îi spune lui Micha, apoi. Să nu-i lipsească nimic. Ştii foarte bine cât de pretenţios e nemernicul.

— „Pretenţios” e puţin spus! bolboroseşte Micha, prost dispus. Probabil se aştepta să-l întâmpin cu covor roşu şi şampanie franţuzească, căci imediat ce şi-a dat fundul jos din elicopter, a început să plescăie din buze. Şi el, şi bodyguardul lui! Să mai spun şi despre faptul că a fost nemulţumit că l-am întâmpinat eu, şi nu tu?

— Îi trece, replică Keith sec. Oricum, presimt că o să plece la fel cum a venit, ca de obicei.

Bărbatul din picioare pufneşte zgomotos, înainte să-şi împreuneze braţele la piept, enervat. Oricine ar fi primul venit, e clar că le cam dă bătăi de cap amândurora şi că niciunul dintre ei nu se bucură de prezenţa lui. Cu toate astea, nu pot decât să bănuiesc că e unul dintre cei importanţi,

genul cu buzunar extrem de gros, după felul în care e tratat.

— Unde e acum? vrea Keith să ştie, ridicându-şi privirea spre el, prin ochelarii fumurii. S-a cazat?

— Probabil, mormăie Micha, nonşalant.

— Probabil? întreabă brunetul nedumerit, arcuindu-şi o singură sprânceană.

Asta pare să-l surprindă, iar eu chiar fac eforturi mari să înţeleg ceva din discuţia asta. Nu se grăbeşte nimeni să mă pună în temă şi pe mine cu ceea ce se întâmplă aici.

Micha ridică nepăsător din umeri.

— După ce a bolborosit câteva cuvinte în limba lui, s-a cărat. Am avut intenţia de a mă ţine după el, dar bodyguardul lui a fost de altă părere. Deci, pot doar să bănuiesc că şi-a cazat fundul de unul singur.

— Clientul ăsta pare o figură, îmi dau cu părerea, distrată de nemulţumirea de pe faţa blondului. Dacă a reuşit să-l enerveze pe Micha, sigur e ceva.

Keith îmi aruncă o ocheadă obraznică cu colţul ochiului, reprimându-şi zâmbetul.

— Nu-l stârni, iubito.

— E mai răsfăţat decât un copil de cinci ani! explodează blondul, înroşindu-se la faţă ca un felinar. Iar Keith nu face nimic altceva, decât să-i sufle în ceafă toată ziua! De parcă nu e enervant şi fără să-i confirmi de trei ori pe zi cât de important

e pentru noi să fie aici! mai că se aşteaptă să-l încoronăm.

— Poate pentru că e obişnuit să fie tratat regeşte? pune Keith întrebarea pe un ton zeflemist, menit să-l calce pe prietenul lui pe bătături.

De parcă nu e suficient de nervos şi fără asta. În ultimele zile, Micha a fost un pachet constant de nervi, naiba ştie de ce. Am senzaţia că starea lui are o oarecare legătură cu seara asta, dar nu sunt pregătită să fac afirmaţii nefondate.

O fi vinovată însăşi Roxette? Dacă este să fiu eu cea întrebată, aş spune că blondina nu-i este complet indiferentă, aşa cum se străduieşte să lase impresia. Ar fi o surpriză? Bănuiesc că nu. Nu e nici primul şi n-o să fie nici ultimul care cade în propria-i capcană, aşa cum a făcut Keith şi, nu în ultimul rând, cum a făcut-o Ryder.

Însă n-ar fi o coincidenţă mare ca, după zece ani, toţi să-şi găsească perechea acum? În sezonul ăsta? De fapt, cred că ar fi o coincidenţă mai mare ca ele să-şi ofere inimile unora ca ei, aşa cum am făcut eu.

— Vreau să nu-i lipsească nimic, adaugă apoi, pe un ton serios, privindu-şi prietenul avertizator, ca şi când ar încerca să-i transmită un „stai cuminte”. Chiar dacă nu-l placi, e unul dintre cei mai importanţi clienţi ai noştri şi nu-mi doresc să părăsească insula asta cu capsa pusă pe mine.

— Calmează-te, amice! pufneşte Micha,

enervat. Nu o să-l omor în somn, aşa că nu ai de ce să-ţi faci griji. Ne vom ocupa exclusiv de el, ca să se simtă bine-primit.

Keith încuviinţează hotărât, iar blondul pleacă la fel cum a venit, cu o expresie posacă şi cu pumnii strânşi pe lângă corp, aruncând nisip în urma lui la fiecare pas pe care îl face.

Îl urmăresc cu privirea până dispare din raza vizuală, apoi îmi mut atenţia asupra lui Keith, ce se întinde sub ochii mei în toată splendoarea sa, lăsându-şi pielea să fie mângâiată de soare.

— Deci, lasă-mă să înţeleg, mormăi într-un final, după un minut lung de tăcere. Aveţi un prinţ ca client? Adică, un prinţ adevărat?

— Depinde pe cine întrebi, surâde. Ţi-am spus cu ceva timp în urmă că vor veni doar oameni de seamă.

Oameni de seamă? Prea puţin spus. Mă aşteptam ca pe insula asta să calce avocaţi, arhitecţi şi, poate, mafioţi, în niciun caz ceva mai mult, cu rang mai înalt.

— Acum trei ani am avut şi un prinţ adevărat, mărturiseşte mândru, rânjind la mine cu toţi dinţii. A venit un singur an, însă cel care a venit acum e unul dintre cei mai vechi clienţi şi revine în fiecare an.

Oh, drace! Oare îmi doresc să-l cunosc? Ceva mă face să cred că e la fel de insuportabil pe cât îl consideră Micha şi că acesta are toate motivele din lume să-l dispreţuiască.

— Să înţeleg că încă nu a găsit ceea ce caută?

Oftează, trecându-şi un braţ pe sub cap ca să se sprijine în el. Cu cealaltă mână îmi prinde încheietura şi mi-o ridică spre gură, sărutându-mi prelung pielea încinsă, cu buzele sale moi.

— Să spunem că gusturile sale în materie de femei sunt mai diferite faţă de ale celorlalţi clienţi. Încă nu a găsit ceva care să-i placă, dar sunt sigur că o să găsească odată ceva pe sufletul lui.

Icnesc când, deodată, mă răstoarnă pe spate şi se ridică agil deasupra mea, întinzându-mă pe nisip. Ochelarii îi alunecă pe nas, lăsând la iveală perechea de ochi ce mă lasă mută de fiecare dată. Privirea neruşinată pe care mi-o aruncă mai că mă face să mă topesc sub el, iar rânjetul malefic îmi provoacă un chicot amuzat.

— Cam aşa cum am găsit eu, replică poznaş. O fată exact pe sufletul meu.

— Tu ţi-ai făcut norocul cu mâna ta, i-o trântesc senină, adâncindu-mi dinţii în buza de jos ca să nu râd. Ai ştiut că sunt pe sufletul tău înainte să mă aduci aici.

— Da, dar puteai la fel de uşor să nu mă doreşti, mormăie, aplecându-se şi mai mult spre faţa mea.

Gura i se apasă de buzele mele într-o sărutare delicată ce mă îndeamnă să-i cuprind gâtul cu braţele şi să-l trag mai aproape, dorindu-mi mai mult decât atât. Mult mai mult decât un sărut fugar într-un loc în care ne-ar putea vedea oricine.

Sunt dependentă de el. De mirosul lui. De gura lui… La naiba, o să ard într-un cazan cu smoală pentru totdeauna! O veşnicie, doar pentru că îl doresc.

— Vreau să te rog ceva, murmură serios, trecându-şi degetele prin părul meu ca să mi-l ferească de pe tâmple.

— Ce? întreb euforică, zgâindu-mă lung la gura lui.

— Vreau să rămâi în seara asta în dormitor.

Revenirea la realitate e dureroasă şi mă face să clipesc buimacă, simţindu-mă de parcă m-ar fi pocnit peste faţă. Probabil se citeşte pe chipul meu confuzia prin care trec, legată de cererea lui neaşteptată.

— Poftim?

— În seara asta, la petrecerea de bun-venit… vreau să rămâi în cameră.

Şi felul în care o spune îmi dă de înţeles că nu e tocmai o cerere, ci mai degrabă un ordin.

Nici nu ştiu cum ies de sub el şi mă ridic în capul oaselor, trecându-mi ambele mâini prin păr ca să-l scutur de nisip. Toată fierbinţeala pe care o simţeam între coapse şi în piept se evaporă subit.

Keith rămâne întins pe o parte şi îşi scoate ochelarii de tot, uitându-se la mine suspicios, cu ochii uşor mijiţi.

— Îmi spui şi motivul pentru care vrei să rămân în dormitor, de vreme ce restul se vor distra, sau mă laşi să ghicesc? Îl iau peste picior,

nemulţumită.

— Da, replică sec. Nu vreau să te afli prin preajma lor, cel puţin nu astăzi. Cei cinci clienţi care vor veni îşi doresc să le cunoască pe fete încă din seara asta, de aceea organizăm o fiestă pentru ei. Nu îmi doresc ca vreunul dintre ei să facă vreo confuzie în ceea ce te priveşte.

Scot un sunet indignat, ofticată atât de seriozitatea din glasul lui, cât şi de cerinţa propriu-zisă. E fix ultimul lucru la care mă aşteptam acum, după ce am fost martoră la o săptămână întreagă de pregătiri intense. Acum, că îmi refuză dreptul de a participa cu prezenţa la fiesta din seara asta se simte de parcă mi-ar fi fost luat înapoi un cadou.

— E ridicol, contraatac printre dinţi, făcându-l pe acesta să se uite la mine mirat, ca şi când nu se aştepta să opun rezistenţă. Nu mă poţi ţine încuiată în cameră, Keith, doar ca unul dintre ei să nu cumva să mă confunde cu restul. În plus, nu tu spuneai că paznicii se vor asigura că nimeni nu o să atingă pe nimeni?

— Ba da, dar nu mă încântă deloc ideea ca unul dintre ei să pună ochii pe tine, replică enervat, cu un glas profund, gros şi ameninţător. Nu vreau nici măcar să te privească, darămite să se gândească la faptul că ar putea să te aibă.

— Aşa că, ce? aproape mă răstesc. O să mă ţii în cameră până vor pleca?

Privirea i se întunecă şi mai tare şi din

străfundul gâtului său se aude un mârâit de avertizare, ce-mi spune precis că e pe cale să-şi iasă din minţi.

— Nu mă tenta, iubito. Ştii, când te-am adus aici, nu am luat în calcul şi că s-ar putea să trebuiască să te ascund de restul. O să le suceşti minţile şi nici măcar nu e necesar să-ţi doreşti asta!

Gura mi se întredeschide de uluire şi sunt tentată să-l lovesc, dar mă abţin. Strâng în ambii pumni nisipul de lângă şi înjur zgomotos în gând, spunându-mi mie însămi că e nebun de legat.

— Eşti maniac, bolborosesc nervoasă. Şi dus cu capul!

— Ellie… oftează.

Se întinde spre mine când mă ridic în picioare, dar nu apucă să mă şi prindă de încheietură, chiar dacă se repede s-o facă. Sar un pas în spate, trântindu-i cea mai dispreţuitoare privire a mea, care îi spune să rămână acolo unde e.

— Nu o să stau în dormitor, îl informez hotărâtă. Mai ales dintr-un motiv… absurd, adaug, fluturând frenetic din mână. N-ai decât să îţi înghiţi nemulţumirile, pentru că, să fiu a naibii dacă o să-ţi ofer satisfacţia asta!

După o oră în care fac tot posibilul să nu mă mai întâlnesc cu el, mă trezesc stând în faţa cuştii din sticlă, studiind-o în toată splendoarea ei înfiorătoare şi întrebându-mă dacă nu cumva m-

am ţicnit de tot.

— Eşti sigură că vrei să intri acolo?

Angel se uită înspăimântată la cutia de sticlă din faţa noastră, cu ochii mari ca două farfurii. Spre deosebire de mine, e pentru prima oară când o vede.

— Nici eu n-aş intra acolo, chiar dacă nu sunt claustrofobă.

— Am mai făcut asta, o informez, cu dinţii adânciţi în buza de jos, de griji. O să fie în regulă.

Însă ceva din sinea mea nu mă convinge de asta. În ultima săptămână, am venit des aici. Nu a existat zi în care să nu-l las pe Keith să mă închidă în „Cristalul Soarelui”, aşa cum am poreclit-o în batjocură.

Aşadar, am trecut deja peste frica imensă de a nu fi încuiată într-un spaţiu strâmt şi sunt pe cale să mă vindec o dată pentru totdeauna.

Dar acum îmi doresc cu totul altceva, ceva ce n-am mai încercat până acum, nici măcar cu Keith. De fiecare dată când am intrat acolo, el mă aştepta dincolo de peretele de sticlă. Îl vedeam constant şi îl puteam privi de fiecare dată când simţeam că pieptul mi se strânge şi sunt aproape de un atac de panică. Acum, însă, se presupune că ar fi prima oară când iau în considerare ideea de a înfrunta totul de una singură, fără el.

— Uite cum facem, mormăi, inspirând adânc ca să prind curaj. Intru, închizi şi pleci.

Capul blond al lui Angel se întoarce spre mine

şi, chiar dacă nu credeam că e posibil, ochii ei verzi se fac cât două hubloane.

— Adică, să te las singură aici? icneşte. Nici gând! mi-o retează hotărâtă. Ultimul lucru pe care mi-l doresc acum este să fiu linşată de iubitul tău nebun, doar pentru că te mănâncă în fund!

Îşi strânge braţele la piept şi clatină vehement din cap, provocându-mi un surâs distrat.

— Oare mai există cineva pe insula asta care să nu se teamă că poate să fie linşat de iubitul meu dement? întreb amuzată.

Mă cam îndoiesc de asta, sinceră să fiu. După tot ce s-a întâmplat cu Brian şi John, nici măcar paznicii nu se mai uită la mine când îmi păzesc fundul preţios.

— Poate ţie ţi se pare amuzant, dar mie nu, îmi spune serioasă. O să te închid acolo doar dacă vine el şi îmi cere s-o fac, altfel gâtul meu frumos riscă să fie strangulat.

— În regulă, oftez, lăsându-mă păgubaşă. Atunci, o s-o fac singură! Mulţumesc pentru nimic.

— Ellie, mormăie, întorcându-se spre mine cu tot corpul. Ar fi o idee mai bună să-l aştepţi. Nu cred că eşti pregătită să rămâi singură aici, în cutia aia. Până şi mie îmi zbârleşte părul de pe ceafă.

Adevărul este că al meu s-a zbârlit încă de când am coborât la demisol şi am văzut-o, dar nu sunt gata să recunosc asta cu voce tare. Sunt nevoită să-mi înfrunt cea mai mare teamă şi o s-o

fac, într-un fel sau altul. O să mă vindec.

— O să fiu bine, insist, privind-o lung până când aceasta ia hotărârea de a porni spre scări.

— Cum vrei tu.

De îndată ce pleacă şi rămân singură în subsolul casei, mă mai zgâiesc o clipă la cuşca din faţa mea şi păşesc înăuntru, simţindu-mă din prima secundă ca prinsă într-o capcană pentru şoareci. E un sentiment pe care l-am tot experimentat în ultimul timp, deci nu mi-e nici pe departe străin.

Însă partea cea mai rea vine când mă închid cu propriile mâini, un lucru pe care nu credeam că o să-l fac vreodată în viaţa asta. Pieptul mi se contractă dintr-odată şi, inconştientă, îl caut pe Keith cu privirea, să mă agăţ de imaginea lui ca să pot înfrunta amalgamul de emoţii ce pune stăpânire pe mine.

E îngrozitor! De fiecare dată când am intrat aici a fost îngrozitor, dar parcă acum este şi mai groaznic. Faptul că sunt complet singură, într-o încăpere prost luminată, cu pereţi din piatră şi fără ferestre, nu face decât să amplifice frica pe care o simt crescând în mine considerabil.

Cu palmele pipăi sticla, căutând deja să ies, la nici câteva secunde de când am intrat de bunăvoie. Credeam că sunt pregătită să îmi înfrunt demonii de una singură, dar m-am înşelat. Amarnic chiar! Viteza cu care îmi bate inima în piept e dovada clară că sunt departe de a fi

pregătită s-o fac fără Keith şi fără susţinerea lui.

Disperată, caut să deschid cutia transparentă şi să ies, însă disperarea prin care ajung să trec mă face să uit cum se deschide. Apăs cu palmele, răsuflând tot mai greoi, şi caut panicată ieşirea. Nimic din ce apăs nu se mai deschide.

— La naiba! blestem printre dinţi. Unde naiba eşti?

E hilar când mă gândesc că, deşi are patru pereţi verticali, întâmpin dificultăţi. Mă opresc pentru o clipă şi îmi trag suflul, apoi încerc din nou, amintindu-mi pe unde am intrat de atâtea ori şi pe unde ar trebui să ies. Împing cu mâinile peretele de mai multe ori, înainte să constat că m-am blocat aici.

Ei bine, asta nu e o întâmplare fericită!

— Angel!

Strig cât de tare pot, bătând totodată cu palmele în sticlă, în speranţa că aceasta nu a apucat să iasă din casă. În sinea mea, sper că încă trăieşte cu impresia că asta e o idee proastă şi se va întoarce după mine, însă nici după cinci minute de strigat întruna, nu o văd venind.

Până să îmi mărturisesc mie însămi că a avut perfectă dreptate, sunt deja cuprinsă de panică. Ameţită, îmi lipesc o palmă de piept, în locul în care simt oxigenul blocându-se şi în cealaltă mă proptesc, în special când genunchii încep să-mi tremure. Groaza prin care am trecut dăţile trecute e nimic în comparaţie cu fiorii ce mă străbat

acum; am senzaţia că o să mor curând, asfixiată.

Iar singurul gând care îmi trece prin minte este să-l strig pe el, pe Keith. Atât. În sinea mea, trăiesc cu impresia că el e singurul care ar mai putea să mă scape de teroarea pe care o experimentez în momentele astea.

— Keith! Keith!

Aproape îmi înghit limba, în timp ce strig neîncetat, cât mă ţine gura. Speriată, bat cu palmele în peretele de sticlă, făcând intenţionat gălăgie, sperând că astfel mă va auzi cineva.

Apoi, aud paşi pe treptele din lemn ale pivniţei şi o siluetă înaltă şi zveltă apare în faţa mea, zgâindu-se la mine cu ochii ca safirele. Pentru o clipă, am senzaţia că sufăr o halucinaţie, căci bărbatul tânăr dinaintea mea, ce mă priveşte uluit prin peretele de sticlă, nu are cum să fie real. Nu pentru că ar fi unul dintre cei mai frumoşi bărbaţi pe care i-am văzut vreodată, ci pentru că o halucinaţie ar fi singura explicaţie a prezenţei lui.

Asta înainte ca totul din jurul meu să se scufunde în întuneric, odată cu el.

Capitolul 50

Când mă trezesc, aceeaşi ochi albaştri mă privesc curioşi şi, pentru o clipă scurtă, am impresia că îi cunosc. Se uită la mine printre bucle şatene şi imediat sunt tentată să ridic braţul întins lângă şold şi să i le feresc din faţă. Oare nu-l

deranjează?

Abia apoi constat că stau întinsă în prezenţa unui străin, asta după ce am leşinat jalnic în faţa lui şi nici nu ştiu cum sar în capul oaselor, dând startul unei migrene colosale, ce porneşte exact de la ceafă. Pun pariu că am un cucui cât un munte de mare.

— Hei!

Acesta se repede spre mine, prinzându-mi umărul în palmă ca să mă oprească din mişcat.

— Eşti bine acum, mă asigură cu o engleză stâlcită şi un accent exotic. Nu-ţi fie teamă.

Mă holbez la el, literalmente. Chiar şi cu dureri de cap, îmi dau seama în ce situaţie sunt. Un străin stă în genunchi pe podea şi încă mă ţine prudent de umeri, privindu-mă de parcă se aşteaptă să o iau razna şi să-l muşc, ca şi când aş fi vreo nebună. Sau poate chiar sunt!

— Te cunosc? îl întreb încruntată, făcând abstracţie de zvâcnitul creierilor mei.

Pe buzele lui subţiri apare un zâmbet reţinut.

— Încă nu. Numele meu e Amir. Sunt client al Elitei de câţiva ani. Însă tu… Tu cu siguranţă eşti nouă.

Nouă?

Cuvântul „client” distruge farmecul ce îl înconjoară şi mă smulge din amorţeala de după leşin. Nu mai sunt confuză în legătură cu el, dar tot sunt deranjată de faptul că mâna lui continuă să mă atingă. Probabil îşi dă seama şi el de asta

după ce arunc o privire scurtă asupra degetelor ce îmi strâng umărul, căci şi le retrage imediat ca ars.

Ştiam că astăzi vor veni şi, totuşi, asta nu explică prezenţa lui aici. Suntem în atelierul lui Keith, locul în care doar eu am voie să intru şi asta cu mici excepţii. Sunt sigură că, dacă el ar fi aici, nu i-ar plăcea deloc să-l găsească pe Amir pe podeaua bârlogului său, în faţa mea.

— Amir, mormăi ca pentru mine. Eşti turc?

Bărbatul tânăr din faţa mea clipeşte mirat.

— Arab, mai exact.

Oare de ce nu sunt şocată de faptul că Elita are un client arab?

— Ştii, ăsta e un loc privat. Mă îndoiesc că accesul ţi-e permis.

Vocea îmi sună nesigură şi mă urăsc pentru asta. De ce naiba am emoţii în faţa lui?

— Te-am auzit strigând, replică surprinzător de acid, buzele strângându-i-se într-o grimasă. Păreai să ai nevoie de ajutor. Ei te-au închis acolo? Aşa vă tratează pe toate sau ăsta e doar un caz izolat?

Pe toate? Închis? În pofida migrenei mele, cuplez repede ce vrea să spună cu asta şi ceea ce crede despre mine. Bineînţeles că mă consideră una dintre ele; nu are niciun motiv pentru care să n-o facă.

Dar să fiu a naibii dacă ştiu ce să-i spun. Mă holbez uluită la el, realmente lipită de spătarul

canapelei din atelierul lui Keith ca să pun o distanţă între noi. Nu-mi place cât de aproape e de mine, chiar dacă nu mai face niciun gest care să-mi dea de înţeles că îşi doreşte să mă atingă.

— Te-ai lovit destul de tare acolo, spune la un moment dat, după un minut lung de tăcere stânjenitoare. Ultimul lucru pe care mă aşteptam să-l găsesc aici a fost o fată într-o cutie, pe punctul de a face un atac de panică.

— Asta pentru că m-am blocat.

Sprâncenele lui dispar sub marea de bucle castanii, care îi cad în ochi.

— Te-ai blocat? întreabă mirat. Nu cred că înţeleg.

De fapt, nici eu nu înţeleg multe. Poate îi sunt recunoscătoare că a apărut într-un moment în care aveam cea mai mare nevoie de o salvare, dar n-ar trebui să stau de vorbă cu el. Keith a fost precis când mi-a cerut să nu interacţionez cu niciunul dintre clienţii lui şi bănuiesc că are un motiv bun pentru asta. Chiar dacă Amir nu pare periculos, n-am voie să uit pentru ce e aici.

— Cred că există o confuzie…

— Mie îmi spui?

Glasul gros al iubitului meu mă ia pe nepregătite şi ambii ne întoarcem capetele spre coridor. Keith se uită iritat la noi, având braţele strânse la piept şi o încruntătură de toată frumuseţea. Se vede de la o poştă că nu-i place deloc ceea ce se întâmplă sub ochii lui.

— Acesta e un loc în care clienţii nu au voie să intre, replică sec, uitându-se fix la Amir.

Dregându-şi glasul, bărbatul se ridică de pe podea şi îşi scutură grijuliu bermudele crem, înainte să facă un pas spre el.

— Îmi place să cred că sunt singurul dintre clienţii tăi, care ştie foarte bine care sunt regulile, Levine. Nu e prima oară când vin aici.

— Şi, totuşi, ai încălcat regula de aur, i-o retează Keith cu o mină serioasă, rămas în defensivă.

Regula de aur? Ei bine, aş vrea să pot spune că ştiu despre ce vorbeşte, însă am pierdut numărătoarea regulilor impuse de Elită, reguli ce vor ca toată lumea să le respecte. E modul lor prin care se asigură că toată lumea va rămâne în deplină siguranţă, în special fetele.

— N-aş fi făcut-o, dacă domnişoara de faţă nu ar fi avut nevoie disperată de ajutor, contraatacă Amir, pe acelaşi ton rece pe care îl foloseşte şi Keith. Vezi tu, am găsit-o închisă într-o cuşcă. Nu ştiu ce anume a făcut de a meritat o asemenea pedeapsă, dar aş dori ca pe viitor să nu mai fiu pus în astfel de situaţii.

Brunetul se uită scurt la mine, uşor uimit, înainte ca pe buzele lui să răsară un zâmbet amuzat. Mă face să mă ruşinez de boacăna pe care am făcut-o.

— Cum spuneam, e o confuzie, spune senin. Ellie face terapie pentru claustrofobie, ceea ce

explică de ce anume ai găsit-o într-un spaţiu închis. Credeam că ai înţeles în cei cinci ani de când eşti client, că avem mare grijă cum tratăm femeile aduse pe insulă. În caz contrar, niciuna nu ar beneficia de luxul pus la dispoziţie.

Amir încuviinţează gânditor din cap, strângându-şi buzele într-o linie dreaptă, cât mai face un pas spre iubitul meu. Ceva din atitudinea lui mă pune pe gânduri. Nu-mi dau seama dacă asta e o calitate sau un defect, însă acesta se crede mai superior faţă de Keith, chiar dacă nu e decât un musafir aici.

— Şi să înţeleg că, pe lângă luxul pus la dispoziţia lor, le trataţi şi de fobii?

Înghit în sec când constat că încearcă dinadins să-l enerveze. În mod cert îl ia pe Keith peste picior.

Maxilarul brunetului se încordează, trădându-i iritarea faţă de felul în care e tratat de clientul lui. Mă aştept să-i dea replica, însă cum nu o face imediat, devin şi mai suspicioasă în legătură cu Amir şi cu ceea ce reprezintă el.

Oare despre el vorbea Micha?

— Nu, răspunde sec. De asta beneficiază doar *femeia mea.*

Accentul pe care îl pune pe ultimele două cuvinte e imposibil de scăpat din vedere. Nu poate să fie mai limpede de atât că acesta încearcă să-l informeze pe Amir că tocmai a călcat pe teren minat şi că nu sunt cine crede el. Astfel, se asigură

că bărbatul din faţa noastră, a cărui atitudine e surprinzătoare, pricepe mesajul. Sunt a lui şi numai a lui.

— Atunci, poate ar trebui să ai mai multă grijă de iubita ta, Levine, îl sfătuieşte Amir tăios, deloc intimidat de răspuns. Nu arăta de parcă terapia asta ar funcţiona. Din contră, arăta ca o persoană care ar da orice să nu mai treacă prin asta.

După ce lansează ultimul atac, acesta trece pe lângă el şi iese din casă relaxat, lăsându-ne singuri. Keith se întoarce spre mine, iar sprânceana lui dreaptă se arcuieşte în semn de întrebare. Pare supărat foc.

— Pot să ştiu şi eu ce naiba s-a întâmplat? mă întreabă printre dinţi.

— Uşa cuştii s-a blocat şi m-am panicat.

— Şi ce naiba căutai tu în cutie? vrea să ştie. Ellie, ţi-am cerut clar să nu faci asta fără mine! De ce naiba erai acolo?!

Vocea i se ridică, ajungând să strige la mine. Şi nu ştiu dacă e de vină asta sau toată povestea cu Amir, dar reuşeşte să mă înfurie într-o clipită.

— Nu ţipa, Keith! mă răstesc şi eu, sărind în picioare ca să-l confrunt mai bine. Să nu uităm cine a venit cu ideea de a mă închide zilnic într-o cutie de sticlă ca să scap de ceva ce mă îndoiesc că o să treacă astfel!

— Eu am venit cu ideea, dar era vorba să o faci cu mine, nu singură!

— Ei bine, te-aş fi aşteptat, dacă nu m-ai fi

enervat astăzi! pufnesc.

La naiba, am rămas fără argumente împotriva lui! Cum naiba aş putea să continui cearta asta, atâta timp cât are perfectă dreptate? A fost o idee proastă să intru acolo de una singură şi o ştie şi el, la fel de bine cum o ştiu şi eu.

— Mi-ai interzis să merg la petrecerea din seara asta, doar pentru că eşti un maniac care trăieşte cu impresia că toată lumea vrea să-ţi fure iubita! Îţi dai seama cât de ridicol sună asta, nu?

— Oare? întreabă înţepător. Iubito, nu ştiu dacă eşti oarbă sau doar o faci pe proasta, dar deja ai făcut impresie şi nici măcar nu te-ai străduit! Nu ai habar ce efect poţi avea asupra unui bărbat.

Îmi dau ironic ochii peste cap.

— Exagerezi.

Ofticată, îi întorc spatele şi mă aşez pe canapea, evitând să-l mai privesc. Nu pot spune că îl înţeleg sau îi înţeleg teama, când nici măcar nu ştiu de ce îi este frică.

— Ba nu, Ellie!

Într-un final, se clinteşte din locul lui şi se apropie de mine, paşii săi purtându-l până în dreptul canapelei. Se lasă pe vine, aşezându-şi palmele mari şi fierbinţi pe picioarele mele goale, apoi mă priveşte serios.

— De ce ţi-e frică? cutez să-l întreb, făcându-l să se încrunte. Ce anume te sperie, de vrei să mă ţii cât mai departe? Nu e ca şi când aş fugi în lume

cu unul dintre ei!

Keith face o grimasă urâtă, arătând de parcă l-aş fi lovit peste faţă cu replica asta. Abia apoi înţeleg. Chiar se teme să nu cumva să fug în lume cu unul dintre ei.

— Nu-mi vine să cred! zbier, pe jumătate amuzată şi pe jumătate nervoasă. Tu chiar vorbeşti serios? Într-adevăr trăieşti cu impresia că aş face-o?

— În tine am încredere, replică posac. În ei nu am. Din momentul în care te vor vedea, vor face tot posibilul să te aibă. Nu vor ţine cont că eşti a mea. Crezi că blestematul de Amir se va lăsa păgubaş?

Aş vrea să-l întreb ce legătură are Amir cu asta, dar n-o fac. Am senzaţia că aş arunca paie pe foc. A stat doar cinci minute prin preajma mea şi văd, practic, cum toată siguranţa lui Keith se clatină din temelii.

— Şi nu doar că vor face tot posibilul să te aibă, ci vor face şi tot posibilul să te convingă că asta ar fi cel mai bine pentru tine. Se vor folosi de mine ca să ajungă la tine.

— De ce?

Devin tot mai convinsă că nu mai gândeşte coerent. Tot ce îi iese pe gură acum sună cu vorbele unui om paranoic.

— Pentru că mă cunosc, răspunde prompt. Şi ştiu tot ce e mai rău despre mine.

Clar e paranoic!

— Am văzut deja părţile tale rele, îl informez, aplecându-mă în faţă ca să-i cuprind chipul între palme. Am făcut cunoştinţă cu ele şi, mai mult de atât, le-am acceptat. Nu există nimic nou din ceea ce ar putea să-mi spună sau să-mi arate despre tine, pentru că ştiu totul. Aşadar…

— Aşadar, rămân în dormitor în seara asta, mi-o trânteşte hotărât.

Şocată, rămâi cu mâinile în aer când se ridică şi îşi îndreaptă spatele, pregătindu-se de plecare. Incredibil! Tot discursul meu, cu care am încercat să-l conving că e o prostie să îmi interzică participarea la fiestă, se duce pe apa sâmbetei chiar sub ochii mei. Până la urmă, Keith nu e un bărbat pe care să-l prosteşti atât de uşor.

— Să ţi-o trag! bolborosesc ofticată, cât el rânjeşte obraznic.

— Ai grijă ce îţi doreşti, iubito! S-ar putea să te las!

Nici când vine seara nu reuşesc să mă calmez. Din vârful patului îl urmăresc pe Keith cum îşi aranjează reverul sacoului în oglinda de podea, făcând abstracţie de pufniturile pe care le scot special ca să-i atrag atenţia. Toată treaba asta încă mi se pare absurdă.

— Nu e corect! replic cu maxilarul încleştat. Angel are voie să fie prezentă, iar eu nu, chiar dacă se presupune că suntem în aceeaşi situaţie. Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că Ryder e un prostănac, mai ales

dacă trăieşte cu impresia că iubita lui o să scape necurtată de cei mai influenţi oameni ai lumii.

— Ei bine, Amir nu mi s-a părut că ar fi unul dintre cei mai influenţi oameni ai lumii, în ciuda atitudinii sale de cocoş.

Oftează.

— Depinde, mormăie. Tu crezi că şeicii sunt oameni influenţi sau nu?

Şeici? Îşi bate joc de mine!

— Amir e un şeic? Are măcar optsprezece ani? întreb batjocoritor.

— În pofida glumelor tale nesărate, tot nu o să mergi la petrecere, Ellie!

Fir-ar!

— Bineînţeles, zâmbesc. Pentru că ţi-e teamă să nu cumva să îmi fure vreun şeic inima!

Mârâind nervos, Keith se întoarce cu faţa spre mine, în toată splendoarea lui. Poartă un costum scump, croit pe talie, în care arată numai bun de mâncat. Cu frişcă!

— Nu e amuzant, Ellie! mă dojeneşte. Poate tu nu ştii, dar eu am fost martor. Amir ne este client de cinci ani şi, chiar dacă a văzut până acum sute de fete, nu s-a uitat la niciuna aşa cum s-a uitat la tine.

— Aşa, şi? întreb nonşalant, deloc impresionată de argumentele lui.

Nu-mi pasă câtuşi de puţin de ceea ce îşi doreşte Amir sau oricare altul, în afară de cel din faţa mea. Doar că el pare să fi uitat asta.

— Şi nu o să-i permit nici în ruptul capului să se apropie de tine, nici măcar să te salute!

— Eşti nebun, i-o trântesc sec.

— Nu-mi pasă, mi-o trânteşte şi el.

La naiba! Îmi vine tot mai greu să port lupta asta cu el, mai ales când nu e dispus să facă compromisuri.

Zâmbind, se aşază pe marginea patului şi îmi cuprinde glezna între degete, înainte să mă tragă dintr-odată spre el. Cu cealaltă îmi prinde ceafa şi curând ajung să îi simt respiraţia mentolată pe obraji.

Miroase demenţial, la fel cum arată. Prin urmare, cum ar putea să creadă că l-aş lăsa în favoarea altuia, când mie îmi tremură sufletul de fiecare dată când e lângă mine? Trebuie să fie complet nebun să trăiască cu gândul că m-aş mai putea oferi altcuiva, după ce am fost a lui.

O să fiu veşnic a lui.

— Nu o să te împart cu nimeni, niciodată, îmi spune hotărât, strângându-mă lângă el şi privindu-mă fix în ochi. Nici măcar astfel. În plus, este vorba doar despre seara asta. Încearcă să nu mă sfidezi.

Strâng din dinţi de iritare, dar încuviinţez din cap în semn că am înţeles şi primesc un sărut pentru asta, înainte să se ridice şi să părăsească dormitorul ca s-o facă pe gazda. Bineînţeles, n-are nici cea mai mică idee că n-am de gând să rămân aici, aşa cum mi-a cerut, ci să-l sfidez mai tare

decât am făcut-o vreodată.

Îi arăt eu lui!

La doar câteva secunde de la plecarea sa, ies din dormitor şi străbat coridorul pe vârfuri, rugându-mă în gând să nu dau nas în nas cu nimeni care să mă pârască. Planul meu e acela de a vedea cu ochii mei uimirea prin care sigur va trece, când va realiza că nu mă poate dresa şi nici stăpâni.

În orice caz, era de aşteptat să fac asta. Îmi place la nebunie să-l provoc. Am făcut-o de la bun început şi nu o să mă opresc acum, ţinând cont că pedepsele lui nu mai sunt ce au fost. Aş fi complet idioată să nu profit de slăbiciunea sa faţă de mine şi să-i demonstrez că, într-adevăr, sunt sufletul lui pereche.

Dar nu am atât noroc. Nici nu ajung la scări, că şi simt o mână aşezându-mi-se pe umăr şi făcându-mă să înlemnesc. Oare cum mă aşteptam să nu fiu prinsă în flagrant, când e o petrecere jos?

— Unde crezi că mergi?

Ofticată, mă întorc cu faţa spre Trent şi pufnesc. Dorinţa de a-l pocni e imensă şi cu greu mi-o reprim. Nu doar că mi-a făcut inima să sară din piept de spaimă, ci mi-a şi distrus toate planurile.

Cu toate astea, observ cât de bine arată în costum. Parcă a fugit de la nuntă.

— Arăţi… spectaculos.

— Nu pot spune acelaşi lucru despre tine,

replică nonşalant.

Au!

Mă uit la mine şi înţeleg la ce se referă. Nu sunt îmbrăcată ca pentru petrecere, ci ca pentru o seară de petrecut în pat, cu un bol de pop-corn în braţe şi telecomanda alături.

— Dacă ai de gând să-i provoci lui Keith o criză de nervi, măcar fă-o când eşti îmbrăcată mai bine, mă sfătuieşte. Nu ştiu de unde naiba ai scos pantalonii ăia, dar sunt ai dracului de urâţi!

Ei, fir-ar să fie!

— Cine te-a făcut pe tine poliţia modei?

Trent surâde.

— Ştii, dacă ţi-ai mai scoate din când în când capul din patul lui Keith, ai afla că mă ocup cu asta, păpuşă. Scapă de pantaloni! Sunt sigur că găseşti în şifonier lucruri mai… acceptabile decât atât.

Şi eu sunt sigură de asta, dar acum nu e vorba despre pantalonii mei, cei care îl deranjează pe Trent mai mult decât ar trebui.

— O să mă spui lui Keith? îl întreb curioasă, strângându-mi braţele la piept, bosumflată.

— Că te-am prins când voiai să o ştergi? rânjeşte. Voi încerca să-mi ţin gura. Nu de alta, dar pe insula asta se află oameni importanţi, care mă îndoiesc că vor să asiste la o criză de nervi de-a lui. O să mă prefac că nu v-am văzut, nici pe tine şi nici pe pantalonii tăi hidoşi.

Apoi pleacă, trecând pe lângă mine ca şi când

nimic nu s-ar fi întâmplat. Însă, chiar dacă mi-a promis că nu-i va spune lui Keith despre tentativa mea de evadare, întâlnirea cu el mă face să mă răzgândesc şi să apelez la planul B, pe care îl inventez pe loc.

E simplu. După o jumătate de oră în care fac tot posibilul să arăt la rândul meu, spectaculos, cobor la parter purtând una dintre puţinele rochii negre, de seară, cu spatele gol şi fără mâneci, ce se mulează pe şoldurile mele deranjant de perfect.

Acum sunt convinsă; nu o să facă o criză de nervi, ci direct infarct.

Observ din pragul uşii cât s-a străduit personalul ca seara asta să fie specială. Terasa din spate e de vis. Torţe din bambus luminează porţiunea de lângă piscina cu apă limpede şi un adevărat bar a fost montat în apropiere, ca să fie la îndemână. Lângă el, fetele sunt aliniate, îmbrăcate în rochii albe, ca nişte zeiţe greceşti. E realmente imposibil să nu le văd expresiile înţepate de pe feţe, mai ales că în faţa lor stau trei bărbaţi necunoscuţi, toţi cu alură de oameni putred de bogaţi.

Ei bine, am de gând să le distrug seara!

De îndată ce îl zăresc pe Keith, picioarele încălţate în sandale elegante, cu toc, mă duc singure spre el. Totodată, fac abstracţie de privirea duşmănoasă pe care mi-o aruncă Micha şi de nedumerirea de pe chipurile bărbaţilor trecuţi de treizeci de ani, dar în special fac abstracţie de

consternarea de pe faţa lui Drew – ce mă înjunghie telepatic din dreptul piscinei. Singurul, dintre toţi, care nu mă observă apropiindu-mă e însuşi Keith, care e prea ocupat să poarte o discuţie cu Amir, chiar dacă arabul mă dezbracă din priviri într-un mod de-a dreptul indiscret.

Abia când mă apropii, aud că iubitul meu maniac, ce e întors cu spatele la mine, vorbeşte pe limba maternă a lui Amir, cu o uşurinţă care aproape mă face să mă îndoiesc de originile sale. Sunt atât de surprinsă de asta, încât mă opresc la un pas distanţă şi replic fără să gândesc:

— Nu ştiam că vorbeşti arabă!

Viteza cu care capul lui se întoarce spre mine sigur îi aduce o ameţeală zdravănă, iar şocul i se citeşte limpede în ochii ca jadul. Însă nu mă las. Chiar dacă uluirea de pe faţa lui spune precis că n-am ce căuta aici şi că s-ar putea s-o păţesc pentru asta, e târziu să mai bat în retragere.

— Ellie, ce naiba…

Se opreşte din vorbit când mâna mi-e luată de lângă corp şi ridicată spre buzele lui Amir, înainte să fie sărutată galant, chiar sub privirea lui turbată.

Pe asta n-am prevăzut-o! Şi nu doar că n-am prevăzut-o, dar mă surprinde atât de tare, încât nu mai sunt în stare să mă mişc. Trebuie să recunosc că dă dovadă de un tupeu extraordinar. Cred că e singurul de pe plaja asta care ar putea să facă aşa ceva în faţa unui om care nu e cunoscut pentru

răbdarea lui.

La cum arată Keith acum, chiar e pe cale să facă un infarct adevărat.

— Elena, mă bucur să te revăd.

Şeicul îşi îndreaptă spatele şi îmi strânge degetele mai tare, refuzând să-mi dea drumul mâinii. Ochii lui albaştri strălucesc într-un mod ciudat.

În ce m-am băgat?

— Ăă… nu ştiu ce să spun, mărturisesc stânjenită.

Tensiunea pe care Keith o emană prin toţi porii mă readuc cu picioarele pe pământ şi îmi smulg delicat mâna din strânsoarea lui Amir.

— În afară că atingerile sunt nepermise, replică brunetul printre dinţi, simţitor de încordat.

Amir îşi drege zgomotos glasul.

— Îmi cer scuze. Doar voiam să-mi manifest plăcerea pe care o trăiesc prin faptul că te revăd, Elena. Levine mi-a spus că nu te simţi bine şi că nu o să participi la fiesta din seara asta.

Pun pariu că aşa i-a spus.

— Acum mă simt puţin mai bine, blufez.

— Nu pentru mult timp, bombăne Keith, mascând cuvintele printr-o tuse neconvingătoare.

Mâna i se aşază pe talia mea şi mă trage lângă el, lipindu-mă de trupul lui încins de nervi.

— Scuză-ne puţin. Trebuie să vorbesc ceva cu logodnica mea, în privat.

Şeicul încuviinţează incert din cap, înainte ca

brunetul să mă tragă departe de el, asta înainte ca măcar să realizez ce se întâmplă. Când mă dezmeticesc, sunt deja în livingul vilei, în faţa unui bărbat al dracului de furios, ai cărui ochi sunt peste tot.

— Dumnezeule, cum arăţi! geme.

Mă cuprinde grăbit în braţe şi mă trage mai aproape, până când fruntea lui se lipeşte de a mea.

— Aş fi fost dezamăgită să nu observi, odată ce m-am aranjat pentru tine, îi spun calmă, trecându-mi palmele peste pieptul lui.

— M-ai sfidat, constată apoi, frecându-şi nasul de obrazul meu.

— Şi tu m-ai provocat.

— Atunci, nu rămâne de făcut decât un singur lucru.

Îmi trag capul înapoi, cât să-l pot privi în ochi.

— Ce anume?

— Să te gândeşti rapid la un motiv pentru care să nu te duc înapoi afară, să te culc peste bar şi să te bat cu cureaua în faţa tuturor!

Surâd scurt. Aş minţi dacă aş spune că nu mă aşteptam la o reacţie ca asta. E Keith, până la urmă, şi îi ador părţile întunecate, aşa cum le iubesc pe cele bune.

— Nu am nevoie de unul, mărturisesc senină, agăţându-mi braţele de gâtul lui. Pentru că nu o vei face, orice aş spune.

— De ce?

— Pentru că sunt sufletul tău pereche. Şi cum sunt sufletul tău pereche, înseamnă că şi tu mi-ai acceptat latura rea, aşa cum am acceptat-o eu pe a ta. Aşa că, zic să fim întunecaţi amândoi!

Capitolul 51

— Keith.

De îndată ce îi aud vocea, fiori de neplăcere mă străbat din cap până în picioare. Aş vrea să pot spune că m-am obişnuit deja cu el şi cu emoţiile pe care mi le stârneşte, dar nici pe departe. Nu cred că o să vină vreodată ziua în care să îl plac pe Drew câtuşi de puţin.

Ochii lui Keith devin curioşi, imediat ce îmi simte sub palme tremurul, apoi surâde. Pe el, unul, pare să-l distreze ranchiuna pe care o port unchiului său.

— Empatizează cu duşmanul, iubito! mă ia peste picior.

— Nici moartă.

Ne întoarcem amândoi spre uşa terasei, în pragul căreia se află. Drew a ales să poarte în seara asta unul dintre costumele lui elegante, ca să fie în ton cu restul. Urăsc cât seamănă Keith cu el.

— Ce faceţi aici? ne întreabă posac. Rataţi petrecerea.

— Doar petrec timp de calitate cu logodnica mea, răspunde iubitul meu, senin. Sau ar trebui

să-ţi cer voie?

Nici nu poate fi mai evident că relaţia lor nu mai e aceeaşi. Pe lângă tensiunea ce pluteşte între ei ca o pătură de ceaţă, privirile tăioase pe care şi le aruncă reciproc sunt dovada clară că au o problemă, una mare.

— Să nu vorbim despre asta acum, îi cere Drew, ofticat, făcând un pas înăuntru. Eşti gazdă în seara asta. Ar trebui să fii acolo şi să-ţi întâmpini clienţii, să te asiguri că totul decurge perfect. Nu poţi lăsa totul pe seama prietenilor tăi.

Îmi arcuiesc delicat sprâncenele, având senzaţia că Drew încearcă să-i transmită ceva şi că discuţia asta nu e ceea ce pare a fi.

— Sau nu-ţi mai pasă?

Mâna lui Keith trece pe spatele meu şi se opreşte pe şold, înainte să mă tragă cu o idee mai aproape. Nu-mi dau seama ce vrea bărbatul din faţa noastră să afle de la el, însă e cert că ultima întrebare pe care i-o pune îl irită într-o oarecare măsură. Când îmi ridic ochii spre chipul lui, maxilarul i se încordează, iar privirea nu-l mai părăseşte pe Drew nici măcar pentru o clipă. Se uită la el ameninţător, ca şi când ar încerca să-i spună un „vezi că sari calul”.

— E afacerea mea, aşa că nu e treaba ta dacă îmi mai pasă de ea sau nu, replică într-un final, vorbind mai mult printre dinţi, decât relaxat.

Acum îmi dau seama unde vrea Drew să ajungă cu asta. Nu sunt singura care a observat o

schimbare, cât de mică, în atitudinea lui Keith faţă de ceea ce se întâmplă în jurul lui. Chiar dacă mai este doar puţin până la deschiderea oficială a sezonului, nu pare să-l mai intereseze la fel de mult dacă clienţii lui vor fi mulţumiţi de ceea ce vor găsi sau nu. În pofida faptului că săptămâna asta a făcut eforturi ca totul să fie perfect când aveau să vină primii musafiri, dezinteresul lui e limpede.

Ceva s-a schimbat. Nu ştiu, însă, ce anume.

— Eu doar vreau să mă asigur că nu faci vreo gafă tocmai acum, Keith, îi spune Drew, nemulţumit, apropiindu-se de noi cu încă un pas.

Postura lui devine rigidă, nesigură. Parcă s-ar teme să se apropie şi mai mult de el.

— Mai este puţin până când vor veni şi ceilalţi. Mă îndoiesc că vrei să stârneşti un scandal doar pentru că acum nu gândeşti limpede.

— Ce vrei să spui cu asta? îl întreabă Keith, nervos, chicotind fără amuzament. Că Ellie mă distrage de la adevărata îndatorire? Drew, cred că eşti destul de matur încât să o spui fără ocolişuri. Spune-mi în faţă că te deranjează ideea că prefer să fiu aici, în living, cu ea, decât să pup în fund nişte străini, în curte.

Ochii lui Drew se fac mari, ca şi când nu i-ar veni să creadă că ăsta e răspunsul pe care îl primeşte. Acum e şi mai limpede că lui Keith nu-i mai pasă chiar deloc de ceea ce se întâmplă afară. Iar lui Drew nu-i convine asta.

— Haide! îl provoacă. Spune-o! Ştiu că abia aştepţi să-mi oferi nişte lecţii de morală, mai ales când ai făcut la rândul tău aceleaşi greşeli şi ştim amândoi cum s-a terminat.

— Să nu vorbim despre greşelile mele acum, replică acesta, enervat. Să nu uităm motivul pentru care mă aflu pe insula asta. Doar mă asigur că nu te abaţi de la treaba ta şi că duci totul la bun sfârşit, fără complicaţii inutile! Fetiţa asta te distrage!

Drew flutură din mână spre mine, făcându-mă să oftez. Ei bine, chiar mă întrebam când o să înceapă să arate cu degetul. Are neapărat nevoie să dea vina pe cineva, ca să nu ajungă la concluzia că nepotul lui se abate singur de la plan. Se încăpăţânează să *nu* realizeze că priorităţile lui Keith s-au schimbat. Asta ar fi lovitura sa de graţie. Ar dovedi că temerile lui, în privinţa mea, au fost fondate.

Într-adevăr, am influenţă asupra lui Keith.

— Şi nu-mi poţi spune că nu e adevărat, pentru că se observă cu ochiul liber! îşi continuă Drew tirada, supărat. Ţi-ai uitat îndatoririle! Ai lăsat în baza altcuiva ceea ce ar fi trebuit să fie treaba ta!

Pe buzele iubitului meu răsare un zâmbet obraznic. Ştiu dinainte s-o rostească, că urmează să spună ceva care să-i taie lui Drew întregul elan.

— Treaba mea este Ellie şi nimic altceva.

Mă uit uluită la el, simţind cum inima îmi

creşte în piept de o emoţie bine cunoscută. Sunt flatată că un bărbat ca el spune asta cu voce tare, dar sunt şi mai flatată că o spune în faţa lui.

— Şi dacă nu-ţi place ce vezi, n-ai decât să te întorci de unde ai venit. Cu ocazia asta, poate îi spui şi tatălui meu că am crescut şi că acum sunt prea mare ca să mai fiu ţinut sub supraveghere.

Drew face o grimasă de nemulţumire, privindu-şi nepotul într-un fel în care nu l-a mai privit niciodată în faţa mea. E limpede că nu-i face plăcere ce aude.

— Nu credeam că o să apuc vreodată ziua în care să-ţi spun asta, Keith, dar… Eşti o dezamăgire, băiete!

Faţa iubitului meu rămâne neclintită, împietrită într-o expresie rece şi distantă.

— Nu te preface surprins, Drew, i-o trânteşte sec. Am cu cine semăna!

Atât îi mai spune. Apoi îşi mută mâna aşezată la baza spatelui meu şi îşi strecoară degetele printre ale mele, urmând să mă conducă afară din vilă.

În curte, petrecerea e în toi, dacă pot spune aşa. La ce atmosferă tensionată este, aş crede că e un priveghi, nu o fiesta. Cele şase fete pentru care patru bărbaţi frumoşi şi extrem de bogaţi au venit de la mare distanţă, special să le cunoască, au rămas neclintite lângă bar, încercând din răsputeri să evite orice contact cu vreunul dintre ei. Deşi, cei trei bărbaţi aflaţi în faţa lor fac tot

posibilul să se angajeze într-o conversaţie cu ele, niciuna nu dă dovadă de o atitudine mai puţin respingătoare. Şi chiar aş vrea să îmi spun mie în gând că au noroc cu prezenţa constantă a paznicilor care sunt acolo să se asigure că niciunul nu le atinge, dar mă îndoiesc că ele se simt măcar pe jumătate norocoase.

E o imagine neaşteptat de greu de îndurat şi încep să regret rapid că am coborât. Credeam că o să reuşesc să mă detaşez de ele, însă acum realizez că îmi pare rău chiar şi pentru Vicky, cu toate că, odată, a încercat să mă omoare.

Dar nici băieţii nu par mai relaxaţi în seara asta. E pentru prima oară când îl văd pe Micha atât de abătut, încât nu-şi mai lasă paharul de la gură. Retras într-un colţ al barului din dreptul piscinei, urmăreşte vaga interacţiune între clienţi şi „marfă” cu o expresie înfumurată, pe care nu o schimbă nici când ajungem în dreptul lui.

— Te simţi bine, amice? îl întreabă Keith, nedumerit. Ai de gând să te îmbeţi?

Fără să se întoarcă spre noi, rosteşte cu paharul în dreptul gurii:

— Mă simt minunat.

Bineînţeles că nu e deloc convingător. Numai un idiot ar crede pe cuvânt că se simte în largul lui, cel puţin. Sigur ceva nu-i dă pace.

Keith se uită confuz la mine, însă nu ştiu mai multe decât ştie el. Nu-mi pot da seama care e motivul pentru care întreaga atitudine prietenoasă

a lui Micha s-a schimbat drastic. Parcă nu mai e el.

Oftând, blondul se întoarce cu faţa spre noi, privindu-l pe Keith cu amărăciune.

— Amice, cred că a venit timpul să-ţi spun că, după ce sezonul se va încheia, mă retrag. N-ai decât să continui s-o faci fără mine, dar eu am terminat.

— Nu poţi spune că nu te-am atenţionat de o grămadă de ori, Micha, îi răspunde acesta, surescitat. Regulile au fost făcute special pentru a evita astfel de întâmplări.

— Despre ce vorbiţi? îi întreb încruntată.

— Despre Roxette, evident, îmi spune brunetul, tăios. În ciuda avertismentelor mele, a lăsat-o să-i intre pe sub piele.

Uimită, o caut cu privirea pe blonda în cauză şi o găsesc uitându-se la noi cu coada ochiului, ţinând strâns în mâini un pahar de cocktail. Mai exact, privirea ei e fixată numai şi numai pe Micha şi înţeleg. Chipul său exprimă ceea ce aştepta de la el.

Voia s-o salveze. Voia ca el să facă ceea ce Ryder a făcut pentru Angel, să o revendice. Asta ar fi scăpat-o de poziţia în care se află acum.

Iar Micha cu siguranţă ar fi făcut-o, dacă nu i-ar fi fost loial lui Keith.

— Te-ai supus singur la asta, îi spune brunetul, cu o mină serioasă. Puteai să eviţi astfel de incidente, dacă ai fi ales diferit în momentul în

care v-am spus tuturor ceea ce i-am spus şi lui Ryder. Aşa că, nu e cazul ca acum să arunci cu acuze, Micha. Dacă într-adevăr o voiai, era a ta acum!

Chiar aşa, de ce n-a făcut-o? Dacă are sentimente pentru ea, de ce n-a salvat-o? Keith i-a oferit o portiţă de scăpare, chiar dacă a fost pentru câteva momente.

Ar fi trebuit să profite de ea, aşa cum a făcut-o Ryder în privinţa lui Angel.

— Şi să vă expun pe toţi, inclusiv pe mine? contraatacă Micha, cu maxilarul încordat şi ochi scăpărători. Spre deosebire de Ryder, eu nu pot s-o fac. Nu pot să risc pentru că nu am încredere în ea. Nu am încredere că nu o să ne trădeze încă din primul moment în care ar realiza că e liberă. Spre deosebire de el şi de tine, eu nu pot să-mi pun întreaga viaţă în mâinile unei fete pe care am cunoscut-o doar cu trei luni în urmă.

Ei bine, acum am aflat şi motivul pentru care n-a făcut-o: îi este teamă. Nu o cunosc pe Roxette bine, dar cred că ar fi putut să-i divulge pe toţi, odată ce ar fi prins ocazia. Lucrul ăsta e valabil în cazul tuturor fetelor, inclusiv al meu sau al lui Angel. Keith şi Ryder au riscat. Şi-au pus vieţile în mâinile noastre, la propriu.

— De aceea mă aştept să înţelegi de ce vreau să mă retrag, continuă, expresia lui fiind una serioasă şi tonul fiindu-i grav şi hotărât. Nu vreau ca asta să se mai întâmple. Nu vreau să mai fiu

vreodată nevoit să aleg între Elită şi ceea ce-mi doresc, pentru că mereu vă voi fi loial vouă şi, totuşi, voi fi privit ca pe un trădător.

— Fără atingeri!

Vocea impunătoare a lui Jordan ne distrage de la discuţie şi toţi trei ne întoarcem capetele spre locul în care incidentul are loc. Roxette e ţinută de mână de unul dintre clienţi, asta înainte ca paznicul fioros să intervină, să o prindă pe blondă de braţ şi să o tragă departe de cel care a uitat regula de aur. Mişcarea lui îl face pe cel cu trăsături interesante să-şi ridice palmele în semn de predare şi să arunce cu scuze atât spre Jordan, cât şi spre Roxette.

Tot incidentul aduce pe chipul lui Micha o crispare nervoasă. Nici nu vreau să ştiu ce e în mintea lui acum, deşi expresia sa e a naibii de grăitoare. Şi, înainte ca unul dintre noi să apuce să mai spună ceva, îşi dă paharul peste cap şi pleacă pe neaşteptate, îndreptându-se hotărât spre intrarea în vilă.

Enervat, Keith îmi eliberează mâna ca să o treacă pe a lui peste faţă, apoi se uită la mine curios.

— Şi tu crezi că sunt băiatul rău din poveste?

Clatin din cap, buimacă. Ăsta e ultimul lucru pe care credeam că o să-l întrebe, căci nu văd legătura.

— Aşa te consideră Micha? vreau să ştiu.

— Mereu a fost de părere că încerc să mă mint

de unul singur, doar ca să am o impresie mai bună despre mine însumi, mărturiseşte. Că, ceea ce facem noi este doar trafic de persoane, împachetat într-o explicaţie care să îndulcească termenul. Tu ce părere ai despre asta?

Ei bine, nu credeam că are nevoie de părerea mea. Sunt oarecum surprinsă că vrea să o audă tocmai acum, în al doisprezecelea ceas.

Însă văd în asta prilejul potrivit în care să fiu pe deplin sinceră cu el şi nu doar pentru că îmi lasă ocazia să fiu, ci pentru că, undeva în mintea mea, încep să cred că o să înţeleagă de data asta.

— Vrei să te mint? întreb moale, zâmbind cu reţinere.

— Nu, răspunde serios. Vreau să-mi spui exact ce crezi.

— Cred că nu există cu adevărat termenul „mirese”. Cred că le spui aşa, pentru că nu vrei să accepţi faptul că eşti atât de rău pe cât te consideră unii. Şi mai cred şi că alergi să faci mândru pe cineva care nu merită.

Keith izbucneşte în râs, sprijinindu-se de marginea barului.

— Au! exclamă amuzat. Tu chiar ştii să fii nemiloasă!

— Tu ai vrut neapărat părerea mea sinceră! pufnesc. Acum e rândul tău.

Îşi arcuieşte ambele sprâncene, oprindu-se din râs, dar încă păstrând un zâmbet distrat pe buze.

— Ce vrei să spui? Cu ce ar trebui să fiu eu

sincer?

— Cu ceea ce vrei cu adevărat.

Barmanul pune pe bar două pahare de şampanie, iar Keith îmi întinde unul, rânjetul său risipindu-se ca prin farmec. Arată ca un om al cărui punct slab a fost atins.

— Crezi că fac asta ca să-mi fac mândru tatăl?

— Ce alt motiv ai avea?

Sorb din băutura efervescentă, uitându-mă la el pe deasupra paharului.

— Te-ai gândit că poate fac asta pentru *că nu* sunt un băiat bun?

Asta e cert. Nu e un băiat bun. Nici nu avea cum să fie, până la urmă.

— Nu-mi pasă de ele, Ellie.

— Vrei să spui că nu te-ai gândit niciodată la ce se va întâmpla cu ele, de îndată ce părăsesc insula asta? Dacă urmează să aibă o viaţă bună, aşa cum tot spui, sau un iad?

— Nu, replică scurt.

Deşi niciun muşchi de pe chipul lui nu se clinteşte când îmi răspunde, ceva din glas îl trădează.

— Mă minţi, constat cu voce tare. Ideea era să fim sinceri.

— De ce mi-ar păsa? mă întreabă.

— Pentru că, dacă se întâmplă ceva rău cu ele, ar fi doar vina ta. Şi nu-ţi place să fii băiatul rău din poveste, indiferent cât te-ai strădui. Văd asta acum. Dacă ai fi fost cel puţin la fel de rău pe cât

vrei să pari, nu l-ai fi lăsat pe Ryder să fie cu Angel şi nici nu ţi-ar fi părut rău pentru Micha. Ba mai mult, nu m-ai fi lăsat niciodată să ies din Eden, pentru că n-ai fi fost niciodată capabil să te îndrăgosteşti de mine.

Vizibil iritat de ceea ce îi spun, Keith înşfacă paharul lui cu şampanie şi îl dă peste cap din câteva înghiţituri, înainte să întrebe încordat:

— Unde vrei să ajungi cu asta, Ellie?

— Eu cred că ţi-ai dori să le dai drumul. Să le laşi să plece. Doar că ţi-e teamă că e târziu pentru asta.

Surâde.

— Teamă? Glumeşti!

— Atunci, fă-o! îl provoc. Scuteşte-le de chinul prin care trec acum. Dacă spui că nu faci asta ca să-i demonstrezi ceva tatălui tău şi nici nu ţi-e teamă de faptul că fetele s-ar putea să te deteste prea mult ca să fii în continuare în siguranţă, atunci dă-le drumul!

Acesta trânteşte paharul cu picior, acum gol, pe marginea barului, uitându-se acid la mine.

— Nu. Ar fi trebuit să-mi ceri asta acum multă vreme, Ellie. Poate aş fi făcut-o pentru tine. Însă acum, singurul lucru de care îmi pasă cu adevărat este ca *tu* să nu mă deteşti. Atât.

Se apropie de mine şi îşi ridică mâna ca să-şi treacă degetele reci peste obrazul meu fierbinte, privindu-mă de sus, cu blândeţe.

— Oricât mă flatezi cu încrederea pe care mi-o

porţi, Elena, poate nu sunt atât de bun pe cât mă consideri. Pentru că nu, nu le-aş fi dat niciodată drumul pentru că mă mustră conştiinţa, ci pentru că te mustră pe tine. Ţi-am spus de la început că nu e o idee bună să te ataşezi. Acum, n-ai decât să te conformezi!

Rămân nemişcată, uşor dezamăgită de eşecul meu. Abia acum realizez că aveam speranţe, că speram că o să-l conving să renunţe. Şi nu mai găsesc puterea de a mă uita la el când se apleacă să-mi sărute obrazul.

Asta păţesc când îmi pasă şi de altcineva, în afară de mine.

Îl simt plecând, dar nu mă întorc să-l urmăresc sau să-l urmez.

Să mă conformez? Are dreptate, mi-a spus că e o idee proastă să mă ataşez, însă am făcut-o. Nu pentru că am vrut, ci pentru că nu m-am putut abţine. Micha nu e singurul căruia i s-a strecurat pe sub piele cineva şi nu e singurul care se simte de rahat.

Dar, spre deosebire de el, eu n-am de gând să renunţ. Am văzut în Keith o schimbare şi acum sunt sigură că, dacă insist şi continui să sap în întunecimea lui, o să ajung la lumină… într-un final…

Apoi ochii aceia mari şi umezi, care mă privesc tulburător din partea cealaltă a barului, nu o să se mai uite la mine de parcă aş fi putut face ceva şi n-am făcut-o.

Capitolul 52

Petrecerea asta e oribilă! Şi nu doar pentru că mi-au amorţit picioarele în sandalele astea sau pentru că iubitul meu m-a lăsat cu ochii în soare. Nimeni nu pare să se distreze cu adevărat, în afară de cei trei perverşi veniţi din colţuri diferite ale lumii şi ai căror ochi strălucesc dubios. Văd pe feţele lor cum se gândesc cât sunt dispuşi să plătească pentru ele. Nici măcar tona de şampanie pe care am băut-o nu mă ajută să nu observ modul în care aceştia le studiază, parcă încercând să le descopere toate defectele încă din prima seară. Se vede de la o poştă cât de mult vor ca fata pe care o aleg să fie perfectă din toate punctele de vedere, ca o păpuşă Barbie în ediţie limitată.

Iar seara mea devine şi mai proastă când îmi dau seama că Amir nu o să renunţe uşor, mai ales când îl observ cu coada ochiului venind spre mine. Nu apuc să arunc paharul aproape gol pe bar şi să plec, prefăcându-mă că nu l-am văzut, căci e deja în faţa mea, privindu-mă curios.

Are ceva tupeu! Pe lângă faptul că profită de lipsa lui Keith ca să se apropie de mine, deşi a fost evident cât îi displace iubitului meu asta, e singurul de aici care parcă s-a străduit să arate ca şi când n-ar da nici doi bani pe el. Încrederea cu care îşi poartă cămaşa şifonată şi bermudele kaki e hilară şi trebuie să recunosc că îl găsesc

amuzant, într-o oarecare măsură. Nu doar că are tupeu. Puţin pare să-i pese că asta e o petrecere în care toţi au făcut efortul de a se aranja ca de gală.

— Eşti singură, constată cu glas tare, acoperind muzica de fundal. E aproape trist să te privesc stând de una singură aici, marginalizată. Unde e logodnicul tău?

— Cred că tu ştii mai bine decât mine unde e, ţinând cont că ţi-ai făcut un obicei să spionezi.

Surprinderea uşoară de pe faţa lui îmi spune că nu se aştepta să-l fi observat stând acolo, într-un colţ întunecat, la fel de singur, şi privind de la distanţă ca un om care ţine morţiş să ştie tot ce se întâmplă aici.

— Nici măcar nu te-ai apropiat de ele, darămite să încerci să le cunoşti, spun cu nonşalanţă.

— Asta pentru că nu mă interesează niciuna, mărturiseşte serios, accentul lui exotic ieşind în evidenţă la fiecare cuvânt rostit.

Nici nu poate fi mai precis decât atât. Pe bună dreptate, abia dacă s-a uitat o dată în direcţia lor.

— Pentru că sunt blonde?

Interesul meu e fals şi probabil că îşi dă şi el seama de asta. Nu-mi pasă cu adevărat care e motivul pentru care nu i-a atras niciuna atenţia, în mod deosebit.

— Pentru că nu au nimic special, zâmbeşte. Culoarea părului e irelevantă. Dacă nu-mi plăceau blondele, renunţam de mult timp, mai ales că Elita

are un tipar bine stabilit, la care se pare că nu vrea să renunţe.

Din nou, el ştie mai bine decât mine.

— Dar mă simt nevoit să recunosc că, pentru o clipă, am crezut că acesta s-a schimbat, replică amuzat.

— Cum aşa? întreb dezinteresată.

— Eşti brunetă.

Nu mai e nicio surpriză că, chiar şi pentru un moment, Amir a crezut că sunt una dintre ele. Mi-am dat seama deja de asta.

— E o poveste lungă, pe care nu am de gând să ţi-o spun, i-o trântesc, alături de un zâmbet forţat.

Aşa, Ellie! Ţine-l la distanţă!

Adevărul este că mă stânjeneşte. Nu e interesat de ele, dar ceva îmi spune că e interesat de mine şi asta nu poate să se sfârşească decât într-un singur fel: dezastruos.

Oricât de şarmant ar fi bărbatul din faţa mea, nu simt nimic faţă de el. Nu-mi stârneşte nicio emoţie, cât de vagă… Da, e într-adevăr unul dintre cei mai frumoşi bărbaţi pe care i-am văzut în viaţa mea şi e înzestrat din plin cu sex-appeal, dar nu-mi face inima să bată nebuneşte şi nici nu-mi dă senzaţia că aş fi pe cale să o iau razna, aşa cum păţesc în preajma lui Keith. Bărbatul acela parcă ar fi pus stăpânire pe fiecare celulă din mine, asigurându-se astfel că niciun altul nu ar mai putea să mi se pară interesant.

— Şi totuşi, arăţi de parcă ai prefera să mi-o spui, decât să mai petreci vreo clipă aici, îmi spune distrat, ochii lui albaştri devenind brusc batjocoritori. Sau ţi-e frică de mine?

Sorb ultima picătură de şampanie şi aşez paharul pe marginea barului, înainte să întreb:

— De ce mi-ar fi frică de tine?

Amir zâmbeşte şi mai larg, expresiile sale întinerindu-l cu cel puţin cinci ani.

— Atunci, mi-ar face o imensă plăcere să mă însoţeşti la o plimbare.

Plimbare? înghit cu noduri când un val de stânjeneală îmi transformă obrajii în mingi de foc. Habar nu am cum ar trebui să refuz o invitaţie ca asta, fără să se simtă ofensat. Până la urmă, indiferent de tupeul lui şi de vârsta pe care o are, e un om influent şi prezenţa lui aici e importantă pentru Keith. Ultimul lucru pe care aş vrea să-l fac acum este să-l supăr.

Şi, totuşi, nu-mi doresc să lungesc discuţia asta mai mult decât atât.

— Cred că ar fi mai bine să o lăsăm pe altă dată.

Îi zâmbesc scurt, apoi dau să trec pe lângă el, rugându-mă în gând să o lase baltă, însă abia apoi aflu că nu sunt deloc norocoasă, când îl aud spunându-mi:

— Nu-mi place să fiu refuzat, Elena.

Mă opresc, înlemnind pe loc, în timp ce îl caut pe Keith cu privirea. Doar el ar mai putea să mă

salveze dintr-o situaţie ca asta, însă nu e pe nicăieri, iar Amir devine din ce în ce mai greu de ignorat.

Crispată, mă întorc cu faţa spre el, privindu-l buimacă. Expresia sa e una serioasă, chiar dacă trupul său are o poziţie relaxată.

— Mai ales de o femeie atât de frumoasă, adaugă pe un ton grav.

— Am impresia că nu ai înţeles, replic ruşinată. Nu fac parte din… „meniu”. Sunt logodnica lui Keith, respectiv gazda ta, şi nu cred că acesta ar aprecia felul în care te uiţi la mine acum.

— Cred că persoana care nu a înţeles, eşti tu, zâmbeşte. Nu-mi pasă a cui eşti. Ştiu doar că vreau să te cunosc mai bine şi, de obicei, nu-mi refuz nicio dorinţă.

Fir-ar!

Mă holbez la el, literalmente, nevenindu-mi a crede cât tupeu are. Bineînţeles că nu-şi refuză nimic şi că, de obicei, primeşte tot ce-şi doreşte. E şeic. Un soi de conducător. Iar asta nu face decât să îngreuneze situaţia, mai ales dacă dă dovadă de o asemenea încăpăţânare.

— Chiar dacă aş accepta invitaţia ta la plimbare, asta tot n-ar schimba nimic, îl informez mânioasă. În plus, nu sunt aici ca să-ţi îndeplinesc dorinţele, Amir. Singurele dorinţe pe care vreau să le îndeplinesc sunt ale iubitului meu şi atât.

Siguranţa lui se clatină în faţa ochilor mei şi îl

văd clipind uimit, ca şi când nu se aştepta să fie refuzat cu promptitudine, chiar şi după ce mi-a spus într-un mod discret, că e pentru prima oară când i se refuză ceva şi nu-i face plăcere.

— M-ai înţeles greşit, Elena.

— Ba eu cred că te-am înţeles corect, i-o retez nervoasă. Ai impresia că poţi obţine tot ce vrei, datorită rangului pe care îl deţii, dar înainte de asta, ar fi trebuit să te documentezi puţin. Însuşi Diavolul şi-a blestemat zilele, încercând să-mi intre în graţii! Dacă tu crezi că poţi să obţii ceva de la mine doar cu privirea aia, cu tonul ăla şi cu ifosele de prinţ… Ei bine, prietene, oficial, o să fie prima oară pentru tine când nu o să obţii nimic!

Fumegând de-a dreptul, îmi prind rochia cu mâinile, cu gândul să închei seara, însă privirea mea ajunge ca prin minune înapoi pe chipul palid al lui Roxette, chiar dacă am încercat să evit un alt contact vizual cu ea.

Nu ştiu de ce, dar de fiecare dată când se uită la mine, simt cum mi se strânge sufletul. Nu-mi dau seama dacă e de vină faptul că mă simt vinovată sau altceva, însă reuşeşte să mă prindă preţ de câteva clipe, într-o bulă. Văd în ochii ei strigătele de ajutor. Deşi gura îi tace, parcă ar urla la mine să fac ceva.

Prin urmare, cum aş putea acum să-i întorc spatele şi să mă prefac că nu e acolo şi nu se aşteaptă să o salvez? În ciuda timpului limitat pe care l-am petrecut împreună, am sentimente

pentru ea.

Fără să-i mai arunc lui Amir vreun cuvânt sau vreo privire, iau pe loc hotărârea de a o scăpa de chin. Pornesc cu paşi mărunţi spre partea cealaltă a barului, în dreptul căruia se află atât ele, cât şi cei trei bărbaţi insistenţi. Unul dintre ei se apropie de Roxette şi întinde mâna spre ea, parcă vrând să o prindă de încheietură, însă ceva îl face să se răzgândească la timp. E acelaşi care a mai atins-o o dată, în pofida regulilor, şi care e vădit interesat de ea. După postură şi trăsături, aş spune că e cu siguranţă un mogul grec care habar nu are ce să mai facă cu banii.

În următoarea secundă, ajung să stau între ei. Toţi cei trei bărbaţi fac câte un pas în spate, iar fetele se lipesc de bar, şi toţi muţesc deodată, de parcă le-ar fi retezat cineva limbile.

Şi, totuşi, toţi par să ştie cine sunt.

— Domnilor, îi salut, aranjându-mi cu grijă un zâmbet prietenos pe buze, zâmbetul de gazdă. Mă bucur că aţi putut fi cu noi în seara asta, însă mă tem că suntem nevoiţi să o încheiem aici. Paznicii noştri vă vor conduce înapoi spre camerele voastre.

— S-a întâmplat ceva?

Cel care întreabă e însuşi curtenitorul lui Roxette şi am avut dreptate în privinţa lui; accentul îi trădează originea. Farmecul lui e pur grecesc, deşi costumul pe care îl poartă e pur italian. Înalt, brunet, cu ten măsliniu şi ochi căprui

– nemernicul e şarmant chiar şi la treizeci de ani.

— Bineînţeles că nu, zâmbesc. Doar cred că seara asta a început să fie obositoare pentru toată lumea, iar fetele noastre au nevoie de odihnă şi răgaz. În schimb.

Elita vă promite un program mai lung pentru ziua de mâine.

Din fericire pentru mine, niciunul dintre ei nu pare să-mi pună autoritatea sub semnul întrebării, chiar dacă e pentru prima oară când mă văd în faţa lor. După o încuviinţare din cap, toţi trei fac o reverenţă în faţa fetelor şi părăsesc pe rând terasa, ca nişte gentlemeni veritabili. Şi nu reuşesc să mă mai clintesc până când nu se fac complet nevăzuţi.

Încet, mă răsucesc cu faţa spre fete şi observ că toate mă privesc confuze. Probabil că niciuna dintre ele nu se aştepta să intervin, mai ales după ce am lăsat atâta timp impresia că nu-mi pasă de soarta lor.

— Ce a fost asta? întreabă Mia prima, clipind des din genele ei rimelate. Ţi-ai dat seama că s-ar putea să nu poţi dormi liniştită în noaptea asta şi te-ai gândit să o faci pe eroina?

— Uite, înţeleg că mă urăşti, dar nu e cazul să fii nerecunoscătoare, replic înţepată. Îmi dau silinţa aici. Nu e ca şi când aş putea să fac ceva mai mult decât atât.

— Ciudat! pufneşte dispreţuitor. Şi eu care credeam că, să te culci cu unul dintre ei, o să-ţi

aducă mai multe beneficii!

Şocată, o urmăresc cum se întoarce pe călcâie şi porneşte nervoasă spre intrarea în vilă. Sinceră să fiu, credeam că o să fie mai recunoscătoare decât atât, dar apoi îmi dau seama că n-am făcut nimic pentru care să-mi mulţumească. Nu încă, cel puţin.

Adevărul este că nu e singura care mă priveşte suspicios printre gene. Până şi Roxette se uită la mine neîncrezătoare, cât o împinge pe Reina spre ieşire. Şi, evident, nu primesc nici măcar un „mulţumesc”.

— Credeai că vor sări să-ţi sărute picioarele?

Întrebarea lui Jordan mă face să mă simt şi mai rău, dacă e posibil. Oftând, îmi ridic privirea spre el doar ca să-l văd cum îşi strânge buzele într-o linie dreaptă.

— Ar fi trebuit să-ţi dai seama că asta o să se întâmple, încă din momentul în care te-ai alăturat *lor.* Acum, tot ce îţi mai rămâne de făcut, Ellie, este să te întrebi pe tine însăţi cui vrei să-i fii loială.

Atât îmi spune, înainte să se îndepărteze, pornind agale spre intrare din spate, în acelaşi moment în care Keith iese în curte. După ce brunetul se uită nedumerit în jurul lui, probabil întrebându-se unde a dispărut toată lumea, se apropie de mine cu mâinile adâncite în buzunarele pantalonilor din stofă şi cu înfumurare pe chip, parcă gata pentru o ceartă de zile mari. Nici nu

trebuie să fie vreun geniu, ca să-şi dea seama că eu sunt singura vinovată de felul în care a ajuns să decurgă seara asta.

Şi nu pot să fiu mai pregătită să-l confrunt, decât sunt acum. E limpede că am ajuns într-un punct în care interesele noastre se ciocnesc, un lucru pe care, sincer, îl aşteptam de ceva timp.

Rămasă pe loc, îl aştept cu stomacul colcăind de emoţii şi cu o uşoară frică în suflet. Ceva din mintea mea îmi spune că o să-şi iasă din minţi, chiar dacă momentan pare a face eforturi mari să se controleze.

Când se opreşte în faţa mea, primul lucru pe care îl întreabă este:

— Ellie, unde e toată lumea?

Ochii lui verzi se uită fix la mine, aşteptând un răspuns pe care, probabil, îl ştie deja.

— Ştim amândoi unde e, îi spun serioasă, ţinându-mi bărbia uşor ridicată şi privindu-l la rândul meu, în ochi, curajoasă.

Acesta aşteaptă o clipă, în care nici măcar nu mai respiră, apoi mă întreabă iritat:

— De ce vrei neapărat să mă sfidezi? Nu ţin minte să-ţi fi dat vreodată voie să intervii în treburile mele, Ellie. Afacerea asta e a Elitei. Chiar dacă te-am primit în patul meu, nu înseamnă că acum eşti una dintre noi.

— M-ai primit în patul tău? întreb mirată, deranjată de modul în care o spune.

Parcă mi-ar spune în faţă că ar fi putut fi cu

uşurinţă alta în locul meu şi că ar trebui să fiu recunoscătoare pentru locul pe care l-am primit. Nici dacă mi-ar fi dat un croşeu de dreapta nu m-aş fi simţit mai umilită.

— Cred că ai nevoie de o împrospătare a memoriei, iubitule, căci nu tu eşti cel care m-a primit pe mine. Nu e ca şi când ai fi uşor de iubit. Să nu uităm în ce circumstanţe am ajuns aici şi felul în care a decurs relaţia noastră la început. În ciuda tuturor lucrurilor rele pe care le-ai făcut, am crezut că, totuşi, există o şansă de izbăvire pentru tine.

— Cine a spus că am nevoie să fiu izbăvit?

Furia cu care întreabă e evidentă, mai ales când cuvintele îi ies pe gură cu un oarecare dispreţ. E ciudat, în timpul conversaţiei cu Drew, parcă era alt om. Sau poate nu era nimic altceva, decât o altă faţă de-a sa.

— Nu poţi spune că nu ştiai în ce urmează să te bagi, Ellie, mă avertizează. Ai ştiut de la început şi nu ţi-a păsat. Sau ai crezut că o să reuşeşti să mă schimbi?

De fapt, cea care s-a schimbat sunt eu. Îmi mărturisesc mie însămi că nu am avut niciodată ideea de a-l schimba pe el, însă nu mă aşteptam ca acum, în al doisprezecelea ceas, să mă simt aşa. Era mai simplu când nu-mi păsa de nimeni altcineva, în afară de mine.

— Nu suntem într-un basm, iubito. Nu voi renunţa la toate astea, doar pentru că ai tu

mustrări de conştiinţă.

Şi, totuşi, uite că mă aşteptam să o facă. Pentru mine…

— Cum rămâne cu conştiinţa ta? îl întreb cu calm, străduindu-mă să-mi ascund dezamăgirea din glas şi abordând o poziţie defensivă, cu braţele la piept. Am auzit tot ce i-ai spus lui Drew, cum că nu-ţi mai pasă de afacerea asta.

Keith chicoteşte scurt.

— Am spus ceea ce ştiam că nu vrea să audă, mi-o trânteşte. Nu mă aşteptam să o iei în serios. Sau asta a fost ceea ce ţi-a lăsat impresia că există o şansă de izbăvire pentru mine?

Nu-i răspund la asta. E suficient că mă simt rău şi fără să-mi rânjească batjocoritor în faţă, ca şi când m-ar crede naivă în momentul ăsta.

Şi poate că asta sunt. Naivă. Chiar am crezut că se schimbă ceva în el. Că iubirea lui faţă de mine îl face să fie mai deschis la opinii, decât înainte. Că ar putea să-i înmoaie inima…

Dar acum aflu că el, de fapt, nu deţine una.

— Nu vreau să fiu izbăvit, iubito, replică prompt. Sufletul meu nu o să fie salvat cu un simplu gest de bunăvoinţă, făcut pentru o fată care trăieşte cu impresia că băieţii răi pot fi vindecaţi cu un sărut! Ştiai cine sunt! Ştiai că nu o să fac totul pentru tine! Ştiai că nu o să-mi las inima să-mi întunece judecata, doar ca să nu te rănesc! Acum n-ai decât să te obişnuieşti cu gândul că, deşi ştiai toate astea, tot mi te-ai

aruncat în braţe. Şi ştii de ce?

Nu-i răspund nici de data asta. Sinceră să fiu, nici nu ştiu ce aş mai putea să-i spun, după ce mi le aruncă pe toate în faţă într-un mod nemilos. Mă face să cred că niciodată nu m-a iubit, ci doar a avut impresia că o face. Sau poate că a vrut cu disperare să o creadă.

— Pentru că nu ai fost niciodată o martiră, Ellie! se răsteşte. Puţin ţi-a păsat când te-ai îndrăgostit de mine, că aş putea oricând să te frâng! Doar ai făcut-o.

— Da, mormăi, copleşită de emoţiile din piept, care vor toate să năvălească afară. Şi începe să-mi pară rău pentru asta.

Keith se crispează, ca şi când cuvintele mele l-ar fi lovit chiar sub centură. Probabil că au făcut-o, căci furia ce-i mocneşte în ochii aprinşi e dovada vie că tocmai l-am rănit.

— Atunci, poate a venit momentul să fugi cât mai poţi, mă sfătuieşte. Deoarece n-am de gând să le salvez. Nici măcar pentru tine.

Ei bine, chiar dacă mă aşteptam să-mi spună asta, după întreaga discuţie, doar pentru a demonstra că nu o să se aplece niciodată la picioarele unei femei, tot simt impactul tăios al vorbelor sale.

Mă alungă… Sau, cel puţin, doar îmi lasă impresia că e capabil oricând s-o facă, fără efort, doar ca să scoată în evidenţă că n-aş putea niciodată să-l rănesc. Dar ce nu ştie el e că încep

să-mi fac un scop în a-i demonstra că se înşală.

Orice bărbat a căzut măcar o dată în viaţă în genunchi, în faţa unei femei. Iar el nu o să fie excepţia.

Însă, chiar dacă am o grămadă consistentă de răspunsuri pe care să i le ofer şi cu care să-i distrug siguranţa din voce, pe care i-o ghicesc când îmi spune, într-un mod discret, că mai bine ar renunţa la mine decât la afacerea lui, nu rostesc niciunul. E limpede că bătălia asta a fost câştigată de el. Războiul, însă, e departe de a se termina.

Aşa că, după ce îmi aranjez cu grijă un zâmbet pal, pe care cu greu mi-l forţez pe buze, tot ce mai spun e:

— Noapte bună, Keith.

Apoi pornesc spre uşă, oprindu-mă abia când îl aud întrebând panicat:

— Unde pleci?

Când mă întorc spre el, întreaga expresie ameninţătoare şi tăioasă pe care a avut-o pe parcursul discuţiei noastre piere în faţa uneia agitate, ba chiar uluite. Mă face să pufnesc în sinea mea, în timp ce îmi spun în minte cât de incredibil este. Doar nu se aşteaptă să rămân lângă el după toate astea, nu?

— Acolo unde îmi e locul şi de unde n-ar fi trebuit să plec. Ştii, înainte să vii, Jordan mi-a dat temă de gândire în legătură cu un lucru. Mi-a spus că a venit vremea să mă întreb cui vreau să-i fiu

loială, ţie sau lor. Şi, sinceră să fiu, e lucrul la care m-am tot gândit de la început, încă din prima zi petrecută pe insula asta. Acum am răspunsul, datorită ţie.

— Care e răspunsul? vrea să ştie.

Mă îndoiesc că vrea cu adevărat să-l audă, însă, după tot ce am discutat adineauri, nu mai am nici cel mai mic motiv pentru care să-l menajez, aşa că îi spun serioasă, cât îl privesc în ochi:

— Nu pot să fiu loială cuiva care nu îmi este loial mie.

Capitolul 53

Cobor treptele, una câte una, auzind voci pe terasa din spate, voci care se opresc în momentul în care mă opresc şi eu în pragul uşilor de sticlă, strâmbându-mă din pricina luminii puternice ce se reflectă în piscină. E o zi la fel de însorită ca celelalte şi îmi lasă senzaţia că trăiesc un déjà vu la nesfârşit, ca şi când s-ar repeta întruna aceeaşi zi. E pentru prima oară când mi-aş fi dorit să mă trezesc altundeva, departe de mare, de nisip şi de soarele exotic.

Poate şi de privirile neîncrezătoare ce îmi sunt aruncate…

Toate fetele sunt în jurul mesei pentru a servi micul dejun. Roxette e cea care face primul pas şi îmi arată cu un gest din mână spre singurul scaun rămas liber, ca o invitaţie de a mă alătura, chiar

dacă văd pe fata ei o oarecare reţinere. Nu are încredere în mine, asta-i cert. De fapt, nici eu nu aş avea, dacă aş fi în locul ei.

— Mia mi-a spus că ai dormit aici azi-noapte, îmi spune curioasă, de îndată ce mă aşez. S-a întâmplat ceva?

Ceva, în afară că iubitul meu m-a dezamăgit profund?

— Nu am fost alungată, dacă asta vrei să afli, replic senină. Am plecat de una singură.

— De ce? vrea Reina să ştie.

— Pentru că altfel nu ştiu cum aş putea să-mi susţin cauza, răspund sinceră. Am cerut eliberarea voastră. Bineînţeles, surâd amar, nu am primit ce mi-am dorit.

— I-ai cerut lui Keith să ne elibereze?

Mirarea din vocea Miei e jignitoare, dar o înţeleg. Până acum probabil a trăit cu impresia că nu-mi pasă de ele. Şi a avut dreptate. La început nu mi-a păsat, nu cu adevărat. Nu am luptat pentru ele. Nu am făcut nici minimul de efort să încerc să-l conving pe Keith să le redea libertatea.

Însă acum, lucrurile stau altfel. Chiar dacă m-am trezit târziu, sunt pregătită să lupt până în ultima zi, dacă e nevoie. N-am de gând să mai renunţ.

Şi poate că, într-un final, acesta o să mă aleagă pe mine, în detrimentul banilor.

— Uite, oftez, ştiu că mă urăşti. Ştiu că eşti de părere că am făcut toate astea doar ca să-mi scap

pielea. Şi nu te înşeli în totalitate. A fost mai uşor pentru mine să vă întorc spatele, decât să mă simt neputincioasă. Am fost egoistă şi am plecat, când ar fi trebuit să rămân.

Mia se uită la mine suspicioasă, ca o persoană care nu ştie dacă să aibă încredere în ceea ce îi spun sau nu.

Adevărul este că nu mă aşteptam să ajung vreodată în momentul în care să mă urăsc pe mine pentru ce le-am făcut lor. Am fost atât de orbită de strălucirea lui Keith, încât am uitat ce e moral. M-am lăsat atrasă în vârtejul lui până mi-am pierdut minţile şi nu m-am mai gândit că, ceea ce face el, ar putea să mă bântuie toată viaţa.

— Nu mă aştept să fiu iertată, mormăi, foindu-mă stânjenită pe scaun, sub şase perechi de ochi curioşi. Doar să credeţi că, de azi înainte, voi face tot posibilul să vă scot de aici.

— Ce ai putea face tu? mă întreabă Vicky, pe un ton dispreţuitor. Poate Keith simte ceva pentru tine, dar tot un nemernic e şi mă îndoiesc că o să-l poţi schimba vreodată.

Cine a spus că vreau să-l schimb? Singurul lucru la care sper este să se schimbe el însuşi, pentru mine. Şi poate că cer mult de la cineva care nu e capabil să simtă empatie faţă de o altă persoană, dar asta nu mă face să sper mai puţin.

Ei bine, cred că m-am înşelat când am spus că pot să-l accept cu toată întunecimea lui. De fapt, se pare că nu pot.

— Puţină înţelegere n-ar strica, i-o trânteşte Roxette, sfidătoare. Să nu uităm cine te-a scăpat de italianul ăla. Dacă ar fi fost după mine şi mi-ai fi făcut ce i-ai făcut lui Ellie, l-aş fi lăsat să te ia.

Vicky trimite o săgeată răutăcios cu privirea, dar nu mai spune nimic. Îşi apleacă privirea în farfuria ei, înroşindu-se uşor în obrajii bronzaţi.

Însă apoi îmi dau seama că nu vorbele lui Roxette sunt cele care o fac să îşi închidă gura, ci prezenţa din pragul uşii, de care devin conştientă abia după câteva momente. Nu mi-e mare mirarea că toate fac acelaşi lucru, când marele Keith stă în faţa lor, ciufut de dimineaţă.

Îi arunc o singură privire peste umăr, dat fiind faptul că stau cu spatele la el, şi îl observ făcându-mi semn din cap să-l urmez. Ticăloasa din mine şi-ar dori să-l refuze, special să-l enerveze şi mai tare, însă fac efortul de a mă ridica fără să comentez şi trec pe lângă el ca din puşcă, ca să-i dau de înţeles că nu sunt încântată de intervenţia lui.

După câţiva paşi, mă opresc în mijlocul livingului şi mă aşez pe braţul canapelei albe, cu braţele strânse la piept. Spre deosebire de mine, el rămâne drept în picioare şi cu ochii în flăcări.

— Ce cauţi aici? mă întreabă direct. Adică, mi-am dat seama că o să-ţi petreci noaptea în vila asta, special să mă scoţi din sărite, însă credeam că o să-ţi intre minţile în cap când o să deschizi ochii.

— Ei bine, se pare că minţile mele nu vor să se întoarcă prea repede, rânjesc. Care-i problema, Keith? N-ai dormit bine?

— Aş fi dormit bine, dacă iubita mea nu s-ar fi comportat ca un copil răzgâiat. Crezi că, dacă te întorci să locuieşti aici până la licitaţie, o să demonstrezi ceva?

Ridic din umeri nonşalant. Îmi place să cred că, dacă asta nu l-ar fi deranjat, nu s-ar mai fi aflat aici, acum, să mă certe. E clar că plecarea mea din dormitorul lui are un efect, altfel n-ar mai fi un pachet de nervi. Emană multă furie reţinută şi nemulţumire. Risc să mă sufoc dacă mai petrec timp prin preajma lui.

— Nu mă poţi obliga să rămân acolo unde nu-mi mai doresc să mă aflu, îi spun sec.

— Nu, dar tot cu mine o să pleci.

Siguranţa cu care o spune nu poate decât să-mi demonstreze cât de stabil se consideră. În mintea lui, trăieşte cu ideea că nu o să fiu niciodată capabilă să-l părăsesc, ceea ce mă face să înţeleg că nu mă cunoaşte la fel de bine pe cât credeam.

Până la urmă, sunt expertă în a întoarce oamenilor spatele, oricât de tare mă doare.

— Mai vedem noi.

Ochii lui se mijesc, zgâindu-se la mine ca şi când ar încerca să-mi intre în minte, ca să vadă ce se petrece acolo, fără să ia în calcul şi faptul că s-ar putea să nu înţeleagă. Nici eu nu înţeleg ce se

întâmplă în mintea mea. Parcă totul s-ar fi schimbat peste noapte. Am fost lovită în plin de un sentiment de vinovăţie pe care nu reuşesc să-l îndur. Mă simt de parcă aş fi făcut parte dintre ei, adică una dintre cei care le face să treacă prin calvarul de acum.

— Ce se întâmplă cu tine, Ellie? mă întreabă într-un final. Ce vrei de la mine?

— Nu ştiu, mărturisesc spăsită. Ştiu doar că nu vreau să mă mai simt aşa.

— Aşa cum?

— Ca şi când eu sunt cea care le distruge viaţa.

Keith începe să chicotească.

— Excelent moment în care să te transformi într-o victimă, Ellie!

Dă să plece, însă vorbele lui au efectul de a mă scoate dintr-odată din minţi şi nici nu ştiu cum sar de pe braţul canapelei, făcându-l să se oprească şi să se întoarcă cu faţa spre mine.

— Sunt fiinţe umane, nu păpuşi gonflabile! zbier la el, înfuriată. Când o să înţelegi că, dacă vei continua să faci asta, vei ajunge să fii ca cel pe care îl deteşti cel mai mult?

Sprâncenele lui se arcuiesc în semn de uluire, arătând şocat de ceea ce tocmai am scos pe gură. Şi drept vorbind, şi pe mine mă ia pe nepregătite valul de mânie ce mă acaparează, ameninţând să mă înghită cu totul.

— Sau când o să înţelegi că motivul pentru

care nu vrei nici măcar să te uiţi la ele, este că îţi aduc aminte de cineva?

— Dacă le ţii partea, nu o să devii mai curată, iubito, mi-o retează tăios.

— Tocmai asta e ideea, Keith, că nu încerc să-mi spăl păcatele. Încerc să te opresc din a te transforma într-un monstru!

— Ei bine, părea să-ţi placă până acum monstrul ăsta, Ellie! mă batjocoreşte, rânjind obraznic. Ce s-a schimbat între timp?

Faptul că îmi râde în faţă tocmai acum, când încerc să-l fac să înţeleagă şi când sunt atât de mânioasă, nu face decât să mă înfurie şi mai tare. Simt cum sângele începe să-mi fiarbă în vene şi spun exact lucrul la care mă aşteptam mai puţin:

— Nu vreau să mă transform în mama ta, ţinând cont că tu te transformi tot mai mult în tatăl tău.

Şi i-o spun pe un ton răutăcios şi plin de ură, că nici măcar nu mă recunosc. Ochii lui se fac mari şi nu cred că ar fi ajuns să se uite aşa la mine nici dacă l-aş fi lovit.

— Aşa că, dacă vrei să continui cu asta, adaug pe un ton mai moale, înghiţind consecutiv în sec, atunci ar fi bine să te gândeşti la un preţ şi pentru mine. Pentru că n-am în plan să plec de aici fără ele.

Fac semn din mână spre uşa terasei, în pragul căreia fetele ascultă conversaţia cu sufletele la gură. Keith le priveşte scurt, cu maxilarul încordat

şi pumnii strânşi pe lângă corp, înainte ca ochii lui aprinşi să se întoarcă asupra mea, schimbaţi. Nu mai văd nicio urmă de uimire în ei, ci doar hotărâre, aşa că ştiu din timp ce urmează să-mi spună, chiar înainte să deschidă gura şi să replice categoric:

— Bine! Atunci, vei pleca cu ele!

Aş vrea să pot spune că sunt şocată sau furioasă pe el, dar nu sunt. Ştiu că e doar un joc de-al lui, prin care încearcă să mă facă să las garda jos, prin care să mă facă să cedez. Şi dacă frica mea ar fi fost mai mare decât dorinţa de a-l face să regrete, aş fi bătut în retragere, înapoi în locul în care aş fi fost în deplină siguranţă.

Dar nu o s-o fac. Mereu mi-a plăcut să cred despre mine că nu sunt atât de uşor de doborât. Eu eram cea care obişnuia să doboare pe altcineva şi nu o să schimb tocmai acum asta.

Gândurile îmi sunt întrerupte de apariţia neaşteptată a lui Micha, ce pune capăt momentului meu de linişte de pe plajă. Se opreşte în faţa mea, rămânând în picioare şi privindu-mă de sus, ca pe o persoană care a înnebunit.

— Ce naiba e în capul tău? mă întreabă cu un calm înşelător, strângându-şi braţele la piept.

Bineînţeles că a aflat. Nu mă îndoiesc că deja ştie toată lumea că „favorita” lui Keith tocmai a trecut pe lista licitaţiei.

— Mai bine te-ai întreba ce naiba e în capul tău, nu într-al meu.

— Scuteşte-mă de chestiile astea Zen, Ellie! pufneşte. Nu ştiu ce soi de carte ai înghiţit, dar începi să calci pe nervi pe cine nu trebuie. Poate Keith a fost indulgent până acum, însă nu e cazul să-ţi forţezi norocul cu el. O să te azvârle înainte să apuci să clipeşti.

— Pentru că asta e ceea ce ştie el să facă cel mai bine, nu? zâmbesc.

— Nu mă asculţi, mă atenţionează nervos. Dacă mai continui să-l provoci…

— Despre asta e vorba? îl întreb, întrerupându-l din vorbit.

Îmi las capul pe spate să mă pot uita la el, însă soarele puternic mă orbeşte şi îi aplec la loc, privindu-i în schimb picioarele adâncite în nisip.

— Ţi-e teamă de ce ar putea să facă, dacă voi continua să-l provoc?

— Tu nu-l cunoşti la fel de bine cum îl cunosc eu, replică printre dinţi. Keith e în stare să te vândă primului care licitează pentru tine, doar ca să-ţi demonstreze ceva. Dacă o face, nu mai e cale de întoarcere, Ellie. Te joci cu focul! Nu e întocmai persoana potrivită căreia să-i testezi limitele astfel.

— Ei bine, oftez, atunci e cazul să privim partea bună a lucrurilor. Nu asta ar fi trebuit să se întâmple de la bun început? Nu pentru asta am fost adusă aici, pe insula asta?

— Nu înţelegi. Am spus că o s-o facă pentru a-ţi demonstra ceva, dar n-am spus că o să fie şi

împăcat cu asta. Din cauza ta, o să se bage în probleme care îl vor depăşi cu siguranţă, pentru că nu o să te lase să pleci nici în ruptul capului. Ultimul lucru pe care mi-l doresc acum este ca unul dintre clienţii noştri să creadă că Elita şi-a bătut joc de el, că i s-a promis ceva şi nu i s-a dat! Oamenii ăştia nu sunt genul de oameni cu care ai vrea să te încurci, Ellie!

Am mai auzit asta, de atât de multe ori încât am pierdut numărătoarea. Şi îl cred pe cuvânt că nimeni nu-şi doreşte ca unul dintre ei să creadă că a fost sfidat sau bătaia de joc a Elitei, dar ăsta e ultimul lucru pentru care îmi fac griji acum. Inima mea e pe primul plan.

— E prietenul tău, nu al meu, spun nonşalant, ca şi când nu mi-ar păsa deloc. În loc să fii aici şi să mă certi, mai bine te-ai asigura că nu o să facă nimic din toate astea. Sau am o idee şi mai bună!

— Care?

Mă ridic cu greu de jos, scuturându-mi rochia din mătase de nisip, apoi replic înainte să plec:

— Alegeţi-vă alt rege. Ăsta e defect.

Primul gând este să mă întorc la vilă, însă mă răzgândesc în momentul în care pun piciorul pe aleea pavată. Picioarele mă duc singure spre Eden, ca şi când nu au uitat nici măcar pentru o clipă care e drumul.

Sau mă rog, ce a mai rămas din el…

E de la sine înţeles că locul meu preferat de pe insulă nu mai e ce a fost şi nici n-o să mai fie, dar

asta nu mă împiedică deloc să mă întorc la el, în pofida faptului că îmi aminteşte de lucrurile pe care aş putea să le pierd în lupta asta dintre mine şi Keith.

Abia cotesc pe lângă vila Elitei, când Amir îmi iese în cale pe neaşteptate, părând să se întoarcă de la o lungă plimbare şi, ţinând cont că e chiar în faţa mea, la doar un pas distanţă, cât pe ce să se ciocnească de mine, devine rapid imposibil să-l mai evit.

Zâmbetul care îi acaparează dintr-odată buzele e larg şi poate prea prietenos. E limpede cât îl bucură să mă întâlnească tocmai când încercam să mă ascund de toţi.

Minunat! Altul care se consideră rege.

Dar apoi expresia lui se transformă într-una prudentă, imediat ce îmi vede iritarea de pe chip.

— Elena, mă salută gânditor. Eşti bine?

Sângele îmi ia foc subit.

— Normal că sunt bine! mă trezesc ţipând. De ce naiba n-aş fi?!

Dumnezeule mare! În sinea mea parcă ar erupe un vulcan, căci sunt luată prin asalt de un val imens de mânie pură şi neiertătoare. Ar fi trebuit să mă aştept la asta, la o explozie. După discuţia cu Keith de aseară şi de azi-dimineaţă, prăbuşirea mea din înaltul cerului nu putea fi mai dureroasă decât atât. Doar el putea să dea cu mine de pământ într-un mod în care să simt că mă sfărâm în milioane de bucăţi.

Amir face un pas mic înapoi, luat pe neașteptate de izbucnirea mea. Sau poate lacrimile de furie și dezamăgire din ochi îl fac să bată rapid în retragere.

— Deci, e adevărat, constată cu voce tare, pe același ton gânditor.

— Ce vrei să spui?

— Zvonurile circulă repede în locul ăsta. Am auzit că se vorbește despre tine, că sunt șanse mari să fii trecută în „meniu”, așa cum ai spus seara trecută.

Face ghilimele cu degetele, însă chiar dacă ține morțiș să ironizeze cuvântul în sine, tot nu mă face să mă simt mai bine. Se pare că grija lui Micha nu era tocmai nefondată. Keith chiar se gândește să mă bage în licitație. Cel mai sigur a ținut o întreagă ședință cu restul Elitei, în legătură cu asta.

— Nu erai logodită cu el seara trecută? se încruntă.

— Dacă ai de gând să râzi de mine, nu ți-ai găsit momentul potrivit, amice! îl avertizez pe cel mai amenințător ton al meu.

— Mă înțelegi greșit, Elena. Nu mă bucur pentru suferința ta. Mă bucur pentru că, acum, după un amar de vreme, am șanse să nu mai plec de aici singur.

Colțurile gurii sale se arcuiesc într-un zâmbet reținut, iar eu mă holbez la el. Ce naiba vrea să însemne asta? Că plănuiește să plece cu mine? Și

eu care credeam că nu există om mai dement decât fostul meu iubit.

— Amir, îmi pare rău să te dezamăgesc, dar mă îndoiesc că eu sunt femeia pe care o cauţi de atâta timp. Crede-mă pe cuvânt ce-ţi spun. Chiar şi prin absurd vorbind, dacă reuşeşti să faci asta… Mai bine te-ai ţine bine! Iadul tău o să fie de două ori mai rău decât al meu.

Dau să trec pe lângă el, hotărâtă să pun capăt discuţiei aici şi acum, însă sunt trasă înapoi după un singur pas făcut, când mâna lui îmi înşfacă braţul. Privirea mi se îndreaptă ţintă spre locul în care mă atinge şi pe care îl simt arzând, apoi se ridică în ochii ca safirele.

— Poate ar trebui să încetezi să mai tragi concluzii pripite în privinţa mea, Elena. Nu am de gând să-ţi fac viaţa un Iad, ci un Paradis. Asta spre deosebire de el.

— El fiind cine, mai exact?

Sângele, ce fierbea până acum în venele mele, îngheaţă dintr-odată la auzul vocii sale impunătoare. În acelaşi moment, Amir îmi eliberează braţul doar ca să se întoarcă cu faţa spre Keith, mişcare ce mă ajută şi pe mine să-l văd, într-un final. Stă chiar acolo, la distanţă mică de noi, cu braţele strânse la pieptul lat şi cu furie în ochii de jad.

În timp ce eu nu mai cutez să mă mişc de sub ei, bărbatul de lângă mine, ce ajunge cumva să se posteze în faţa mea ca un paravan menit să mă

protejeze, surâde uşor. Nu-mi dau seama dacă e complet nebun sau se consideră mai superior faţă de Keith, dar încep să mă tem de o eventuală clacare din partea fostului iubit. Totodată, îmi amintesc cuvânt cu cuvânt, tot ce mi-a spus Micha despre modul în care ar putea decurge lucrurile, dacă Keith şi-ar ieşi din minţi.

— Chiar la tine voiam să vin, îl informează Amir, senin, comportându-se de parcă în faţa lui n-ar sta un munte de om furios.

— Se pare că te-ai împotmolit pe drum, îl ia Keith peste picior. Şi te surprind, din nou, încălcând regula de aur! Cum se face că, mereu când întorc ochii, te văd cu mâinile pe iubita mea?

— Mă gândeam că nu mai e iubita ta din momentul în care ai început să te gândeşti la un preţ pentru ea, i-o trânteşte arabul, cu accentul lui puternic, luându-l la rândul său peste picior. Ăsta e şi motivul pentru care voiam să te vizitez.

Keith mă priveşte fugar peste umărul lui Amir, apoi se uită din nou la el, trăsăturile feţei sale frumoase începând să se înăsprească din ce în ce mai tare.

— Care anume?

Aceeaşi întrebare mi-o pun şi eu în minte. Care e motivul pentru care voia să-l viziteze?

Nici nu trebuie să-l văd, ca să-mi dau seama că zâmbeşte. Atitudinea trupului său, mai puţin făcut decât al lui Keith, îl dă de gol. Arabul îi zâmbeşte lui Keith în plină figură.

— Am o ofertă pentru tine. Una care conţine multe zero-uri. Acum, întrebarea este: eşti dispus să o auzi?

Capitolul 54

Devin tot mai nesigură de ceea ce încearcă Amir să facă, pentru că acum, cel puţin, îmi lasă impresia că îşi dă toată silinţa să-l scoată pe Keith din minţi, iar eu nu sunt decât mijlocul perfect prin care s-o facă.

Sau poate chiar vorbeşte serios, iar asta numai ar înrăutăţi situaţia. Tot ce-mi mai lipseşte acum este unul care trăieşte cu ideea că mă poate avea cu suma potrivită.

— Ai o ofertă! pufneşte Keith, privindu-l pe acesta consternat. Lasă-mă să ghicesc. Ai o ofertă pentru ea.

Face semn din bărbie spre mine, evitând să-şi mute ochii de pe el.

— Asta la numai o zi de când ai venit.

— Sunt un om care ştie ce vrea, îi spune Amir nonşalant.

— Şi o vrei pe ea, constată el, consternat. Pe Ellie.

Arabul îmi aruncă o privire peste umăr, zâmbindu-mi cu un colţ al gurii, înainte să încuviinţeze din cap spre Keith. În schimb, eu nu reuşesc să-mi mai găsesc cuvintele. Nu pot nici măcar să îmi dau seama ce ar trebui să simt în

legătură cu asta. În sinea mea, e o adevărată bătălie între emoţii tot mai puternice.

Trebuie să fie o glumă. Oricât de hotărât ar fi Amir, cât de bine ştie ceea ce-şi doreşte de la viaţă, mi-e greu să cred că, într-adevăr, mă vrea. Nici nu mă cunoaşte, fir-ar să fie!

— Aşa că, sunt gata oricând să vorbim despre ofertă, replică bărbatul din faţa mea, la ceafa căruia mă holbez şocată.

Keith se crispează, înfuriat de situaţia în care e pus. Văd pe chipul lui faptul că îşi reprimă cu greu pornirea să nu-i trântească un pumn în faţă sau măcar nişte cuvinte usturătoare. De fapt, văd cât se străduieşte să păstreze relaţia dintre el şi Amir pe o oarecare linie de plutire. Evită să-l supere. Evită şi să-l refuze din start, dar nici nu arată ca o persoană care ia o astfel de propunere în considerare. Am vaga impresie că nici el nu ştie exact ce simte în legătură cu asta.

— Sau poate suma pe care sunt dispus să o ofer pentru Elena o să te ajute mai bine să iei o decizie, replică tot arabul, când vede că acesta nu reuşeşte să-şi mai găsească glasul. Ce spui de treizeci de milioane de euro?

Aerul mi se blochează în gât, iar privirea îmi fuge spre Keith, ca să-i observ reacţia. Ochii lui superbi se fac dintr-odată mari, dar nu-mi dau seama dacă de mirare sau de surprindere.

Oare suma asta îl încântă? Acum aş da orice să văd pentru o clipă în mintea lui, pentru a afla

răspunsul la asta.

Şi, totuşi, atât valorez? Treizeci de milioane de euro?

Durează o veşnicie până reacţia i se schimbă. După momente lungi în care doar se uită la el, parcă prea şocat ca să poată deschide gura, izbucneşte în râs în hohote răsunătoare, bulversându-mă şi mai tare. Până şi Amir e uluit de accesul de râs al lui Keith, căci imediat se întoarce spre mine cu o expresie întrebătoare.

— Oh, Doamne, cred că îţi baţi joc de mine!

— Pot să plusez, spune arabul, serios, părând deranjat de reacţia lui. Spune-mi un preţ.

— Tocmai asta e ideea, prietene! Oricât eşti dispus că plusezi, nu o să ajungi niciodată la valoarea ei! Nu eşti suficient de bogat ca s-o ai pe ea!

Îmi simt obrajii luând foc şi o furie instantanee îmi încălzeşte interiorul, toată fiind îndreptată numai şi numai spre Keith. Măcar de aş şti ce anume mă înfurie astfel…

— Sunt suficient de bogat încât să am pe oricine îmi doresc, vine şi răspunsul lui Amir, pe un ton încordat.

Hohotele lui Keith scad în intensitate şi, într-un final, rămân doar un zâmbet pe buze.

— Nu şi pe Ellie, i-o retează categoric. E a mea şi nu e de vânzare, iar asta nu o să se schimbe nici dacă eşti dispus să-mi dai întreaga ta avere.

Puţin din furia pentru el se risipeşte, însă nu sunt nici pe departe mulţumită. Faptul că nu renunţă la mine nu schimbă, din păcate, cine e. Poate nu e dispus să renunţe la mine, indiferent de sumă, dar nu e dispus nici să se sacrifice.

— Hmm, mormăie Amir, gânditor. Ciudat. Eşti gata să refuzi afacerea secolului, prima noastră afacere, pentru cineva care în momentul ăsta nu pare să te iubească prea mult.

Imediat ce acesta lansează lovitura de graţie, zâmbetul lui Keith piere, trădând faptul că nu e complet imun la ceea ce aude.

— Dar asta rămâne de discutat, continuă bărbatul, mai senin. Încă nu s-a încheiat sezonul.

Îl urmăresc cu ochii mari cum îl bate pe umăr, ca o atenţionare că toată treaba asta nu a luat sfârşit, apoi trece pe lângă el, lăsând între mine şi Keith o tensiune atât de mare, încât pielea mi se înfioară. Fără să mă gândesc, îmi strâng braţele în jurul meu ca într-o îmbrăţişare şi mai aştept câteva clipe – clipe în care doar se uită la mine înainte să iau hotărârea de a pleca la rândul meu.

De îndată ce mă întorc pe călcâie, degetele lui se înfăşoară ca prin farmec în jurul cozii mele şi sunt smucită înapoi, toate într-o singură secundă. Scap un icnet când spatele mi se ciocneşte de pieptul lui, apoi un altul când mă cuprinde cu braţele din spate, ţinându-mă forţat pe loc, bărbia lui ajungând să se frece de urechea mea.

E doar o chestiune de timp până când întregul

trup îmi ia foc, în ciuda nervozităţii de care sufăr.

— Chiar crezi că poţi fugi de mine, iubito? mă întreabă, aproape de ureche, înfiorându-mi pielea şi mai tare. Ai uitat că eşti în Iadul meu personal?

— Asta nu înseamnă că nu o să găsesc o scăpare, până la urmă, îi răspund pe măsură, încrezută.

— Nu există o scăpare, Ellie. Oricât de tare sau de departe ai fugi, mereu o să ajungi exact în acelaşi loc. Aici, în braţele mele.

Înainte să apuc să protestez, Keith mă răsuceşte în braţele lui şi mă întoarce cu fata, iar mâinile sale îmi cuprind de data asta chipul, vârfurile degetelor apăsându-mi ceafa. Gura mea ajunge atât de aproape de a lui, încât devine imposibil să respir.

Şi urăsc din prima clipă rânjetul pe care îl afişează fără ruşine, ca un bărbat care ştie exact cât de irezistibil este. Parcă şi-ar bate joc de mine. Dar apoi genunchii îmi tremură când se apleacă şi mai tare şi inspiră adânc, cu ochii închişi, parfumul pe care îl port.

— Dacă tu crezi că o să renunţ uşor la tine, te înşeli, replică prompt. Odată ce te-am lăsat să îmi intri în inimă şi în minte, n-ai decât să rămâi. Cum am mai spus, inima mea nu e un loc de joacă, Ellie.

— Doar că ai ales deja, îi amintesc sec. Când ai decis că e mai important pentru tine să continui toată şarada asta, decât să mă vezi fericită.

— Nu vorbi prostii, îmi cere tăios. Vreau să fii fericită!

Fără să ştie, tocmai îmi serveşte muniţie împotriva lui, muniţie pe care am de gând s-o folosesc. Până la urmă, poate nu suntem cu mult diferiţi. Şi eu sunt dispusă să joc murdar, ca el.

— Atunci, renunţă!

Keith pufneşte scurt, îndepărtându-se cât să mă poată privi în ochi, încruntat.

— Nu, mi-o trânteşte printre dinţi. Asta nu o să se întâmple, iubito.

Nici nu mă aşteptam la un alt răspuns din partea lui, sinceră să fiu. E Keith. Mai degrabă ar muri, decât să accepte faptul că, datorită mie, priorităţile sale se schimbă.

— Bine, spun senină. Atunci, inima ta o să fie locul meu de joacă preferat!

Mai trec două zile în care Amir îşi continuă spectacolul, insistând să facă oferte tot mai absurde şi să-mi dea târcoale, totodată. Două zile în care grecul a copleşit-o, realmente, pe Roxette cu atenţii şi cadouri extravagante, în speranţa că aceasta o să-i cadă la picioare înainte să apuce să facă vreo ofertă.

Mă aflu în bucătăria vilei fetelor, când blonda dă buzna furioasă şi se îndreaptă direct spre coşul de gunoi de lângă insula ce ocupă centrul încăperii. O urmăresc uşor amuzată cum aproape azvârlă capacul şi aruncă ceea ce are în mână, comportându-se de parcă abia aştepta să scape de

el.

— Ce a fost aia? o întreb apoi, strecurându-mi printre buze o boabă de strugure.

— Care aia? întreabă la rândul ei, pe un ton nevinovat, stârnindu-mi un chicot.

— Nu o face pe inocenta, Rox! o dojenesc distrată. Ce ai aruncat în coş? Un alt cadou de la Cezar?

Mai smulg o boabă de strugure din platoul de fructe din faţa mea, abţinându-mă cu greu să nu râd de ea. Nu e prima oară când aruncă ceea ce primeşte de la cuceritorul grec ce mai că se dă peste cap să-i intre în graţii. În ultimele două zile a făcut-o atât de des, încât probabil coşul nostru de gunoi a căpătat o valoare inestimabilă.

— De fapt, era un cadou de la Micha, mărturiseşte supărată.

Rânjetul îmi piere de pe buze şi o privesc nedumerită cum se îndepărtează de coş şi se aşază pe scaunul de pe partea cealaltă a insulei, trântindu-şi în cele din urmă, coatele pe blatul rece.

— Scuze, cred că nu am auzit bine. Micha ţi-a dat un cadou, iar tu l-ai aruncat? întreb mirată. De ce?

Adică, am înţeles de ce aruncă toate bijuteriile primite de la Cezar, dar de data asta nu mai reuşesc să o înţeleg. Îl place pe Micha. De fapt, cred că simte pentru el ceva mai mult decât atât, ţinând cont că e extrem de supărată că acesta nu

a făcut nici măcar vreun gest să împiedice dezastrul ăsta. Prin urmare, de ce naiba ar arunca la coş ceea ce pare a fi o încercare din partea lui – chiar şi patetică – de a îndrepta lucrurile?

— Şi ce ar fi trebuit să fac? pufăie. Să mă topesc ca o jalnică ce sunt, doar pentru că tipul cu care m-am sărutat de câteva ori, apoi m-a scos la vânzare ca pe o vază, mi-a oferit o blestemată de brăţară? Bărbaţii de pe insula asta ar trebui să înceteze să mai arunce cu bijuterii în noi, în speranţa că asta o să le spele păcatele. Nu suntem proaste!

— Bineînţeles că nu, o aprob, distrată de felul în care gesticulează. Dar pun pariu că era o brăţară frumoasă.

Ochii ei se întorc fulgerător spre mine, trădând faptul că nu gustă deloc ironia cu care tratez situaţia dintre ea şi Micha. Înainte să îi ghicesc intenţia, Roxette înşfacă un măr din fructieră şi îl aruncă spre mine, vrând probabil să mă pedepsească pentru ce am spus. Tot ce mai apuc să fac este să mă feresc la timp din calea lui şi să-l urmăresc şocată cum se izbeşte de frigider, apoi se rostogoleşte pe podea.

— Hei! strig tare. Era să mă loveşti!

— Asta era şi ideea. De fapt, meriţi mai mult decât un măr peste faţă.

— De ce? rânjesc. Pentru că Micha ţi-a făcut un cadou?

— Pentru că râzi de mine pe seama asta.

Nici bine nu o spune, că Jordan şi dă buzna în bucătărie, cărând pe braţe o cutie mare şi albă. Amândouă muţim deodată şi îl urmărim curioase cum ocoleşte insula ca să ajungă la mine, înainte să îmi trântească cutia în faţă, alături de o privire batjocoritoare.

— Ce e asta? întreb nedumerită.

— Cadou, răspunde sec. De la Keith.

Roxette izbucneşte în râs.

— Karma asta e o jigodie afurisită! hohoteşte.

Mie îmi spune? Tocmai râdeam de ea pentru că a primit un cadou de la Micha, unul cu care încearcă s-o cumpere. Chiar nu apreciez ironia situaţiei.

Adevărul e că mai mult mă irită tupeul lui Keith de a-mi trimite cadouri, după două zile în care n-am mai dat ochii cu el, decât că Roxette râde de mine. Ştiu ce încearcă să facă. Rochia neagră pe care o găsesc în cutie şi căreia îi arunc doar o privire scurtă, înainte să trântesc capacul la loc, e o ofrandă de pace sau, mai bine spus, o încercare patetică de a se apropia.

— Du-o înapoi, îi cer lui Jordan, împingând cutia spre el. Şi spune-i că, dacă vrea să-mi intre în chiloţi, trebuie să se străduiască.

— Nu cred că e pentru asta, mi-o retează paznicul, plescăind plictisit din buze. E o invitaţie de a te alătura la cină în seara asta. Vor fi toţi prezenţi.

Râsetul lui Roxette se opreşte la fel de subit

cum a început, ajungând în schimb, să se uite la Jordan ca la maşini de lux.

— Adică, şi noi suntem invitate?

Paznicul doar încuviinţează, dar asta nu mă opreşte să-l privesc suspicioasă. Ce încearcă Keith să facă? Pentru că sigur are un plan, altfel nu m-ar pune să stau la aceeaşi masă cu Amir, mai ales după ultima discuţie cu el.

— Care e poanta? îl întreb încruntată.

Acesta îşi arcuieşte confuz o sprânceană.

— Nu e nicio poantă. Cina asta e o tradiţie. Se ţine în fiecare an şi toată lumea trebuie să participe. Pentru mai multe informaţii, contactaţi serviciul „relaţii cu clienţii”.

Se întoarce pe călcâie şi părăseşte bucătăria fără să mai adauge ceva, lăsându-ne să ne holbăm în urma lui. Să înţeleg că, până la urmă, Keith nu are un plan, aşa cum credeam? Ci doar respectă tradiţia?

— Asta o să fie interesant, mormăie blonda din faţa mea, amuzată.

Şi, totuşi, nu sunt atât de convinsă că iubitul meu dement nu pune ceva la cale. Aflu mai târziu că eu sunt singura care a primit o rochie neagră, de înmormântare.

Nu-mi dau seama dacă e de vină umorul lui macabru sau vrea să demonstreze ceva cu asta, dar, după ce le văd pe toate fetele îmbrăcate în alb, mă simt de parcă sunt victima unei glume proaste.

Mă privesc cu ciudă în oglindă, prea nervoasă să apreciez că are în continuare gusturi bune. Rochia ce îmi îmbracă trupul bronzat e din satin fin, are un decolteu generos şi o despicătură tare adâncă, încât piciorul meu drept e aproape în întregime dezgolit.

— Pentru cineva care toată ziua a bombănit că nu o să participe la şarada Elitei, te-ai străduit cam mult să arăţi ca şi când ai vrea dinadins să atragi întreaga atenţie.

Mia intră în dormitorul pe care îl împărţim, îmbrăcată într-o rochie albă, de seară, ce se întinde până la podea şi nu lasă loc imaginaţiei în partea de sus. Corsetul ei e fără mâneci şi îi scoate în evidenţă sânii fermi, de parcă pietrele strălucitoare de pe el nu sunt suficiente să-ţi fure privirea.

Şi mai observ un lucru la ea, în afară de înfăţişarea impecabilă. Un zâmbet mic în colţul gurii, care mi-e destinat, pe lângă tonul glumeţ şi deloc acuzator.

Să înţeleg că suntem pe drumul cel bun, din nou?

— Mă îndoiesc că am de ales, mormăi, privindu-mă lung în oglinda de podea. Dacă nu vin de bunăvoie, probabil îl vor trimite pe Jordan să mă aducă cu forţa.

— Deci, faci asta pentru Jordan? surâde.

Ridic din umeri.

— Cineva trebuie să aibă grijă şi de el.

— Sunteţi gata?

Reina se înfiinţează în pragul uşii, bătând din picior nerăbdătoare. Spre deosebire de mine, ea pare că abia aşteaptă să afle ce o să se întâmple în seara asta. Ceva îmi spune că nu o să fie doar o seară obişnuită, în care vor servi cina laolaltă. Presentimentul sau poate intuiţia mă asigură că urmează să se petreacă ceva ce probabil va schimba puţin jocul. În favoarea cui… vom afla.

Mă mai uit un moment în oglindă, asigurându-mă că părul meu e perfect strâns într-o coadă lungă şi groasă, apoi întorc spatele reflexiei mele şi pornesc spre uşă încrezătoare.

Şi, aşa cum mă aşteptam, Elita şi-a dat toată silinţa ca seara asta să fie una specială sau, cel puţin, să promită asta. De îndată ce ajungem pe terasa din spatele vilei, observăm cu câtă atenţie a fost aranjată masa lungă, pe care stau înşirate mai multe feluri de mâncare, unele mai sofisticate ca altele.

Cel care ne iese în întâmpinare mie şi Reinei e nimeni altul decât Drew, purtând pe buze un rânjet batjocoritor. Nu trebuie să fiu vreun geniu ca să ştiu că mi-e adresat. Am aşteptat momentul ăsta, în care să îmi râdă în faţă, într-un final. Se vede pe faţa lui că se consideră câştigător, deşi războiul dintre mine şi el încă nu s-a încheiat.

Dar nici eu nu mă las mai prejos. Îmi aranjez cu grijă pe buze un rânjet mai batjocoritor decât al lui, ca să îşi dea seama că, în pofida faptului că

sunt pe terenul său, nu mi-e teamă şi nici nu mă simt ca o muscă prinsă într-o pânză de păianjen.

— Elena, mă salută, înclinându-şi capul. Arăţi de-a dreptul răpitor.

Jigodia!

— Nici tu nu arăţi rău, contraatac pe un ton calm. Păcat că Ilya nu te-a ales pe tine, în detrimentul fratelui tău.

Zâmbetul lui păleşte pentru o clipă, trădând faptul că lovitura mea a avut efect, însă apoi devine şi mai strălucitor.

— Ai răbdare, Elena. Seara abia a început. Păstrează-ţi împroşcăturile cu venin pentru desert.

— Bună seara!

Accentul inconfundabil al lui Amir mă face să mă întorc ca să-l văd stând în spatele meu, alături de bodyguardul lui personal. Din nou, observ că nici nu s-a străduit să se îmbrace mai elegant sau, cel puţin, să arate mai bogat şi educat decât un cerşetor. Părul lui buclat stă zburlit în toate părţile, adăugând o notă rebelă vestimentaţiei casual pe care a ales-o pentru seara asta specială.

În schimb, ochii îi lucesc ca ai unui lup flămând şi scapără de-a binelea când îi coboară pe piciorul meu, dezgolit de crăpătura rochiei.

Nu apuc să spun ceva. Drew se strecoară printre mine şi Reina şi îi strânge mâna arabului, întâmpinându-l ca la carte, de parcă prezenţa lui Amir a fost cea mai aşteptată.

— Mă bucur că ai decis să ni te alături.

Bărbatul îl priveşte rece şi detaşat.

— N-ar fi trebuit, i-o trânteşte surprinzător, făcându-mă să izbucnesc scurt în râs, înainte să fac efortul de a-mi reprima amuzamentul. Ţinând cont de felul în care am fost tratat. Aşa că, puteţi să-i mulţumiţi Elenei pentru prezenţa mea.

Mie? Până şi Drew pare consternat de asta, nu doar eu. Cred că ultimul lucru pe care l-ar face acesta este să-mi mulţumească pentru ceva. Dar apoi expresia lui Drew se schimbă dintr-odată, în ceva ce n-am mai văzut până acum. Curiozitate? Interes?

— Dacă n-aş fi aflat că o să participe şi ea la cina asta, n-aş fi venit, adaugă Amir, la fel de prompt.

— Ştiu că eşti supărat din cauza comportamentului nepotului meu, dar…

Drew se opreşte din a-şi cere scuze faţă de el când Amir dispare din faţa lui şi, în schimb, se apropie de mine, încălcând încă o dată regula de aur a Elitei când îmi prinde mâna şi mi-o ridică spre gura sa, pentru a o săruta delicat. În ciuda spectatorilor pe care îi avem şi a senzaţiei ciudate pe care mi-o oferă, tot reuşeşte să-mi facă obrajii să ardă prin gestul lui neaşteptat de elegant.

— Arăţi admirabil în seara asta, Elena, îmi spune blând, ochii săi licărind şi mai puternic.

Imediat ce îmi eliberează mâna, o răcoare stranie îmi înveleşte degetele şi, în continuare cu

obrajii arzând, îl urmăresc cum face o mică plecăciune în faţa Reinei, apoi iese pe terasă, urmat îndeaproape de bodyguardul lui taciturn şi vigilent.

Buimacă, îmi întorc atenţia spre Drew, a cărui privire nu mă mai scapă. Se uită la mine uluit, ca şi când comportamentul lui Amir faţă de mine l-a luat pe nepregătite.

— Vezi ce se întâmplă când te crezi mai presus de oricine? îl întreb, abia aşteptând să profit de ocazie. Ţi-o iei în freză!

Reina mă împunge dintr-odată cu cotul, atrăgându-mi atenţia la a patra persoană din încăpere, pe care o văd abia acum apropiindu-se de noi, arătând ca un înger decăzut. Keith se opreşte lângă noi cu o mină gânditoare, păstrând o expresie serioasă cât mă studiază din cap până în picioare, încheindu-şi totodată butonii cămăşii. Când, într-un sfârşit, îşi ridică ochii într-ai mei, buzele sale frumoase se arcuiesc într-un zâmbet cald, departe de cel obraznic cu care m-am obişnuit.

Ajung rapid la o concluzie, în special când simt dorinţa de a-mi întinde mâinile spre el, ca să-l prind, dar conştiinţa mă trage înapoi. Niciodată, iubirea noastră nu a fost mai complicată.

— Nu mă aşteptam să vii, mărturiseşte la un moment dat, cu o mină calmă, ba chiar senină.

— Cina asta e o tradiţie, nu?

Încuviinţează nesigur, uşor încruntat. Probabil

se întreabă în sinea lui unde vreau să ajung cu întrebarea asta.

— Atunci, se poate spune că nu am avut de ales. Sunt proprietatea Elitei şi sunt nevoită să mă conformez, că vreau sau nu.

— Ellie… mârâie frustrat, închizându-şi ochii pentru câteva clipe.

Nu mai aştept să-şi revină în fire şi să-mi servească o replică cu care să-mi închidă definitiv gura. O prind pe Reina de braţ şi ieşim în aerul cald al serii, pornind împreună spre masa la care Amir e deja aşezat şi singur.

— Ce încerci să faci? mă întreabă blonda în şoaptă. Să-l omori?

— Stai liniştită, zâmbesc. Nu o să păţească nimic, în afară de o criză frumuşică de nervi.

Şi pe bună dreptate, sunt convinsă că e imposibil să i se întâmple ceva, în afară să îi explodeze o venă înainte să cedeze şi să-mi cadă la picioare. Diavolul e nemuritor, iar el e Diavolul.

Capitolul 55

Îl urmăresc printre gene pe Keith cum poartă o conversaţie antrenantă cu clienţii lui, la un pahar de tărie. Toţi arată ca scoşi din cutie, în costumele extravagant de scumpe şi cu atitudinea tipică unor oameni de succes.

Se vede după poziţia relaxată că nu e pentru prima oară când face asta. Emană atâta încredere,

încât pufnesc în sinea mea.

După cina în timpul căreia nu am schimbat nici măcar o vorbă, deşi scaunul meu a fost poziţionat strategic lângă el, ne-am mutat la o altă masă, mai aproape de intrarea în vila impresionantă, unde am fost serviţi cu diverse băuturi. Spre deosebire de Keith, care învârte între degete un pahar cu whisky, eu sorb cu ciudă dintr-un pahar cu şampanie roz, dulce şi aromată. Din nefericire, nu conţine îndeajuns alcool cât să mă îmbete şi să mă facă să uit în ce rahat sunt.

— Cred că ar trebui să o laşi baltă, Ellie, mă sfătuieşte Reina, stând aproape lipită de mine, pe scaunul de lângă. E târziu.

Îmi întorc privirea în ochii mari şi trişti, cu care se zgâieşte la mine. Nu poate să fie mai evident pe faţa ei faptul că nu mai are nicio speranţă.

— Încă nu e târziu. Mai sunt câteva zile până la licitaţie.

— Tocmai, mormăie. Doar câteva zile. Nu e suficient să-l faci pe Keith să se răzgândească. De fapt, dacă este să fiu sinceră, nici nu cred că vei reuşi vreodată.

Chiar te aştepţi să renunţe la ceea ce face de atâta timp, doar pentru că o faci foarte bine pe supărata?

Da. Chiar mă aştept să facă asta. Poate o fi Keith încăpăţânat, dar nu e mai încăpăţânat decât mine. Ştiu că el e cel care o să cedeze, într-un

final, indiferent cât de tare se ţine pe poziţii acum.

La un moment dat, o să i se facă dor de mine. Sau cel puţin sper.

Ridic paharul spre gură, sorbind din licoarea efervescentă, şi continui să-l urmăresc pe ascuns. Deşi e aproape de piscină, la o distanţă considerabilă, pot să-i observ cu uşurinţă zâmbetul relaxat pe care îl poartă pe durata discuţiei cu bărbatul cu trăsături asiatice, ce pare a fi interesat de Mia, într-o oarecare măsură.

— Ai încredere, îi cer Reinei, cu voce joasă. Tu nu-l cunoşti la fel de bine ca mine.

Nici eu nu îl cunosc bine, dar timpul pe care l-am petrecut cu el m-a ajutat să ajung la concluzia că interiorul său nu e făcut din piatră. Chiar dacă sunt puţine dăţile în care se deschide în faţa mea, acestea există. Keith are momente în care dă dovadă că e la fel de uman ca restul.

Şi, oricât de ciudat ar suna în capul meu să afirm asta, ştiu că are o slăbiciune pentru mine.

— O să cedeze, replic categoric.

— Aş vrea să pot spune că sper să o facă, dar mi-e frică să mai sper, mărturiseşte spăsită, strângând între degete piciorul lung al paharului elegant de şampanie. Mi-ar mai fi plăcut şi ca totul să nu depindă doar de el. Degeaba sunt cinci, căci doar Keith ar mai putea să împiedice asta şi, la cum se prezintă situaţia… El e cel mai rău dintre toţi.

Aş vrea la rândul meu să o pot contrazice, dar

are dreptate. Totul depinde de el, iar asta nu e o veste bună pentru noi.

Ha! Numai eu puteam să mă încurc cu unul care se consideră rege peste insula asta şi peste întreaga lume, nu doar peste mine. Şi numai eu sunt vinovată pentru asta. Am început să fiu încă de când l-am lăsat să creadă că, într-adevăr, e Dumnezeul meu.

Din păcate, nu reuşesc să-i mai găsesc scuze sau argumente, înainte ca Reina să se ridice de la masă şi să mă lase singură, pentru a se alătura celorlalte fete, strânse la câţiva metri distanţă. E limpede că, deşi am făcut tot posibilul, nu am reuşit să le fac să aibă încredere în mine, că le pot salva. Măcar de ar fi asta ce mă deranjează cel mai tare. Cea mai mare teamă a mea este să aibă dreptate.

Simţind cum încep să mă înfurii, mai mult pe mine, decât pe el, iau hotărârea de a pune capăt serii. Mă ridic de pe scaun şi, cu picioarele uşor amorţite de la şampanie, pornesc spre intrarea în vilă, cu gândul să fac un duş rece. Poate-poate apa o să mai spele puţin din păcate.

Nu că aş avea atât noroc.

— Elena.

Accentul puternic al lui Amir mă face să mă opresc în living şi să-mi dau ochii peste cap, înainte să mă întorc cu faţa spre el. Oare de ce am crezut că, dacă nu îi ofer niciun strop de atenţie pe parcursul cinei, o să-l fac să bată în retragere?

Pentru că e limpede ca apa din piscină că nu are de gând să renunţe.

— Amir. Te pot ajuta cu ceva?

— Cu un răspuns ar fi excelent, zâmbeşte.

Se opreşte în faţa mea, pătrunzând în spaţiul personal ce mă ţine departe de orice sentiment de stânjeneală. Devine din ce în ce mai greu să-l ţin la distanţă, când el face tot posibilul să îl invadeze tot mai mult. Cu fiecare discuţie de-a noastră, parcă ajunge tot mai aproape.

Ca acum, de altminteri. Deşi sunt puţin îmbătată de aroma şampaniei pe care am băut-o, tot simt căldura pe care o emană trupul lui înalt şi zvelt.

— Ce răspuns? vreau să ştiu, încercând să mă concentrez la el, nu la felul în care i se zbate vena jugulară pe sub pielea măslinie.

Îmi smulg cu greutate ochii de pe porţiunea de piele descoperită de nasturele descheiat al cămăşii din în când degetele sale reci îmi ating bărbia. Îi ridic într-ai săi, realizând brusc cât sunt de beată. Îmi place să cred că senzaţia de ameţeală ce mă ia în stăpânire e efectul băuturii, în niciun caz al bărbatului plin de el din faţa mea, ce continuă să mă atingă, în pofida regulilor.

— De ce fugi de mine? mă întreabă. Atât de respingător mă consideri?

— Nu respingător, murmur. Poate doar puţin insistent.

E orice altceva, numai respingător nu. Şi mă

urăsc al naibii de mult că am părerea asta.

— Mă tem că trebuie să fiu puţin insistent, altfel n-aş mai prinde ocazia să te privesc în ochi sau să-ţi vorbesc. Mereu ai fost alunecoasă?

— Doar cu persoanele care nu-mi trezesc niciun interes, i-o trântesc sec.

Ochii lui incredibil de albaştri se fac cu o idee mai mari.

— Să înţeleg că preferi bărbaţii care nu au niciun gram de respect pentru tine?

Contraatacul lui mă ia complet prin surprindere. Nu rezist să nu mă holbez la el, şocată, simţindu-mă de parcă m-ar fi pocnit peste faţă.

— S-a găsit cine să vorbească despre respect! replic acid. Un tip care a venit de departe pentru a-şi cumpăra o soţie, în loc să se aleagă cu una prin metoda clasică! Nu ştiu ce părere ai tu despre asta, Amir, dar nici ăsta nu prea se numeşte respect faţă de o altă fiinţă umană!

Dau să plec, însă mă prinde rapid de braţ ca să mă oprească. După expresia lui, îmi dau seama că nu voia ca discuţia asta să ia o astfel de întorsătură.

— Ai dreptate, se grăbeşte să spună. Îmi pare rău. Nu am venit ca să te acuz de ceva.

— Atunci, pentru ce ai venit? întreb iritată.

— Să-ţi ofer ceva.

Într-un final, îmi eliberează mâna doar ca să şi-o vâre pe a lui în buzunar şi să scoată din acesta

un săculeţ din catifea neagră. Dacă până acum mă întrebam de ce Roxette nu refuză nimic din ceea ce grecul îi oferă drept atenţii, chiar dacă ulterior le aruncă la coşul de gunoi, acum aflu. Mă trezesc în postura în care stau dreaptă în faţa unui bărbat atrăgător care îşi dă silinţa să se facă plăcut şi dorit. Care ştie exact cum să facă o femeie să se simtă prea copleşită şi ruşinată să poată refuza.

Pe jumătate mânioasă pe el şi pe jumătate curioasă, îl urmăresc cum răstoarnă conţinutul săculeţului în palma mare. Prima oară cred că nu e nimic altceva decât un colier extravagant cu pietre preţioase, dar abia când îl apucă cu ambele mâini şi îl îndreaptă spre capul meu, îmi dau seama ce cadou neobişnuit îmi oferă. Amir îmi aşază pe cap colierul pentru păr, lăsând lanţul cu pietre să se întindă de-a lungul cărării şi marginile preţioase să atârne de-o parte şi de alta a urechilor. Piatra mare, în formă de lacrimă, se lipeşte de fruntea mea, aranjată de degetele lui blânde.

Şi orice impuls pe care l-aş avea să-l smulg şi să i-l trântesc în braţe dispare ca prin farmec când observ pe buzele lui un zâmbet al dracului de frumos. Se uită la mine de parcă bijuteria de pe părul meu mi-ar veni mai bine decât s-ar fi aşteptat vreodată şi l-ar face mândru. Mă lasă fără cuvinte.

— Mi-ar fi plăcut să-ţi ofer ceva mai special, dar nimic nu s-ar fi potrivit mai bine cu ochii tăi,

decât safirul, replică la un moment dat, privindu-mă fix în ochi. Eşti cea mai frumoasă fiinţă pe care am văzut-o vreodată, Elena. Aşadar, scuză-mă că încercările mele de a te face a mea sunt enervante, dar n-am de gând să renunţ, oricât de tare te-aş supăra. Odată ce te-am găsit, o să mai plec de aici doar cu tine. Nu contează dacă o să trebuiască să le dau toată averea mea ca asta să se întâmple.

Degetele lui părăsesc piatra ce-mi atârnă în mijlocul frunţii şi îmi mângâie obrazul cu ele, ochii săi căzând pe gura mea preţ de câteva clipe ale naibii de lungi. Văd în ei dorinţa de a mă săruta şi probabil că ar fi făcut-o, dacă umbra din spatele lui nu m-ar face să tresar cu putere şi să fac un pas înapoi, căutând să pun distanţă între noi.

Ghicind motivul pentru care mă retrag brusc, rupând vraja în care m-a prins chiar şi pentru o secundă, Amir oftează şi se întoarce pe călcâie, cu faţa spre Keith.

Şocul de pe chipul lui e dovada clară că scena la care a fost martor e lovitura fatală. Instantaneu, am presentimentul că e doar o chestiune de timp până când totul o să se transforme într-un dezastru şi asta doar din vina mea. Şi am dreptate. În momentul în care Keith face un pas spre Amir, iar în ochii lui apare scânteia aceea ce atenţionează că e pe cale să-şi piardă firea, totul se duce de râpă. Reacţionez cu o clipită mai târziu de momentul în care îl înşfacă pe arab de cămaşă,

atât de puternic, încât materialul sensibil se sfâşie, şi degeaba mai sar în faţa lui ca să-l împiedic, că deja e pierdut.

Mă împinge cu propriul corp, parcă uitând definitiv că sunt chiar aici, apoi sunt trasă în spate cu forţă. Totul se întâmplă prea rapid şi nu apuc să-mi regăsesc echilibrul pe care îl pierd de îndată ce sunt smulsă din loc şi mă prăbuşesc pe podeaua livingului, în fund. Sub ochii mei măriţi de groază, Keith îl domină complet pe Amir.

— În momentul ăsta, îţi iei bagajul şi dispari de pe insulă şi de lângă femeia mea! Ai înţeles?

Îl scutură cu putere, provocându-i lui Amir un hohot de râs, de vreme ce eu nu-mi mai revin din şoc, cât să mă pot ridica. Privesc totul cu gura căscată, nevenindu-mi să cred care e reacţia lui Keith. E pentru prima oară când îl văd atât de măcinat de gelozie, încât să nu mai poată gândi limpede şi îmi amintesc când mi-a spus că nu o să-şi lase niciodată inima să-i întunece raţiunea.

Ei bine, acum o face. Nu doar că îşi lasă inima să-i înece raţiunea şi să uite că, cel din mâinile lui, e unul dintre cei cu care nu voia să se pună. O lasă să-l conducă. O lasă să-l facă să uite complet de cine e şi ce ar trebui să facă. Şi ştiu că n-ar trebui să mă bucur de asta, dar nu mă pot abţine. În sfârşit văd în el omul care ar renunţa la întreaga lui viaţă pentru mine. Bărbatul care nu pune nimic mai presus şi care nu rezistă gândului că ar putea să mă piardă în favoarea altcuiva.

Iar Amir nu face nimic altceva, decât să mă ajute să ajung la momentul în care Keith o să clacheze, prin simpla lui atitudine.

— Femeia ta? pufneşte arabul, amuzat, executând un pas înapoi ca să iasă din mâinile lui. Nu ştiu ce să spun despre tine, Levine, dar dacă ar fi fost femeia mea, nu aş fi lăsat-o niciodată să se amestece cu celelalte, acolo unde toţi cei care calcă pe insula asta ar considera că poate fi a lor. Asta spune multe despre cât o respecţi.

— Hei! strigă Ryder, apărând de nicăieri şi interpunându-se între cei doi. Ce naiba se întâmplă aici?

Îl împinge pe Keith înapoi, însă asta nu-l face pe acesta să-şi mute privirea de pe adversarul lui. Felul în care se uită la Amir îmi spune că ăsta e momentul crucial. Mă îndoiesc că o să mai poată să dea înapoi sau că o să vrea măcar.

— Keith? întreabă Ryder, îngrijorat.

Curând, livingul devine centrul spectacolului. Le văd cu coada ochiului pe fete îngrămădindu-se pe uşa terasei, ca să urmărească scena, în timp ce restul Elitei i se alătură lui Keith, aşteptând fiecare o explicaţie. Până şi pe ceilalţi trei bărbaţi, clienţi fideli ai Elitei, îi observ apropiindu-se de locul în care sunt căzută, cu câte un pahar în mână şi o expresie confuză.

Tensiunea ce pluteşte în aerul sufocant al încăperii atinge apogeul. Inima îmi bate cu putere în piept şi privirea refuză să-l mai părăsească pe

Keith. Aştept cu sufletul la gură să facă ceea ce îmi doresc cel mai mult, adică să pună capăt.

Micha se înfiinţează lângă mine şi mă ajută să mă ridic, uitându-se la mine nedumerit.

— Eşti bine?

— N-am nimic.

— Keith, cred că ar fi mai bine să iei o gură de aer, îl sfătuieşte Trent, bătându-l cu mâna pe umăr. Orice s-ar fi întâmplat aici, o putem rezolva.

— De fapt, mormăie Amir, aranjându-şi cămaşa flendurită, e în regulă. Nu trebuie să vă îngrijoraţi. Totul e bine. A fost doar o mică neînţelegere.

Neaşteptat de calm, acesta le zâmbeşte lui Ryder şi lui Trent, care au făcut front comun în faţa lui Keith, dând de înţeles că e pe cale să pună punct întâmplării din seara asta, înainte ca lucrurile să degenereze. Ba chiar ridică mâinile în semn de predare şi dă să se întoarcă pe călcâie ca să plece, când vocea gravă a lui Keith îl opreşte:

— Micã?

Încremenesc, deşi mă mişc cât de puţin pot. Inima îmi stă în loc pentru o clipă, mai ales când înţeleg că iubitul meu e departe de a pune capăt situaţiei. În pofida faptului că Ryder şi Deke îi cer în şoaptă să o lase baltă, niciodată nu l-am văzut mai hotărât să facă exact opusul.

— Da, răspunde Amir senin. Consider că, ceea ce s-a întâmplat, e doar o neînţelegere mică. Eşti frustrat din cauza faptului că relaţia ta cu Elena se

deteriorează, aşa că o să fac efortul de a uita ce s-a petrecut. Ar fi păcat să distrugem relaţia noastră doar pentru un moment de rătăcire.

Brunetul pufăie dispreţuitor, ca şi când ar considera că efortul depus de arab pentru ameliorarea problemei e patetic. Totuşi, deşi Amir chiar depune un minimum de efort pentru a lăsa întâmplarea asta pe seama unei mici scăpări, mă îndoiesc că Keith o s-o facă. Orice şansă de a cădea la o înţelegere se risipeşte când îşi întoarce ochii verzi spre mine şi mă vede purtând pe cap cadoul lui Amir – cadou ce se transformă într-un steag roşu fluturat prin faţa unui taur furios.

— Nu ştii nimic despre mine şi Ellie, mârâie enervat.

— Ştiu destul cât să ajung la concluzia că nu o meriţi. De cât timp ne cunoaştem, Keith? De cinci ani?

În loc de răspuns, acesta îşi încleştează maxilarul, uitându-se la el dispreţuitor.

— Am fost martor atâta timp la modul în care tratezi femeile. Mereu te-ai uitat la ele ca la ceva care ar putea să-ţi aducă o avere impresionantă, în pofida faptului că, personal, n-ai fi dat pe ele nici doi bani. Aşadar, mi-e greu să cred că eşti capabil să simţi şi altceva faţă de o femeie precum Elena, în afară de dispreţ şi un simţ ascuţit al proprietăţii şi sunt sigur că, dacă aş schimba în momentul ăsta oferta la o sută de milioane de euro, mi-ai da-o cu ochii închişi.

Noua ofertă a lui Amir cade în cel mai prost moment, în care nervii mei sunt întinşi la maximum şi afectaţi de comportamentul bizar al lui Keith. Spre deosebire de mine, el nu pare revoltat de tupeul extraordinar al arabului din faţa noastră, care pune cărţile pe masă în faţa tuturor. Dimpotrivă, ochii lui verzi se măresc uşor, ca şi când ar fi surprins că i se oferă o asemenea sumă, fără negocieri.

— O sută de milioane?

Pământul îmi fuge de sub picioare când găsesc în tonul lui Keith o urmă de interes şi inima mi se chirceşte în piept, aşteptând lovitura finală. O sută de milioane de euro ar putea fi preţul meu?

Toată lumea muţeşte. E o linişte de mormânt. Pot jura că îmi aud pulsul zbătându-se, iar ochii mi se umplu de lacrimi înainte să mă pot controla.

— O sută de milioane şi voi pleca chiar în seara aceasta, îl asigură Amir, serios. O să fie ultima oară când o să ne mai vedem.

Copleşită de emoţii, mă uit lung la Keith, aşteptând cu sufletul la gură să-l refuze. Apoi mă simt şi mai înfrântă când Drew se apleacă spre el şi îi spune ceva la ureche, ceva ce-l face pe acesta să mă privească în ochi.

Ar putea s-o facă. Toată lumea crede că o s-o facă. Până şi pe fete le văd evitând să se mai uite la mine, tocmai pentru că trăiesc cu impresia că o va face. Şi eu cred la fel…

— Amir, intervine Drew, într-un final, după un

minut lung, cred că ar fi bine să vorbim despre asta într-un loc mai privat. Lucrurile de genul ăsta necesită timp de gândire.

— De fapt, nu necesită, replică Keith, prompt. Am deja un răspuns pentru tine.

Drew se întoarce spre el, parcă cuprins de panică. Eu, în schimb, simt cum mă destram tot mai mult. Ochii lui verzi mă găsesc tremurând şi abia rezistând tentaţiei de a pleca. Nu vreau să-l aud cum o spune, cum renunţă la tot ce a ţinut în braţe în ultimele luni, pentru cea mai bună ofertă pe care a primit-o vreodată, însă nu mă pot mişca.

Înghite în sec, înainte să-şi mute privirea înapoi pe Amir şi să-i ofere răspunsul ce înşală aşteptările tuturor:

— Mai bine mor, decât să trăiesc fără ea. Datorită ţie, mi-am dat seama că am fost mai preocupat să servesc fanteziile unor ticăloşi ca voi, decât să-mi fac femeia fericită şi să-i ofer ceea ce vrea, indiferent de risc. Aşa că luaţi-vă ofertele, luaţi-vă cadourile şi căraţi-vă naibii de pe insula mea!

Umilirea publică prin care îl trece Keith pe Amir continuă când se apropie de mine şi îmi smulge colierul de păr de pe cap, apoi i-l trânteşte în braţe sub privirile consternate ale celorlalţi clienţi. Nici Drew nu pare că îşi mai poate reveni din şoc, după ce Keith refuză vehement cea mai scandaloasă ofertă pe care a primit-o Elita până acum. Şi nu doar că o refuză pe a lui Amir. Tocmai

spune tare şi răspicat că sezonul s-a încheiat pentru toată lumea.

Fără să se mai uite la el sau la oricine altcineva, îşi îmbrânceşte unchiul din calea lui şi dispare pe scări, neţinând cont că în urma lui izbucneşte un circ. Cei trei bărbaţi care au fost lăsaţi brusc cu ochii în soare se reped în sincron spre Drew, cerând explicaţii peste explicaţii, în legătură cu faptul că tocmai li s-a spus că a venit momentul să plece. Niciunul nu e mulţumit de decizia neaşteptată a lui Keith de a încheia totul.

— Ce naiba înseamnă asta, Levine? se răsteşte grecul, mânios.

Însă Drew nu le dă niciunuia atenţie. Ochii lui răutăcioşi se zgâiesc la mine, cât e luat cu asalt de trei bărbaţi furioşi ce-şi cer drepturile. Şi profit de oportunitatea de a-i rânji în faţă, mai ales când constat că am câştigat şi ăsta e motivul pentru care se uită la mine aşa.

Ştie şi el ce ştiu şi eu. S-a terminat.

Capitolul 56

— Crezi că a vorbit serios? întreabă Vicky, privindu-le pe fete curioasă.

Stă aşezată pe fotoliul din livingul nostru ca pe ace, arătând de parcă ar mai avea puţin până să sară ca un arc. Asta e întrebarea care le macină pe toate şi care începe să mă macine şi pe mine. Dacă, totuşi, nu s-a terminat? Dacă hotărârea lui

Keith a fost doar un impuls de moment, cauzat de gelozie?

— Eu nu cred nicio iotă, replică Mia iritată, cu braţele împreunate la piept.

Le privesc pe rând, incapabilă să spun ceva, chiar dacă toate se uită la mine în aşteptarea unui răspuns care să mai elimine din confuzie. Adevărul este că nici nu ştiu ce să le spun. Mi-e teamă să le asigur că totul e real şi că s-a terminat şi nu pentru că le-aş face să spere, ci pentru că s-ar putea s-o cred şi eu.

— Poţi să nu mai fi atât de pesimistă? o apostrofează Roxette, enervată de neîncrederea Miei. Distrugi starea tuturor cu negativismul ăsta!

— Ei bine, spre deosebire de voi, eu nu sunt chiar aşa naivă. După trei luni, şi voi ar fi trebui să vă daţi seama că nu mai există nicio şansă să plecăm de aici libere. Nu sunt deloc proşti!

— Ce vrei să spui? o întreabă Reina, nedumerită.

— Ce anume ne-ar mai face să ne ţinem gurile, după ce vom pleca de aici?

Întrebarea Miei le pune pe celelalte pe gânduri. Se zgâiesc una la alta cu neîncredere, ca şi când s-ar acuza reciproc în gândurile lor. Deja devin sătulă de asta.

— Ce anume îi face să fie siguri că nu îi vom da în vileag imediat ce punem piciorul pe uscat?

— Nu ştiu ce să spun despre voi, dar eu de îndată ce voi pune piciorul pe celălalt ţărm, voi

fugi mâncând pământul, mărturiseşte Vanessa, serioasă, sprijinindu-se de braţul canapelei. Refuz să le mai ofer vreo clipă din timpul meu. Cu cât uit mai repede de experienţa asta, cu atât mai bine.

— De ce nu vreţi să recunoaşteţi?

Toate privirile se întorc spre mine.

— Ce să recunoaştem? vrea Mia să ştie.

— Că, de fapt, nu vreţi să plecaţi?

Un cor de pufnete umple liniştea din living.

— În ciuda modului în care aţi ajuns pe insula asta, aţi fost tratate aşa cum n-aţi mai fost niciodată. Regeşte. Aţi avut mai mult decât aţi putut spera.

— Asta nu-i face mai puţin agresori, comentează tot ea, fluturând din mână spre mine. Dar explică de ce le ţii partea. Ai fost şi tu ca ei odată, nu-i aşa?

Cumva, Mia reuşeşte să-mi închidă gura. Da, am fost ca ei odată. N-am uitat. Cu toate astea, m-am schimbat. Faptul că m-am îndrăgostit de unul dintre agresori, nu mă face să mă întorc de unde am plecat.

— Mia, exagerezi, îi spune Roxette, pe un ton dispreţuitor. Niciunul dintre ei nu ţi-a atins nici măcar un fir de păr. Ar fi putut fi mai rău. Ar fi putut să ne lovească. Ar fi putut să ne pedepsească de fiecare dată când îi călcam pe nervi.

— Spui asta pentru că treci prin ce trece şi Ellie, şi Angel, i-o trânteşte Mia, ironic. Te-ai

îndrăgostit de unul dintre ei.

Ghicesc în vocea ei o notă de gelozie care mi-a scăpat până acum.

— Ar trebui să fii puţin recunoscătoare! se răsteşte Reina la ea, sărind în picioare de pe canapea ca să o poată privi mai bine. Datorită lui Ellie te afli încă aici!

— De ce naiba aş fi recunoscătoare?! sare şi Mia, înfuriindu-se atât de tare, încât ne ia prin surprindere pe toate. Că ne-a abandonat?

Ochii mi se fac mari când, în sfârşit, înţeleg care e motivul pentru care era nervoasă. Şi nu sunt singura. Toate ajung să se holbeze la ea şocate, iar Mia abia acum pare să-şi dea seama ce a spus şi că a spus-o cu voce tare.

— Poftim? întreb buimacă.

— Ei bine, da! se răsteşte la mine. M-am săturat să primeşti tu totul! De când am ajuns pe insula asta, ai făcut tot posibilul să îţi scapi propria piele. L-ai făcut pe Keith să-ţi mănânce din palmă şi ai uitat complet de noi!

Nici nu ştiu cum mă ridic în picioare şi mă reped spre ea, gata să o pocnesc. Mia are darul de a mă face să mă înfurii într-o fracţiune de secundă.

— Ai grijă ce vorbeşti! o avertizez. Nu ştiu ce impresie ai tu despre mine, dar nu-ţi permit să…

— Ştii foarte bine care e părerea mea despre tine, mă întrerupe cu o mină sfidătoare, privindu-mă fix în ochi, în timp ce mă confruntă. Eşti o laşă!

Crezi că, dacă te-ai zbătut acum să ne salvezi, o să uităm că nu ai fost aici când am avut nevoie? Că ai preferat să te arunci în braţele inamicului, decât să ne protejezi?

Mă uit mirată la ea cum începe să lăcrimeze, deşi face tot posibilul să rămână dreaptă în faţa mea, ca şi când n-ar copleşi-o ce tocmai a spus. Devin tot mai confuză de ceea ce vrea, de fapt.

— Uiţi un lucru, Mia. Nu e treaba mea să vă protejez.

— Ba da. Eşti mai mare decât noi şi, până acum, am crezut că eşti mai curajoasă. Ba chiar mi-am pus toate speranţele în tine, că o să ne scapi de aici, dar nu ai făcut nimic altceva decât să te dai de partea lor. Ar fi trebuit să ai grijă de noi.

Glasul îi tremură spre final, iar ochii îi sunt plini de dezamăgire. Se uită la mine de parcă aş fi trădat-o într-un mod îngrozitor.

Până acum, n-am ştiut că aceasta aşteaptă să o protejez, în pofida faptului că am fost în aceeaşi situaţie. La fel ca ea, m-am trezit pe o insulă în mijlocul Mării Mediterane, la distanţă mare de casă şi printre străini. Mi-a fost la fel de teamă ca ei. Cu toate astea, Mia mă face să mă simt vinovată că nu am făcut mai multe pentru ea, doar pentru că sunt cu doi ani mai mare şi am preferat să înfrunt necunoscutul, decât să-mi plâng de milă.

Însă acum îmi dau seama de un lucru. Are

multe aşteptări de la mine, aşteptări pe care nu le pot îndeplini. Şi trebuie să rezolv asta prin singura metodă pe care o ştiu.

— Îmi pare rău, dar nu pot să fiu cine vrei tu să fiu, îi spun. Nu pot să te apăr de mânia sau de planurile lor. Nu pot să-ţi promit să o să te întorci acasă la fel de simplu cum ai venit. De fapt, nu-ţi pot promite nici că îţi vei mai putea vedea casa vreodată. Nu sunt cine crezi.

Aceasta încuviinţează din cap, strângându-şi buzele într-o grimasă.

— Mda, mormăie. Se pare că nu eşti. Din păcate, am văzut în tine ceva ce nu o să fii niciodată: o eroină.

Când te-am văzut în prima zi, am crezut că eşti singura care o să poată vreodată să le ţină piept şi singura care e cu adevărat capabilă să ne scoată de aici. Bineînţeles, nici prin cap nu mi-a trecut că, de fapt, eşti prea slabă de înger ca să poţi rezista farmecului unui ticălos care o să se descotorosească de tine în secunda a doua în care s-a plictisit. Te-a făcut simplu să te cobori la un nivel de la care nu cred că o să te mai ridici.

Pieptul mi se umple de o durere stranie, pe care n-am mai trăit-o până acum. Nici când tatăl meu mă considera una dintre acele femei de joasă speţă nu mă simţeam mai jignită decât mă simt acum. Şi ştiu că are perfectă dreptate. Keith m-a făcut să păşesc pe un drum pe care n-ar fi trebuit să merg niciodată. M-a făcut să mă scutur de toate

părţile bune pe care le-am avut.

Bănuiesc că asta se întâmplă. Când iubeşti un om ale căror moravuri sunt îndoielnice, ai toate şansele din lume să ajungi ca el.

Şi când Mia îmi întoarce spatele, punând capăt oricărei discuţii pe tema asta, îmi dau seama cât de defectă sunt, de fapt, căci, oricât de tare m-ar mai jigni sau cât de tare ar mai ţipa la mine, nu îl iubesc mai puţin. Nu am vreo revelaţie şi nici nu dispar sentimentele pentru el.

Aşadar, tot ce îmi mai rămâne de făcut este să nu mă mai zbat. Să le îmbrăţişez, să mă scald în întunericul în care m-a învăluit şi să-l accept cu totul. Să cad întru totul în negura lui şi să nu mă mai gândesc niciodată la consecinţe. Cel puţin, întunericul nu are aşteptări de la mine.

Resortul e pustiu când ies în aerul răcoros al nopţii şi pornesc agale pe aleea pavată ce mă va duce direct spre el. În noaptea asta, nici măcar paznicii nu mai sunt la locurile lor şi tot ce se mai aude în linişte sunt valurile mării şi vuietul brizei cu miros de apă sărată.

Pierdută în gânduri, îl observ pe Drew venind spre mine abia când ajung în dreptul fântânii. Ne oprim faţă în faţă şi îmi strâng braţele la piept, nervoasă de faptul că face un pas lateral ca să-mi împiedice trecerea. El e ultima persoană pe care aş vrea să o văd acum sau cu care să vorbesc. Îmi dau seama după expresia nervoasă pe care o are că mă consideră singura vinovată de felul în care a

decurs seara asta.

— Keith nu e acolo, mă informează încordat, ochii lui arzând de o furie pe care cu greu pare să o stăpânească.

Zâmbesc, tentată fiind să-i râd în nas.

— Dar unde e?

— Din păcate, nu e acolo unde îmi doresc să fie, adică la o sută de mile distanţă de tine.

Nicio surpriză aici. M-a vrut cât mai departe de el încă de când m-a privit pentru prima oară în ochi. Probabil a realizat atunci ceea ce a realizat şi acum, că nu sunt uşor de îndepărtat.

— Care-i treaba, Drew? întreb curioasă, nerezistând să nu-i rânjesc sfidător. Ai realizat, într-un final, că te-ai înşelat în privinţa mea?

Nasul lui se încreţeşte de neplăcere şi îşi mută pentru câteva clipe privirea de pe mine, scărpinându-şi frustrat bărbia.

— De fapt, Elena, mă aşteptam să nu scap de tine atât de simplu. Cel în privinţa căruia m-am înşelat e Keith. N-am crezut niciodată că o să-mi văd nepotul renunţând la tot ce a construit în ultimii zece ani, pentru o blestemată de femeie!

Face un pas înainte, apoi se apleacă spre faţa mea, ochii săi aruncând cu fulgere, şi ştiu deja că urmează să mă ameninţe cu ceva. Am ajuns să-l cunosc prea bine ca să mă mai poată lua pe nepregătite. Nici măcar privirea lui urâtă sau dorinţa arzătoare de a se răzbuna, ce-i joacă în irisurile hazel, nu mai sunt ce au fost.

Acum, nimic nu mă mai sperie.

— Nu ştiu ce naiba i-ai făcut, fetiţo, dar află că lucrurile nu vor rămâne aşa, mă asigură. Nu o să am odihnă până când nu o să te văd dispărută din peisaj.

— Deci, n-ai de gând să te conformezi cu gândul că am câştigat, constat amuzată.

— Niciodată.

— Atunci, sper că îţi place să fii dezamăgit, Drew, pentru că n-am de gând să plec nicăieri.

Acesta pufneşte enervat, trăgându-se înapoi cu o idee.

— Asta rămâne de văzut, Elena, replică senin, ba chiar forţând un zâmbet prevestitor de rele. Nu te gândi că, dacă Keith a luat o hotărâre în seara asta, totul s-a terminat. Din contră, abia acum începe.

Mă încrunt uşor, făcând eforturi mari să-l înţeleg. Pentru mine nu poate fi mai clar decât atât, însă pentru el pare mai complicat. Bănuiesc că îi este greu să îşi recunoască lui însuşi că a ajuns într-un punct din care nu mai poate schimba nimic. Keith m-a ales pe mine. E limpede.

— Ce crezi că îmi poţi face şi n-am mai trecut prin asta? îl întreb curioasă, înclinându-mi capul şi privindu-l lung cum devine tot mai nervos. Timp de trei luni am dansat cu Diavolul, Drew. Mă îndoiesc că există ceva pe lumea asta care să mă mai poată speria suficient de tare, încât să-l abandonez pe Keith şi să fug. Nimeni şi nimic nu o

să mă facă să plec de lângă el.

Drew îmi ascultă tirada încrezătoare cu zâmbetul pe buze şi, spre final, ajunge să râdă la propriu, ca şi când aş fi spus ceva amuzant pentru el.

— Cât de naivă eşti! chicoteşte. Cine a spus că îţi voi face eu?

Mă încrunt şi mai adânc. Am impresia că îmi scapă ceva.

— Dacă nu tu, atunci cine?

— O să afli. Crede-mă când îţi spun, Ellie. Există pe lumea asta cineva mai rău decât Diavolul. Sau crezi că Diavolul nu se teme de nimeni?

Şi m-a pierdut complet. N-am nici cea mai mică idee despre cine vorbeşte sau dacă nu cumva asta e o simplă încercare de a mă face să mă pierd cu firea. N-am de unde să ştiu dacă joacă la cacealma sau într-adevăr are un as în mânecă împotriva mea.

— Keith e în atelier, mă informează apoi, senin.

Buimacă, decid să pun capăt discuţiei şi trec pe lângă el, însă apuc să fac doar doi paşi înainte să-l aud în spatele meu spunând:

— Bucură-te de victoria ta cât mai poţi.

Nu mai aştept să-mi spună şi altceva. Mai mult îngrijorată, decât nervoasă, plec în căutarea lui Keith, gândindu-mă obsesiv la ceea ce voia Drew să spună. Cine poate fi mai rău decât Diavolul?

Sau mai bine mă întreb de cine îi e frică Diavolului?

Cu gândul la asta, intru în atelierul lui, casa veche de pe partea cealaltă a insulei, ce are deschidere la propria-i plajă. Când intru, scârţâitul de sub talpa sandalei mă face să mă opresc şi să privesc nedumerită la cioburile de sticlă de pe podeaua veche, rămăşiţe ale unei sticle de whisky împrăştiate de-a lungul coridorului slab luminat. Sunt dovada clară că acesta nu s-a retras aici pentru a avea linişte sau pentru a scăpa de explicaţiile pe care le cerea toată lumea după hotărârea lui neaşteptată.

Îmi dau seama de intensitatea crizei sale de nervi abia când păşesc în living. Cele două bancuri de lucru sunt răsturnate pe podea şi toate lucrurile lui Keith sunt răsfirate până în dreptul uşilor din sticlă, ce dau spre plajă. Păşesc cu grijă peste ele şi mă îndrept spre ieşire când aud zgomot în spatele meu.

Keith mă priveşte din umbră în dreptul coridorului, cu braţele strânse la piept şi o expresie îngheţată. Nici nu deschide gura, că deja ştiu cât de supărat e şi probabil că motivul pentru care totul e praf în jurul meu are legătură strânsă cu acelaşi motiv pentru care a renunţat la tot: Amir.

Prin urmare, când mă apropii de el, o fac cu prudenţă, în pofida faptului că nu mă tem. Ştiu că nu mi-ar face niciun rău, dar asta nu înseamnă că

nu încerc pe cât de mult cu putinţă să fac mişcări încete şi calculate, ca să nu declanşez o altă criză de nervi. Şi aşa pare că ar fi pe punctul de a exploda.

Apoi mă opresc la doar câţiva paşi distanţă de el.

— De ce nu vii mai aproape? mă întreabă senin. Sau ţi-e teamă de mine?

— Ar trebui să-mi fie?

Acesta pufneşte scurt, înainte să se sprijine de perete într-o poziţie relaxată.

— Chiar vrei să-ţi răspund sincer la asta? Pentru că, dacă este să răspund sincer la întrebarea ta, ţi-aş spune că ai avut motive să te temi de mine încă din prima zi, dar n-ai făcut-o. Acum nu-mi dau seama dacă simţul tău de conservare nu funcţionează sau, pur şi simplu, eşti curajoasă.

Zâmbind, mai fac un pas spre el. Nu mă aşteptam să înceapă conversaţia astfel, în special după seara pe care am avut-o. Mă aşteptam, în schimb, la tunete şi fulgere, la accese de gelozie şi la acuze.

— Să spunem că nu sunt atât de deşteaptă pe cât se presupune că ar trebui să fiu, replic calmă. Şi nici tu nu eşti atât de periculos pe cât vrei să pari.

— Mă jigneşti, iubito. Credeam că ai venit aici ca să reparăm stricăciunile, nu să aruncăm cu vorbe grele.

Cu toate astea, nu pare deranjat de ceea ce i-am spus. Are în continuare zâmbetul pe buze, un zâmbet cu o tentă obraznică şi provocatoare, care parcă îmi spune „vino mai aproape”.

— Dacă ai fi fost, atunci nu ţi-ai fi alungat clienţii de pe insulă pentru mine.

— Cine a spus că am făcut-o pentru tine?

Ridic din umeri.

— Vreau să cred că ai făcut-o pentru mine, mărturisesc. Fără a ţine seama de cât de egoist sună asta. Îmi place să cred că ai renunţat pentru că preferai să pierzi asta, decât să mă pierzi pe mine.

Keith încuviinţează gânditor, strângându-şi buzele într-o linie dreaptă.

— Îţi pare rău?

— Pentru că nu i-am oferit lui Amir încă o ocazie în care să se apropie de tine? În care să râvnească la ce e al meu?

Clipesc mărunt, neştiind ce aş mai putea adăuga la asta. Ştiam că ăsta a fost impulsul ce l-a făcut să ia hotărârea brusc. Nici nu a încercat să ascundă faptul că e gelos, că scena cu Amir i-a adus un gust amar în gură. Şi poate că a fost nedrept din partea mea să permit să se ajungă la asta, dar a fost strict necesar, începeam uşor să cred că bărbatul din faţa mea nu e cine credeam că e.

— Cred că i-am oferit destule şanse să o facă, spune iritat. De fapt, m-am ferit din calea lui în

momentul în care am ales să continui şarada asta, în detrimentul tău.

— Acum crezi că e o şaradă?

— Mereu a fost o şaradă. Sunt conştient de ceea ce am făcut, Ellie. Sunt conştient câte vieţi am distrus şi, sincer puţin mi-a păsat de riscuri. Nu aveam ce să pierd, oricum. Însă acum am de pierdut mai mult decât aş putea să îndur, chiar dacă nu mi-am dat seama până în seara asta, când te-am văzut lângă el.

Cu ochii mari, îl urmăresc cum îşi îndreaptă spatele, apoi porneşte spre mine cu paşi hotărâţi, oprindu-se abia când ajunge în faţa mea, la câţiva milimetri distanţă, iar mâinile sale se fac căuş în jurul chipului meu.

Acum, că îl pot privi de aproape, în toată splendoarea sa, văd în irisurile verzi cât de sincer e. Nu cred că l-am mai văzut vreodată aşa deschis şi pregătit să-mi spună tot ce are pe suflet. Odată, am crezut că nu poate fi capabil să rostească asemenea cuvinte sau să simtă ceva la fel de intens cum e teama de a pierde pe cineva.

Poate că sufletul lui nu e atât de negru…

— Te iubesc, Ellie, îmi spune blând, mângâindu-mi în repetate rânduri obrajii. Şi nu vreau să mai trăiesc niciodată sentimentul acela că sunt pe cale să te scap printre degete, mai ales din cauza mea. Atât timp cât te am pe tine, nu mai am nevoie de nimic.

Într-un final, când tirada lui se încheie, constat

că nu mai sunt în stare să-mi reprim zâmbetul. E larg şi autentic, încât îi stârnesc un surâs ce distruge rapid atmosfera caldă în care m-a prins.

Amuzat, mă cuprinde în braţe şi îşi aşterne buzele pe fruntea mea, strângându-mă puternic la piept.

— Vom pleca curând de aici, îmi promite. O să te duc cât mai departe de locul ăsta, undeva unde să fim doar noi doi.

— Cum ar fi o insulă privată? îl ironizez, rânjind răutăcios peste cămaşa lui şifonată.

— Nu-ţi stă bine când mă iei peste picior, iubito. Cred că te-a bătut soarele în cap prea tare.

— Oare din cauza cui? îl întreb distrată, lăsându-mi capul pe spate ca să-l privesc în ochi. Dacă ai de gând să mă mai răpeşti vreodată, îţi sugerez să cauţi un loc cu mai puţin soare, cum ar fi Alaska.

— Vrei în Alaska? chicoteşte.

Ei bine, n-ar fi rău. După trei luni petrecute pe insulă, parcă duc dorul unei schimbări de peisaj. Nu-mi pasă dacă e vorba despre Alaska sau despre oricare alt loc din lume şi e timpul să o afle şi el.

— Vreau să fiu oriunde eşti şi tu.

Pe chip i se aşterne o expresie blândă, iar buzele i se curbează într-un zâmbet cald. Îmi fereşte gentil părul pe spate, trecându-şi mâna peste el din vârful capului, până la jumătatea spatelui.

— Ştii că te poţi întoarce acasă, nu? Nu doar

ele sunt libere să se întoarcă la vechea lor viaţă, de parcă ultimele trei luni nici n-au existat. Şi tu eşti liberă să pleci. Deşi sper să nu o faci, vreau să ştii asta.

— Ştiu, confirm serioasă. Dar ultimele trei luni au existat pentru mine. Nu pot să le uit, cum nu pot să ignor nici faptul că, pentru mine, „acasă” a căpătat un nou sens.

— Care? întreabă curios.

— Tu.

Capitolul 57

Mâna ce îmi strânge degetele îmi oferă o stare de bine şi de confort, pe măsură ce coborâm scările în livingul în care aşteaptă restul Elitei, cât şi un Drew înfumurat. Îmi dau seama după expresiile lor că fiecare aşteaptă o explicaţie pentru tot ce s-a întâmplat seara trecută. Probabil a fost o surpriză pentru toată lumea, ţinând cont că hotărârea a fost luată în cel mai neaşteptat moment şi în cele mai tensionate circumstanţe, fără ca aceasta să fie discutată în prealabil.

Dar Keith nu pare îngrijorat de asta. Nu pare că şi-ar face griji în privinţa vreunei revolte. Nu ştiu dacă asta are legătură cu încrederea lui în ei sau nu-i pasă. Ce e cu adevărat important e că, după discuţia de seara trecută, sunt convinsă că nu o să se răzgândească.

Ne oprim împreună în faţa canapelelor,

ţinându-ne în continuare de mână. Îl aud pe Drew pufnind pe deasupra paharului de whisky pe care îl ţine între degete, însă decid să-l ignor. Ştiu deja care e părerea lui despre toate astea şi faptul că îl deranjează să mă vadă aici, deşi a sperat încă de când a călcat pe insula asta, că o să dispar.

— Ştiu că aveţi nedumeriri…

— Nedumeriri? întreabă Ryder, întrerupându-l din vorbit.

Sprâncenele lui aproape urcă pe mijlocul frunţii. Stă trântit pe canapea şi se uită la Keith năucit şi oarecum revoltat.

— Mi-am făcut griji că ai luat-o razna, amice. Ăla a fost ultimul lucru pe care mă aşteptam să-l faci. Mai aveai puţin şi săreai la gâtul lui Amir.

— Asta nu s-ar fi întâmplat, dacă Amir nu ar fi încercat să mă ia de prost, răspunde Keith, calm. În cazul ăsta, a primit ce a meritat.

— Şi ceilalţi? vrea Micha să ştie. Toţi sunt revoltaţi acum. Sunt supăraţi de felul în care au fost trataţi. Niciodată nu s-a mai întâmplat asta. Dacă asta e o decizie de moment, e cazul să ne spui acum.

Îmi ridic privirea spre el, surprinzându-l uitându-se la mine curios, ca şi când ar încerca să se asigure că asta e ceea ce vrea cu adevărat. Şi ştiu deja răspunsul când buzele i se arcuiesc într-un zâmbet discret.

— Nu este, le spune băieţilor, într-un final. A fost o decizie spontană, într-adevăr, însă am vorbit

serios. Cred că a venit timpul să tragem linie şi să ne socotim.

— Şi fetele? vrea Trent să ştie, sprijinit de spetează cu un aer relaxat.

— E limpede ce se va întâmpla cu ele, replică Drew, intervenind în discuţia ce nu-l priveşte. Nepotul meu vrea să le elibereze. Şi, bineînţeles, asta e ideea Elenei, deci ei ar trebui să-i mulţumiţi de faptul că urmează să vă pună tuturor vieţile în pericol.

Keith mârâie lângă mine. În schimb, eu nu mă las afectată de vorbele lui. Mă aşteptam să mă atace.

— Despre ce vorbeşti? întreabă Deke, parcă trezit brusc dintr-un somn adânc, privindu-ne ba pe el, ba pe mine.

— Calmează-te, îi cer. Nu o să se întâmple nimic. Tot ce îşi doresc ele este să se întoarcă acasă în siguranţă.

— De unde ştii tu? intervine şi Trent, privindu-mă încruntat şi neîncrezător. Ce anume te face să fii sigură că nu vor încerca să ne „sape” încă din momentul în care se vor vedea scăpate?

Oftând, mă uit din nou la Keith. Nimic din ce urmează să le spun nu o să-i asigure de nimic, nici propriul cuvânt. Adevărul este că nu le pot promite că asta nu o să le aducă probleme. Cu toţii ştim riscurile.

— Asta nu o să se întâmple, replică bărbatul de lângă mine, privindu-i într-un fel care îmi dă de

înţeles că îmi scapă ceva. Pentru că niciuna dintre ele nu ştiu nimic despre voi.

Sunt gata să-l contrazic, când acesta continuă:

— Practic vorbind, niciunul dintre voi nu există. Nimeni nu ştie cine sunteţi cu adevărat, cu ce vă ocupaţi sau măcar care e numele vostru real.

Rămân cu gura căscată, uimită de ceea ce îmi aud urechile. Cum adică nu ştie nimeni cine sunt cu adevărat? Înseamnă că identitatea lor, cea pe care eu am cunoscut-o, e doar o acoperire? O portiţă de scăpare pentru situaţiile de genul ăsta?

Asta înseamnă că şi Keith are una?

— Dar asta nu e valabil şi în cazul tău, se repede Micha să spună. Sau ai uitat că totul o să se spargă în capul tău, în cazul în care una dintre ele va merge la poliţie?

Instantaneu, îl strâng şi mai tare de mână, răsuflând uşurată. Pentru o clipă scurtă mi-am făcut griji că totul a fost o minciună şi că habar nu am cine stă lângă mine. Nu o să înţeleg niciodată pe deplin ce se petrece aici. Nu o să înţeleg cum funcţionează mintea lui Keith şi de ce a pus totul la bătaie, când putea la rândul lui să se protejeze, ca restul.

Sau poate chiar nu i-a păsat că ar putea fi prins cândva? Aşa cum a spus şi el, nu a avut multe lucruri de pierdut. Prin urmare, a fost chiar atât de nebun încât să se expună, fără să-i pese de consecinţe? Fără să-i pese că ar putea să facă mai

mulţi ani de închisoare decât am eu degete să număr?

Nu, nu voi înţelege cu adevărat ce s-a întâmplat în astea trei luni. Abia acum realizez că le-am trăit ca pe un vis lung din care m-am trezit ţinând de mână un infractor.

Însă e târziu să-mi mai fac griji de ce a ajuns viaţa mea, aşa cum îşi fac ceilalţi. Mă îndoiesc că poate fi mai rea decât a fost înainte să ajung pe insulă. Adică, mă uit la Keith şi pot jura că văd viitorul, unul în care nu o să mă mai tem de nimic pe lume, în afară că îl voi trăi fără el.

Brusc, simt nevoia de a mă lipi de braţul său, atrăgându-i atenţia asupra mea. Se încruntă uşor.

— Ei bine, mormăie, înainte să-şi întoarcă privirea asupra băieţilor, asta nu mai este grija voastră. După zece ani în care mi-aţi fost loiali şi alături, a venit timpul să ne luăm rămas bun.

Un icnet lung iese din gura lui Ryder. Ceilalţi, în schimb, ajung să se zgâiască la Keith surprinşi şi nervoşi, parcă nevenindu-le să creadă că acesta tocmai îşi ia adio de la ei.

Sinceră să fiu, nici eu nu mă aşteptam la asta. Altfel credeam că o să decurgă discuţia.

— Stai puţin! se răsteşte Deke, sărind în picioare. După atât timp, ne întorci spatele?

— Chiar aşa, îl susţine şi Micha. Ce naiba înseamnă asta?

— Calmaţi-vă! le cere Keith, ridicând mâna liberă ca să-i potolească. Nu vă întoarce nimeni

spatele. Doar fac ceea ce e mai bine pentru voi toţi.

— Fii mai explicit, la dracu'! sâsâie Ryder, ridicându-se în picioare la rândul său. Pentru mine, una e să pui capăt afacerii fără să ne întrebi şi alta e să îţi doreşti să pleci! După zece ani în care ţi-am ţinut spatele, mă aştept la ceva mai mult decât o strângere de mână şi o scuză penibilă!

— Nu e nicio scuză penibilă!

Glasul lui Keith se ridică dintr-odată şi, din instinct, fac un pas înapoi, ieşind de pe câmpul de luptă. Ei bine, asta e ceea ce mă aşteptam încă de când am coborât în living, ca lucrurile să o ia razna la un moment dat. Speram să n-am dreptate.

Şi, de parcă nu ar fi destul că băieţii mai au puţin până să sară la gâtul lui Keith, îl văd cu coada ochiului pe Drew râzând pe fotoliu, ca şi când s-ar bucura că s-a ajuns la asta.

— Spre deosebire de voi, eu sunt cel expus! Îşi continuă brunetul tirada, bătându-se cu pumnul în piept, în timp ce aproape urlă la Ryder. Dacă este să tragă cineva pentru toate astea, odată cu plecarea lor, atunci eu voi fi acela!

— Dacă ţi-e teamă să nu cumva să tragem pentru asta, atunci nu le da drumul, vine Trent cu ideea, pe un ton nonşalant. Ştii ce se poate întâmpla dacă una dintre ele nu-şi va ţine gura.

— Da, ştiu, replică Keith sec. Dar mai ştiu şi că eu v-am pus în situaţia asta. Afacerea a fost ideea

mea de la bun început. Dacă este să cad odată cu ea, aşa să fie!

— Când te-ai transformat într-un martir?

Întrebarea lui Drew îi reduce la tăcere şi toate privirile se întorc spre el, ca să-l vadă stând acolo, înţepenit pe fotoliul acela, arătând ca un om fără griji. Nu face nimic altceva decât să mă înfurie, în special când înţeleg că întrebarea îi este adresată lui Keith şi are ca scop să-l enerveze.

Şi funcţionează. Maxilarul lui se încleştează şi îl priveşte mânios, că mi-e teamă că o să-şi iasă din minţi.

— Poftim? îl întreabă printre dinţi.

— Înainte, obişnuiai să fii mândria familiei Levine. Asta în ciuda faptului că te-ai născut dintr-o târâtură egoistă, care a considerat până în ultima ei clipă de viaţă că e mai bună decât noi toţi. Acum eşti doar o ruşine. Şi pentru ce? Pentru o altă târâtură egoistă care o să te lase cu ochii în soare de îndată ce o să i se urce la cap şi o să creadă că e prea bună pentru tine?

Keith mă priveşte fugar, înainte să-l privească din nou.

— Poate n-am nevoie să fiu mândria familiei Levine. Te-ai gândit la asta vreodată?

— Ciudat să întrebi aşa ceva, după ce ai făcut tot posibilul să îl faci mândru pe tatăl tău. Timp de zece ani te-am văzut încercând să-l imiţi în speranţa că o să fii vreodată ca el.

Obrajii iubitului meu capătă dintr-odată o

culoare stacojie şi pot să-mi dau seama cât de tare îl doare asta. E dovada vie că Drew are dreptate pe undeva, chiar dacă nu-mi place ce aud.

— Însă află un lucru, băiete, continuă acesta, ridicându-se de pe fotoliul lui confortabil. Dacă până acum aveai şanse mici să ajungi ca el, acum nu mai ai deloc. Şi ştii de ce?

Keith alege să păstreze tăcerea, chiar dacă arată de parcă şi-ar dori să-i poată spune ceva. În schimb, îl aud scrâşnind din dinţi de nervi. Îl priveşte cu o asemenea duşmănie, încât mă mir că nu explodează.

Mă încordez cu putere când Drew se apropie de el, purtând pe buze un rânjet batjocoritor. Degetele mi se strâng în pumni pe lângă corp şi fac apel la toată răbdarea din lume ca să nu sar între ei. Mă îndoiesc că aş rezista chiar şi pentru o clipă să-l văd atingându-l, după ce îl tăvăleşte prin noroi chiar în faţa tuturor.

Apoi îi spune ceea ce cred că ar fi declanşatorul perfect pentru nervii lui Keith şi nu o face oricum. Îi rosteşte în nas fiecare cuvânt în parte pe un ton ofensator, parcă încercând dinadins să-l aducă la capătul răbdărilor:

— Tatăl tău nu s-a târât niciodată la picioarele unei femei, aşa cum o faci tu.

Ăsta e momentul în care inima mi se strânge cât un purece, de frică. Chipul lui Keith se schimonoseşte de furie şi devine doar o chestiune de timp până să se piardă cu firea.

Dacă nu-l loveşte el, o s-o fac eu! Şi nu pentru că foloseşte sentimentele lui pentru mine drept armă cu care să-l doboare, ci pentru că n-are niciun drept să-l judece.

Însă, în pofida aşteptărilor mele, Keith nu face nicio mişcare greşită. Dimpotrivă, în loc să-l lovească, buzele sale se arcuiesc într-un zâmbet mai batjocoritor decât al lui Drew.

— Poate ar fi trebuit s-o facă.

— Ce vrei să spui? pufneşte dispreţuitor.

— Tatăl meu a fost prea mândru să se târască la picioarele femeii pe care a iubit-o. A trăit cu impresia că asta nu-l va mai face bărbat, când de fapt, ăsta ar fi fost singurul lucru care l-ar mai fi putut salva în ochii ei. Cam aşa cum ai făcut tu, de exemplu.

Rânjetul de pe buzele lui Drew dispare ca prin farmec, iar ochii i se fac cu o idee mai mari.

— Îmi vorbeşti mie despre ce ar trebui să fac pentru o femeie sau nu, dar ai uitat câte ai făcut tu pentru Ilya doar ca să înceteze să te mai vadă ca pe fratele tău şi să te iubească. Te-ai târât la picioarele ei mai mult decât oricare alt bărbat pe lumea asta, însă a fost prea târziu. Ei bine, unchiule, eu nu o să fac aceeaşi greşeală. Nu o să fiu prea mândru să renunţ la tot pentru femeia mea şi nici nu o să aştept momentul în care o să fie târziu ca să mai pot face ceva. Prefer să fiu considerat laş şi o ruşine, decât să fiu un blestemat în ochii ei.

Îi simt pe toţi uitându-se la mine, însă ochii mei nu-l mai părăsesc pe Keith. Niciodată nu mi-am simţit inima crescând cât să cred că e pe punctul de a exploda. Emoţia pe care o trăiesc acum e ca o binecuvântare.

— Deci, mormăie Drew, părând să se conformeze, în sfârşit, cu gândul, mai importantă e o femeie pe care ai cunoscut-o în urmă cu trei luni, decât familia ta.

— În cazul ăsta, unchiule, Ellie e familia mea.

Şi o spune pe un ton atât de serios, încât Drew nu are nicio şansă să se îndoiască că nu e adevărat.

— Atunci, băiete, cred că a venit timpul să-ţi arăţi dragostea faţă de ea şi să o scoţi de pe insulă, de preferabil înainte ca Dom să ajungă aici.

Când ochii lui Drew se întorc spre mine, în sfârşit înţeleg despre cine vorbea seara trecută, iar ochii mi se fac cât cepele de şoc. Acum îmi dau seama că într-adevăr există cineva mai rău decât Diavolul. De fapt, mereu am ştiut asta, însă abia acum constat că am toate motivele din lume să mă tem de el, în special când Keith face un pas mic înapoi şi se albeşte, la fel ca întreaga Elită.

Nici nu mai are rost să întreb cine e Dom, pentru că ştiu deja.

— Vine aici? întreabă Keith uluit, cu vocea-i lipsită de forţa de odinioară.

Faţa lui Drew rămâne îngheţată într-o expresie serioasă, în pofida impresiei că îi va rânji

sfidător. Bănuiesc că subiectul „Dom” taie tuturor cheful de ironii sau amenințări. E limpede că și lui îi e teamă de el.

— L-ai chemat aici?! zbiară dintr-odată.

Tresar cu putere și mă îndepărtez de Keith, lăsându-i loc de manevră. Iubitul meu iute la mânie îl prinde pe Drew de gulerul cămășii din in și îl trage spre el, neratând ocazia de a-l scutura puțin.

— Ai înnebunit complet? îl întreabă printre dinți, prea mânios ca să mai urle la el. Ai uitat că e capabil să ne ia tuturor capetele, inclusiv pe al tău?

— Eu n-am uitat, dar tu cu siguranță ai făcut-o, îi răspunde prompt. Oricum ar fi aflat. Nu cred că îți dorești să fugi până la capătul lumii de el, doar pentru că i-ai ascuns ceva de asemenea importanță.

Furios, Keith îl îmbrânceşte cu forță, iar Drew se împleticește înapoi, gata să se prăbușească. Abia apucă să-și revină, că brunetul se repede din nou spre el și, pentru o clipă, am impresia că vrea să-l lovească. Din fericire pentru noi toți, tot ce face este să îndrepte un deget spre el drept avertizare și să mârâie grav:

— Până deseară vreau să dispari. A doua oară nu-ți mai spun!

Apoi se întoarce pe călcâie și, cu o expresie panicată, îl caută pe Jordan din priviri, până îl găsește stând lângă ușă în poziție de drepți. Îi face

semn din mână să se apropie, iar paznicul solid ca un munte se clinteşte cu greu din loc, oprindu-se abia când ajunge în dreptul lui Keith, în tot timpul ăsta menţinându-şi pe chip o expresie serioasă, de om profesionist.

— Scoate fetele de pe insulă.

Atât îi spune. Jordan apucă doar să încuviinţeze din cap, căci Ryder şi sare în faţa lui, interpunându-se între ei, revoltat.

— Ce naiba vrei să faci?! îl ia la rost. Chiar îţi doreşti să mori sau care-i faza?

— Dacă Dom vine aici, fetele acelea nu vor mai apuca ziua de mâine, iar asta e valabil şi pentru iubita ta. O să facă tot posibilul să încheie afacerea şi fără noi şi, crede-mă, nu vrei să îl porneşti împotriva ta.

Ryder face instantaneu un pas în spate, ochii lui devenind cu o idee mai puţin înflăcăraţi şi nervoşi. Imediat ce Keith pomeneşte de Angel, întreaga atitudine i se schimbă şi nu mai pare la fel de pornit să i se împotrivească.

— Da, dar…

— Niciun „dar”, i-o retează. Jordan le va scoate de pe insulă înainte să apară şi o va lua şi pe Ellie cu el. Fără discuţii!

Nici bine nu îmi aud numele, că am aceeaşi reacţie ca Ryder, în privinţa lui Angel. Viteza cu care intru în panică e incredibilă. Refuz din prima clipă să mă gândesc că o să plec de aici fără el. Doar peste cadavrul meu!

— S-o crezi tu! mă răstesc la el, atrăgând asupra mea întreaga atenţie.

Privirea verde a iubitului meu se înfige în mine violent şi se încruntă urât, dându-mi de înţeles că nu-i place deloc intervenţia mea.

— Nu plec nicăieri! adaug hotărâtă, apropiindu-mă de locul în care se află.

— Ba da, pleci! mă contrazice enervat. O să stai în Ibiza cu Jordan până rezolv problema cu tatăl meu şi tu n-ai nimic de spus despre asta!

Gura mi se întredeschide de şoc şi mânie. Sunt tentată să-mi strâng braţele la piept şi să încep să bat din picior, ca un copil supărat, însă nu cred că m-ar ajuta în situaţia de faţă. Dacă vreau ca lucrurile să iasă cum îmi doresc, trebuie neapărat să-i ţin piept şi nu o să fie uşor. Observ cât de serios e în privinţa asta. O să fie război… din nou!

— Keith, puţin îmi pasă ce probleme ai cu tatăl tău! Nu plec nicăieri fără tine şi punct!

Acesta închide ochii preţ de câteva clipe şi pot jura că murmură în gând câteva înjurături, dar nici de asta nu-mi pasă prea tare. Sunt hotărâtă să rămân şi nimeni şi nimic nu mă poate convinge să n-o fac.

— Jordan, îl aud mormăind.

Târziu înţeleg de ce îi rosteşte numele, prea târziu ca să mai pot fugi. Paznicul se întoarce spre mine, iar braţele lui mari mă înghit cu totul, înainte să mă ridice şi să pornească cu mine spre ieşire. Tot ce îmi mai rămâne de făcut ca să ies din

încurcătură, este să acţionez copilăreşte. În dreptul ieşirii, când Jordan e pregătit să mă scoată din vilă, îmi înfig dinţii în braţul lui şi muşc tare, dându-i drumul abia când îl aud strigând de durere şi slăbind strânsoarea.

În următoarea secundă sunt deja în faţa lui Keith şi îl împung nervoasă cu degetul în piept, drept răzbunare pentru încercare, ignorând chicotele băieţilor şi înjurăturile grosolane ale lui Jordan. Doar nemernicul dinaintea mea pare uluit că tocmai am muşcat pe cineva şi oscilează între amuzament şi furie.

— Dacă mai încerci vreodată asta, jur solemn că o să rup carnea de pe el! îl avertizez, arătând cu degetul în spate, spre paznic. Nu te pune cu mine!

— Ellie, mârâie frustrat.

— Nu plec nicăieri! i-o trântesc categoric. Dacă tatăl tău vine după mine, atunci să vină! Însă refuz să plec de aici fără tine! Mi-ai promis că o să plecăm împreună şi n-am de gând să…

Restul e o mormăială în gura lui, căci se repede să mă sărute tocmai când mă pregăteam să-l ameninţ. Grija că o să mă oblige, într-un fel sau altul, să părăsesc insula odată cu ele dispare ca prin farmec şi mă înmoi în braţele ce îmi înconjoară spatele ca o susţinere de oţel. Buzele parcă mi se topesc sub sărutul blând pe care mi-l dăruieşte pentru a mă face să tac.

Când se retrage, continuând să mă ţină în

braţele sale, adaug moale:

— …te las să îţi încâlci promisiunea.

— Bine, rosteşte calm. Nu e cazul să faci scandal. O să plecăm împreună, promit.

Încuviinţez din cap mulţumită, iar gura lui îmi sărută blând fruntea, trăgându-mă mai aproape. Mai uşurată, îmi lipesc obrazul de pieptul său cald şi mă întreb în gând: oare o să regret decizia asta?

— Jordan, fă ce ţi-am cerut, replică Keith la un moment dat, după clipe lungi în care nimeni nu mai spune nimic. Vreau ca fetele să fie cât mai departe posibil când Dom o să ajungă pe insulă.

— Eşti sigur că vrei să faci asta? îl întreabă bărbatul de culoare, uitându-se dispreţuitor la mine printre gene şi frecându-şi cu palma locul în care l-am muşcat. O să stârnească Iadul împotriva ta când o să ajungă şi o să vadă că nu mai e nimeni aici.

Oftând, Keith se uită spre ceilalţi băieţi şi îi observ cu coada ochiului încuviinţând discret, apoi se uită în jos la mine, iar ochii săi parcă cer acceptul. Probabil se întreabă în mintea lui dacă merită să treacă prin asta pentru a proteja nişte străine sau dacă merit eu să o facă pentru mine. Răspunsul vine de la sine, chiar dacă nu schiţez niciun gest. Nici nu încuviinţez şi nici nu clatin din cap, când Keith îi ordonă lui Jordan pe un ton hotărât:

— Fă-o!

— Sunteţi cu toţii nebuni! bolboroseşte Drew,

frustrat. Eu m-am cărat de aici! Nu vreau să fiu martor când o să-ţi pui gâtul la bătaie, ca un copil prost ce eşti, iar fratele meu îşi va ucide singurul fiu şi toate astea pentru o blestemată de femeie!

Dă să plece, însă nu înainte de a se opri în faţa mea şi a-mi spune ceea ce reuşeşte să-mi înfioare pielea:

— Sper că ştii ce faci, păpuşă. Pentru că, la final, mâinile tale vor şi mai însângerate decât ale lor!

Capitolul 58

Câteva ore mai târziu, îl găsesc pe Keith stând pe unul dintre şezlongurile de lângă piscină, cu un pahar de whisky în mână. Se uită gânditor în gol şi îmi simte prezenţa abia când mă aşez în poala lui, literalmente. Ochii verzi i se ridică spre faţa mea dintr-odată, iar braţul îmi cuprinde talia din instinct, înainte să ofteze apăsat. Broboane de sudoare cauzate de soarele arzător de deasupra noastră îi curg pe frunte.

— Te gândeşti la ce a spus Drew? îl întreb direct.

— Mă gândesc că ar fi fost mai bine să pleci cu ele, mărturiseşte. Şi încă nu e târziu. Îi pot spune lui Jordan să întoarcă iahtul.

Iahtul ce a plecat acum o jumătate de oră, cu tot cu fetele de la care nu mi-am luat rămas bun… Sinceră să fiu, am evitat să mai dau ochii cu ele.

Nu voiam să mai văd în ei dispreţul pe care mi-l poartă, deşi au părăsit insula asta, după trei luni ale dracului de lungi, datorită mie. Nu că aş fi aşteptat recunoştinţă din partea lor.

— Ştii deja răspunsul meu la asta, replic iritată, trecându-mi degetele pe gâtul dezgolit de gulerul lărgit al cămăşii vaporoase.

— Ellie, mi-e teamă că nu înţelegi. Când Dom o să apară, lucrurile vor deveni de un milion de ori mai tensionate şi nu vreau să fii prinsă la mijloc.

— Dom vine din cauza mea, îi reamintesc. Aşa că n-am cum să nu fiu prinsă la mijloc. Nu o să dau bir cu fugiţii acum şi să te las pe tine să le încasezi pe toate.

Îşi strânge buzele într-o linie dreaptă, nemulţumit.

— În plus, ce fel de iubită aş fi eu dacă te-aş lăsa singur cu tatăl tău criminal?

Zâmbind, îi prind chipul între palme şi mă apropii şi mai tare de el, până fruntea ajunge să mi se sprijine de a lui. În schimb, el izbucneşte în râs.

— Eşti fenomenală, Elena Bryant! Ţi-am mai spus asta?

Surâsul său se stinge în cele din urmă, rămânând la a-mi mângâia părul repetativ, pe când privirea lui îmi studiază gura cu intensitate până aceasta se usucă.

— Când te-am adus aici, nici prin gând nu mi-a trecut că o să mă faci una cu pământul. Ai făcut

ceea ce nu credeam că o să reuşească vreo femeie vreodată.

— Ce anume?

— Să mă trezeşti la viaţă. Şi dacă e să mor pentru cineva, tu eşti aceea.

Mă trag cu o idee înapoi ca să-l pot privi în ochi. Sunt serioşi şi licăresc de dragoste şi mă întreb ce s-a întâmplat cu el. Nu e acelaşi Keith pe care l-am cunoscut la început, cel care era pregătit oricând să-mi ofere o lecţie. Cel cu care îmi măsurăm curajul, chiar dacă îmi era puţin teamă de el.

Acum mă uit la el şi văd un nou Keith, unul căruia nu-i este frică să-şi pună în mâinile mele întreaga viaţă, aşa cum a avut-o el pe a mea. Unul care are încredere că nu o să-l zdrobesc.

Însă, chiar dacă mă copleşeşte încrederea lui în mine, totodată mă îngrijorează felul în care îmi vorbeşte. E limpede că se aşteaptă la tot ce e mai rău, odată cu venirea lui Dom. Poate că n-a fost o idee bună să rămân, căci acum îl cred în stare să se întoarcă împotriva tatălui său pentru mine. Şi, dacă tot ce a spus Drew e adevărat, atunci mâinile mele ar putea sfârşi însângerate.

— Aş prefera să nu mori deloc, spun încordată.

Degetele lui îmi feresc blând o şuviţă de pe obraz, dând-o după ureche.

— Nu-ţi face griji, îmi cere apoi, mai vioi. Nu o să se întâmple nimic. De fapt, dacă este să fiu sincer, cred că Drew ne-a dus de nas pe toţi şi că

Dom nu ştie nimic.

Sunt gata să sper că are dreptate, însă vuietul produs de elicele unui elicopter se fac auzite din depărtare şi chipul iubitului meu devine palid. Zâmbetele noastre pier deodată. Amândoi ştim ce înseamnă asta.

Ne privim reciproc preţ de câteva clipe ce par a fi ore întregi. Când le ridicăm, elicopterul trece chiar pe deasupra noastră, pregătindu-se de aterizare pe heliportul din spatele vilei şi agitând furios aerul fierbinte.

Asta e. Acum e acum. Nici dacă l-aş lua în momentul ăsta pe Keith de mână şi l-aş forţa prin toate modalităţile pe care le cunosc să se îmbarce pe *Ellie* şi să plecăm cât mai departe, nu cred că ne-ar mai salva de el. Doar din poveştile pe care le-am auzit despre Dominic Levine îmi dau seama că, într-adevăr, ar fi capabil să ne urmărească până la capătul lumii.

Cu un ultim strop de curaj, mă ridic din poala lui Keith şi îmi aranjez rochia lungă până la jumătatea coapselor, de culoarea untului. Inspir adânc, apoi îmi privesc iubitul în ochi cât de hotărâtă pot.

— O să fie bine, îl asigur. Sunt eu lângă tine!

Noi suntem cei care îl întâmpină pe Dominic Levine, imediat ce elicopterul aterizează pe heliport. Ţinându-l strâns de mână pe Keith, aştept ca elicele să nu-mi mai ciufulească părul lăsat desprins şi Jordan să-l aducă la noi. În acelaşi

timp, încerc să ignor viteza cu care inima îmi bate în piept, înnebunită de frică, încep să cred că toate astea se pot termina într-un singur fel: ori morţi, ori vii. Probabil că nu sunt singura care trăieşte cu aceeaşi impresie, ţinând cont că niciunul din ceilalţi nu au vrut să se afle aici, în momentul ăsta crucial.

Portiera elicopterului se deschide într-un final, de îndată ce elicele îşi domolesc rotirile. Prima oară îi văd piciorul lung, îmbrăcat în stofă albă, abia apoi îl văd cu totul. Costumul pe care îl poartă nu doar că urlă din toţi rărunchii a bogăţie şi extravaganţă. Aproape mă orbeşte, la fel ca reflexia din ochelarii de soare pe care îi poartă pe nasul drept şi care şi-au pierdut rolul când acesta şi-a completat ţinuta cu o pălărie. Dar nu asta e ceea ce îmi atrage cu adevărat atenţia, ci bastonul elegant, cu mâner placat în aur, de care îşi sprijină mâna dreaptă, plină de ghiuluri.

Mă tentează să izbucnesc în râs, mai ales când ajung la concluzia că nu de la el a moştenit Keith stilul vestimentar. Spre deosebire de iubitul meu, care e o copie fidelă a bărbatului cu perciuni cărunţi ce se apropie de locul în care am înţepenit, acesta chiar arată ca unul dintre mafioţii pe care îi vezi în filme. O grămadă consistentă de replici batjocoritoare îmi vin pe limbă deodată şi nu mă mai pot abţine să nu râd când îl văd venind încrezător spre noi, de parcă el ar fi buricul pământului.

Keith se uită confuz la mine, cel mai probabil întrebându-se ce m-a apucat. Habar nu are că, de fapt, mă aşteptam la cu totul altceva, la un bărbat mai impunător şi mai periculos decât ceea ce-mi văd ochii.

Dom se opreşte în faţa noastră şi, cu o mişcare teatrală, îşi scoate ochelarii, ochii lui verzi căzând pentru prima oară pe mine. Răutatea pe care o ghicesc în ei e dovada clară că a auzit multe lucruri despre mine şi că nu a venit până aici ca să discute, ci să execute. Pare pus pe fapte mari şi, în pofida faptului că ar trebui să-mi tremure genunchii în faţa lui şi a duşmăniei cu care mă priveşte, mă pomenesc chicotind din nou, înainte să-mi las capul pe spate şi să-l privesc pe Keith, uluită.

— Ai uitat să-mi spui că tatăl tău e replica proastă a lui Pablo Escobar.

Atât el, cât şi Dom, ajung să se holbeze la mine, parcă nevenindu-le să creadă că asta e ceea ce scot pe gură. Sinceră să fiu, nici mie nu-mi vine să cred, însă continui să cred că asta e cea mai bună tactică prin care îi pot arăta acestuia că nu mi-e frică de el. Nu de alta, dar acum ştiu cum merg lucrurile cu oamenii ca cel din faţa mea, ce se încruntă urât. Pot mirosi frica de la mile distanţă şi au tendinţa de a se folosi de ea.

— Ce a spus? întreabă la un moment dat, cu voce groasă şi impunătoare, uitându-se uluit la fiul lui.

— Nimic, se grăbeşte Keith să spună. Bine ai venit, tată!

Apoi se întâmplă ceva ce nu credeam că o să văd vreodată. Dominic întinde mâna, cu ghiulurile la vedere, ca o persoană ce aşteaptă să i se sărute degetele. Şocată şi revoltată în aceeaşi măsură, mă uit la el, apoi mă uit la Keith, devenind şi mai bulversată când îl văd dezbrăcându-se de toată stima de sine şi sărutându-i-o chiar sub ochii mei aproape ieşiţi din orbite.

Ce naiba?! Nu-mi dau seama dacă ăsta e un soi de-al lor de a-şi exprima afecţiunea sau Dom face asta dinadins, ca să-i arate cine e şeful, însă în clipa în care gura iubitului meu sărută mâna întinsă e clipa în care mă aprind precum un chibrit. În două secunde ajung să-l urăsc de moarte pe bărbatul din faţa mea, atât de tare încât i-aş lua capul de pe umeri cu mâinile goale dacă aş putea. E de la sine înţeles că toată treaba asta blestemată e un obicei şi că nu e pentru prima oară când Keith se apleacă înaintea lui, dar s-o văd cu proprii ochi… îmi stârneşte nişte sentimente intense, că abia mai sunt în stare să stau dreaptă pe picioare.

— Incredibil, mormăi.

Jordan vine lângă mine şi mă împunge cu cotul, drept avertisment. Mă uit cu duşmănie la el, apoi mă uit şi mai urât la mâna ce apare în faţa mea, plină cu aur.

Aş spune că nu ştiu ce vrea de la mine şi de ce

Dom mă priveşte insistent, aşteptând congestionat, însă ştiu, iar asta mă înfurie şi mai tare. Vrea să i-o sărut la rândul meu.

— Doar moartă, i-o trântesc.

— Fetiţo, nu cred că vrei să începem relaţia cu stângul.

Se trage mai aproape, fluturându-mi degetele prin faţa ochilor.

— Nu am sărutat mâna tatălui meu în douăzeci de ani. Nu o să încep s-o fac tocmai cu tine.

Maxilarul proeminent i se încleştează şi o clipă îşi ridică privirea spre fiul lui, ca şi când l-ar îndemna să mă facă să mă supun. Trece o clipă, apoi încă una, însă Keith nu face nici cea mai mică mişcare şi nici eu. După un minut întreg în care Dom îşi ţine braţul întins spre mine, se satură de aşteptat şi îl lasă să cadă pe lângă corp cu un oftat prelung.

— Drew a omis să-mi spună cât de încăpăţânată eşti, mărturiseşte calm. Dacă vrei să intri în familia noastră, aşa cum am auzit, ar fi cazul să începi să respecţi nişte tradiţii.

— Adică, să mă supun în faţa ta? întreb sarcastic. Cred că glumeşti! Nu m-am supus în faţa fiului tău. Tu nu însemni nimic pentru mine.

— Drew a uitat să-ţi spună şi că are gura slobodă, replică Keith în bărbie, tensionat.

— Observ, murmură el, continuând să mă studieze. Singura persoană care a mai avut

vreodată curajul să-mi vorbească astfel a fost mama ta. Şi ea avea gura spurcată şi asta a băgat-o în necazuri de cele mai multe ori.

Ghicesc în vocea lui o mică doză de amuzament, una pe care nu o trăieşte şi Keith, căci imediat îl simt încordându-se lângă mine.

— O să fiu precis cu tine, Elena, îmi spune senin. Dacă vrei să ai viaţă bună lângă fiul meu, singurul fiu de altminteri, unica variantă bună pentru tine este să te supui.

Mânioasă, îmi strâng pumnii pe lângă corp, privindu-l fix în ochi.

— Altfel, ce?

— Mă îndoiesc că vrei să afli. Acum, adaugă mai senin, mi-aş dori să primesc ceva de băut. E foarte cald!

Înainte să mai apuc să spun ceva, acesta porneşte odată cu bastonul lui spre vile, lăsându-ne în urmă. Ochii mei şi ai lui Keith se întâlnesc instantaneu, dar contactul nostru vizual nu durează prea mult. Îşi apleacă ruşinat capul şi porneşte după tatăl său cu o atitudine învinsă, ce nu face nimic altceva decât să-mi dea de înţeles că adevărata natură a relaţiei lor e diferită de ceea ce credeam.

Dacă până acum trăiam cu impresia că Keith e un Dumnezeu, ei bine, iubitul meu atotputernic a avut nevoie doar de o secundă în prezenţa lui Dom ca să se transforme într-un sclav. Şi nu-mi place!

— Fetiţo, jur că n-am mai văzut pe altcineva

cu o dorinţă atât de mare ca a ta, de a se băga în probleme, bombăne Jordan, rămas neclintit lângă mine.

— L-a pus să-i sărute mâna! mă răstesc, revoltată.

— Şi încă n-ai văzut nimic, mă asigură serios. Scumpo, curând o să afli că tatăl tău nu e cel mai diabolic om din lume. Dracu’ chiar e atât de negru pe cât se spune!

Cu un gust amar în gură şi cu nervii întinşi la maximum, decid să nu-l mai ascult. Pornesc de pe loc hotărâtă, deşi toate instinctele îmi cer să fug în direcţia opusă.

Habar nu am ce urmează să fac cu individul ăsta. Atitudinea lui mi-a înşelat toate aşteptările, dându-mi toate planurile peste cap. Nu mă aşteptam să fie atât de… nici nu găsesc prin minte un cuvânt care să-l descrie în totalitate. E limpede că e obişnuit să fie tratat regeşte.

Îl găsesc pe Keith într-un colţ al livingului, lângă bar, iar pe Dom stând confortabil pe canapea, cu piciorul stâng peste celălalt şi cu un braţ întins pe lungimea spetezei, înconjurat de restul Elitei.

Strângând nervoasă din dinţi, străbat încăperea grăbită şi nu mă mai opresc până nu ajung în dreptul lui Keith şi mai am puţin până mă lipesc de el.

— Ce naiba înseamnă asta? îl întreb printre dinţi, cu voce joasă.

Îi caut în zadar privirea, căci face tot posibilul să o ferească de mine. Se preface preocupat să-i toarne ticălosului în pahar, ca un servitor.

Deşi întreaga lui fiinţă emană tensiune, printre valuri ghicesc şi o undă de teamă, una puternică, care e realmente imposibil să o ignori. E necesar să se uite în ochii mei o singură fracţiune de secundă, ca să-mi dau seama cât de speriat e. Aşa cum nu l-am mai văzut niciodată.

— Ţi-am spus că ar fi trebuit să pleci cu restul, spune.

— Da, dar am crezut că mi-ai cerut asta ca să mă protejezi, nu ca să nu văd că eşti sclavul lui.

— De ce crezi asta? mă întreabă, privindu-mă în sfârşit. Doar pentru că i-am sărutat mâna? Ellie, aşa se arată respectul în familia mea.

— Ăla un a fost respect, i-o retez enervată. I-ai sărutat mâna ca o persoană care a fost antrenată mult timp să o facă. Ca un servitor.

— Nu ştii despre ce vorbeşti.

Înşfacă paharul cu două degete de whisky şi se îndepărtează, lăsându-mă şi mai frustrată decât am venit. Cu ciudă, îl urmăresc cum se apropie de Dom şi îl întinde, servindu-l ca pe cineva de viţă nobilă, cât restul îşi ţin aplecate privirile în pământ.

Dumnezeule Mare, ce s-a întâmplat cu ei?!

— Deci, Drew n-a minţit, constată bărbatul cu glas tare. Chiar v-aţi gonit clienţii. Fetele unde sunt? Vreau să le văd.

Mă apropii şi eu de ei, preferând să rămân în spatele fotoliului, într-un colţ din care îl văd perfect pe Micha cum se uită îngrijorat spre Keith.

— Sunt în Ibiza, răspunde brunetul, resemnat.

Parcă ar şti din timp că asta e o veste proastă pentru Dom. Mâna bărbatului de pe canapea, cu care ţine paharul, se opreşte în aer la câţiva centimetru de gură, iar privirea îi devine vigilentă.

— Poftim? întreabă nesigur. De ce sunt în Ibiza?

— Pentru că le-am eliberat. Singurii care au mai rămas pe insulă suntem doar noi.

Noi, o mână de oameni. Cei mai importanţi, de altminteri. După ce Amir şi ceilalţi trei clienţi ai Elitei au părăsit insula, Keith i-a eliberat pe toţi din funcţie. Următorii care au plecat pentru ultima oară din Paradisul Diamantelor au fost paznicii şi personalul, singurul care a decis să rămână fiind însuşi Jordan. Despre el am aflat dinainte că singurul loc în care ar vrea să se afle este alături de Keith şi, pentru încă o dată, acesta a demonstrat cât de loial îi este.

Iar astăzi, în urmă cu puţin timp, al doilea iaht al Elitei a plecat odată cu fetele pe care Dom şi-ar fi dorit să le vadă. Bineînţeles, Drew n-a ratat ocazia şi şi-a luat tălpăşiţa odată cu ele.

— Şi asta ce vrea să însemne? vrea să ştie. Ce ar trebui să înţeleg din faptul că toată lumea a plecat înainte ca sezonul să se încheie?

Întrebările îi sunt adresate special lui Keith.

Privirea lui refuză să-l părăsească pe cel care stă drept în faţa lui, ca un soldat.

— Că eşti atât de prost încât n-ai fost în stare să duci un lucru la bun sfârşit?

— Vezi cum vorbeşti!

Avertismentul îmi iese pe gură înainte să apuc să-l opresc sau măcar să mă gândesc de două ori. Toate privirile se întorc acum spre mine, dar puţin îmi pasă. Faptul că l-a jignit pe Keith în faţa mea mă aprinde din nou, înfuriindu-mă la culme şi nu mai pot răbda.

— Ellie, nu te băga! mârâie iubitul meu.

Dom trânteşte paharul pe masă, supărat.

— Keith, mârâie la rândul lui, nu ştiu ce mama dracului înseamnă asta, dar dacă nu îi închizi acum gura, o s-o fac eu!

— Jordan!

Fir-ar!

Paznicul uriaş se înfiinţează lângă mine, agăţându-mă direct de braţ. Dă să mă tragă spre scări, însă acţionez înaintea lui şi, cu cealaltă mână, mă prind de marginea fotoliului şi strâng cu putere, blocându-i orice mişcare.

— O să tac doar în momentul în care o să-mi tratezi iubitul cu respect! tun furioasă, simţindu-mi obrajii luând foc odată cu sângele. Nu e cârpa ta!

Iritat, acesta se ridică în picioare elegant, ocoleşte calm masa şi se postează înaintea lui Keith, privindu-l acum de la acelaşi nivel. Curând,

toţi ajung să stea în picioare, aşteptând cu sufletul la gură să se întâmple ceva, în timp ce eu stau ca pe ace, cu genunchii flexaţi şi gata de atac.

O să-l mănânc de viu!

— Aşa ai ajuns? îl întreabă Dom, nonşalant. Nu eşti în stare să stăpâneşti o târâtură cu limba ascuţită? Păi, în astfel de circumstanţe, nu e de mirare că aceeaşi târâtură ţi-a distrus întreaga afacere. Nu eşti bărbat!

Când mă aştept mai puţin, îi dă o palmă peste obraz, parcă dorind mai mult să-l umilească în faţa tuturor, decât să-l rănească. Neputând să mă abţin, tresar la impact, simţindu-mă ca şi când m-ar fi lovit pe mine sau ca şi când aş trăi eu palma pe care Keith o încasează ca un copil mic şi obraznic, cu privirea coborâtă şi o atitudine spăsită.

Pot jura că îmi aud inima frângându-mi-se în piept dintr-odată. Dacă urăsc ceva mai mult decât pe Dom, acel lucru este să-l văd pe Keith supunându-se cuiva.

— Uită-te la mine, la dracu'! urlă la el. Fii bărbat şi uită-te la mine!

Însă nu se uită, iar asta îi mai aduce o lovitură, de data asta mai puternică decât prima. Iubitul meu se clatină într-o parte, aproape căzând din picioare, însă nu scoate niciun sunet. Cu ochii cât cepele îl observ strângând din dinţi, cu obrajii îmbujoraţi şi cu aceeaşi atitudine enervantă, ce mă întoarce pe dos în moduri oribile.

— Opreşte-te! zbier şi eu, tremurând din toate încheieturile.

Cu o mină fals surprinsă, Dom se răsuceşte spre mine şi îşi arcuieşte delicat sprâncenele.

— Vrei să mă opresc? mă întreabă senin, iar eu încuviinţez din cap. Atunci, ştii ce ai de făcut.

Mă încrunt, confuză.

— Trebuie să fii mai explicit decât atât, replic acid.

— Uite, ca să-ţi arăt că sunt şi băiat bun, facem o înţelegere. Tu te pui în genunchi în faţa mea şi îmi săruţi pantofii, nu mâna, iar eu încetez să-l mai lovesc. E o afacere bună, ţinând cont că ar trebui să-l omor cu mâinile mele!

Aş vrea să spun că mă surprinde oferta lui, însă nu sunt deloc uimită. Am aflat deja că e genul de om care adoră să-i vadă pe alţii că îi ling pantofii. Probabil că asta îl face să se creadă puternic, mai presus de oricine.

Vrea să mă umilească şi pe mine, asta e limpede. Bănuiesc că aşa a umilit pe toată lumea, inclusiv pe Ilya. Ei bine, nu e de mirare că aceasta a preferat un glonţ în frunte, decât să-l mai pupe în fund pe nemernicul ăsta, pentru care banii şi puterea nu sunt suficiente să-l satisfacă.

Şi l-aş refuza cu cea mai mare plăcere, pe motiv că nu-mi place defel să sărut pantofi, însă asta nu o să-l oprească din a-l mai lovi pe Keith sub ochii mei. De fapt, nimic altceva nu o să-l oprească.

Jordan a avut dreptate, dracu’ chiar e atât de negru pe cât se spune şi e aici.

Înghiţind în sec şi evitând să mă mai uit la ceilalţi, mă desprind de fotoliu şi mă apropii de el, până mă interpun între cei doi bărbaţi, cu faţa spre Dom. Îl privesc duşmănos printre gene, ca să înţeleagă blestematul că, în pofida faptului că o să fac ce mi-a cerut, nu o fac pentru el.

— Aştept, mormăie încordat.

Cu dezgust, mă aplec şi îmi pun genunchiul drept pe podeaua tare, simţindu-mă din prima clipă cu o tonă mai dezbrăcată de stimă şi respect de sine. Nu-mi vine să cred că fac asta!

— Apoi îl laşi în pace! îi ordon. Pe toţi ne laşi în pace!

— Nu întinde coarda, păpuşă. Am spus că nu o să-l mai lovesc.

Înjurând în gând, pun şi celălalt genunchi pe podea, abia atingând-o când o forţă mă trage din spate şi mă ridică rapid. Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, sunt răsucită tare, iar şuviţele brunete şi lungi de păr îmi aterizează în faţa ochilor. Mă aflu din nou în picioare, doar că de data asta întoarsă spre Keith. Mâinile lui îmi strâng cu putere braţele şi se uită la mine într-un fel pe care nu ştiu cum să-l interpretez. Nervi, hotărâre, încordare… toate emoţiile din lume îi traversează chipul frumos.

— Nu o să te pui în genunchi nici măcar în faţa mea, darămite în faţa lui!

Apoi mă smuceşte într-o parte, azvârlindu-mă la propriu în braţele lui Jordan, ca pe o păpuşă de cârpă, acesta fiind deja pregătit să mă prindă, să mă înşface şi să mă scoată din încăpere.

Capitolul 59

— Dă-mi drumul, la naiba!

Mă zbat cu putere, dând din mâini şi din picioare energic, în speranţa că o să mă scape, însă forţa lui Jordan e ceva cu care n-ar trebui să o măsor pe a mea. Degeaba zbier şi îl lovesc cu coatele şi cu călcâiele, căci e departe de a mă elibera.

Continuă să mă care pe alee, îndepărtându-mă tot mai mult de vila în care cel mai probabil se întâmplă lucruri cruciale. Habar nu are că doar simplul gând că nu pot fi de faţă mă înnebuneşte.

— Dă-mi drumul, n-auzi?! urlu frustrată.

Picioarele mele ating aleea în dreptul fântânii arteziene din centrul resortului şi amândoi ne întoarcem surprinşi spre direcţia din care auzim pe cineva gemând, special ca să-l vedem pe Dom prăbuşindu-se în dreptul intrării, iar pe Keith în picioare lângă el, spumegând de furie.

— Crezi că poţi avea totul?!

În grabă şi şocată, mă scutur de mâinile lui Jordan şi pornesc în fugă spre ei, în acelaşi timp în care ies şi băieţii afară, pentru a fi martori la spectacol.

Ajung lângă ei când Dom se ridică în picioare cu un oftat şi îşi scutură grijuliu pantalonii şi sacoul, nervos de mişcarea fiului său. În schimb, Keith nu pare să mai realizeze pe ce lume e. Dacă până acum abia îşi făcea curaj să-l privească în ochi şi mai avea puţin până să se târască la picioarele lui, ei bine, în momentul ăsta abia reuşesc să-l mai ţin ca să nu-i sară la gât. În zadar îl împing cu palmele în piept ca să-l ţin pe loc, căci ochii lui scăpărători sunt fixaţi pe celălalt şi văd în ei dorinţa de a-l distruge. Dorinţa de a vărsa sânge.

— Ca să vezi, mormăie Dom. Am crescut un şarpe la sân.

— Nu, îl contrazice Keith, prompt. Doar primeşti ceea ce meriţi şi ceea ce ar fi trebuit să-ţi ofer încă de la început! Înainte eram mic şi orb şi nu mi-am dat seama ce fel de monstru eşti. Nici măcar după ce am aflat toată povestea cu mama, n-am putut să te detest, însă acum ai întrecut măsura, Dom! Vii în casa mea şi mă umileşti în faţa prietenilor mei, încerci să-mi subminezi puterea de decizie şi să preiei conducerea afacerii mele şi, totuşi, n-am spus nimic. Însă niciodată nu o să-ţi permit să-mi transformi femeia în cârpa ta! Prima oară trebuie să mă omori, ca Ellie să se pună în genunchi înaintea unei jigodii ca tine! Tu ar trebui să te pui în genunchi în faţa ei!

Dom se uită scurt la mine, cu o sprânceană arcuită, apoi pufneşte batjocoritor.

— Cred că ţi-ai pierdut minţile, replică senin. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu tine, băiete, dar e timpul să-ţi revii în fire şi să te comporţi ca atare, altfel te nimicesc într-o secundă! Nimeni nu-mi vorbeşte astfel!

Se bate furios cu pumnul în piept, făcând un pas spre noi. Eu sunt singurul lucru care îi mai ţine departe unul de celălalt şi ambii arată de parcă ar vrea să se sfâşie reciproc.

— Ar trebui să te gândeşti mai bine, îi sugerează Keith, cu o idee mai calm. Nu uita că eşti pe teritoriul meu, tată! Aici, eu sunt rege!

— Eşti rege datorită mie, îi spune Dom, cu maxilarul încleştat şi cu pumnii strânşi pe lângă corp. Eu te-am făcut cine eşti astăzi şi nu uita că tot eu te pot transforma în nimic.

Keith se împinge în mine ca să ajungă mai aproape de el, oprindu-se abia când celălalt braţ al meu se lipeşte de pieptul fierbinte al lui Dom. Curând, ajung să fiu prinsă între ei şi aproape strivită din ambele părţi. Sunt ca doi cocoşi.

— Ai dreptate, mărturiseşte brunetul, clătinând repetativ din cap. Tu m-ai transformat în cine sunt astăzi, adică în cineva pentru care nu contează cât sânge are pe mâini sau al cui este. Tu ai fost cel care m-a învăţat că lumea asta e a bărbaţilor şi că femeile sunt aici doar ca să reproducă sau să ne satisfacă cele mai murdare fantezii. Dar ghici ce?

Sprâncenele lui Dom se încruntă de data asta,

uitându-se la fiul lui cu răutate, de parcă ştie din timp că urmează să audă ceva ce nu o să-i placă.

— Mi-am dat seama că nu vreau să fiu ca tine, i-o trânteşte Keith, cu un rânjet îngrijorător de răutăcios. Nu vreau ca fiul meu să mă urască de moarte, atunci când o să se nască.

Inima îmi încetineşte de îndată ce-l aud şi capul mi se lasă pe spate, întâlnind privirea lui strălucitoare cu care mă sfredeleşte de parcă ar vrea să-mi transmită ceva.

— Fiul tău?

Mă uit la Dom, a cărui expresie e îngheţată de uimire, apoi la restul bărbaţilor ce ne înconjoară din toate părţile şi care, spre deosebire de mine şi de tatăl lui, nu prezintă nicio urmă de surpriză.

Abia apoi constat ce mi-a scăpat şi ochii mi se îndreaptă ţintă spre abdomenul plat, simţind un nod în stomac. Dacă n-aş fi prinsă între doi bărbaţi, literalmente, m-aş prăbuşi. Cu greu rezist tentaţiei de a mă trânti în fund, pe alee, şi rămân dreaptă, deşi genunchii încep să-mi tremure cu putere şi copleşeala mă cuprinde de la vârful degetelor de la picioare, până în vârful capului.

Ce înseamnă asta?

În acelaşi moment, toţi par a renunţa la ideea de a se lovi unul pe celălalt sau de a arunca cu alte acuze. Dom face un pas înapoi, atrăgându-mi atenţia. Se uită la rândul său la abdomenul meu, uşor încruntat.

— Eşti însărcinată? mă întreabă uluit, pe un

ton moale.

Cu toate că e o întrebare simplă şi ar trebui să ştiu cum să-i răspund, constat că nu ştiu răspunsul la ea. E măcar posibil să nu ştiu un asemenea detaliu despre mine însămi? Să nu ştiu dacă sunt sau nu însărcinată?

Buimacă, îmi întorc privirea spre Keith, aşteptând să-mi spună el. Pare să ştie mai multe decât mine, mai ales când vine vorba despre asta, şi bineînţeles că ştie. Nu e ca şi când n-ar fi controlat totul până acum. El e singurul căruia dr. Lopez i-a dat raportul.

— E însărcinată, afirmă senin, ochii lui ridicându-se spre Dom. Dar tu nu o să-ţi vezi nepotul niciodată.

Bărbatul cărunt îşi trece mâna plină de ghiuluri prin părul tuns scurt şi mai rar decât al lui Keith, holbându-se la mine şocat.

— Stai, îi cere, la fel de buimac ca mine. Cum adică nu o să-l văd niciodată? Ce vrei să faci?

Întreaga lui atitudine se schimbă dintr-odată. Din omul care părea pregătit să dea cu toţi de pământ, se transformă în ceva ce nu o să-l învingă pe Keith niciodată. Observ asta după modul în care se uită la el, speriat şi revoltat, ca cineva căruia i s-a promis că o să-i fie luat cel mai important lucru din lume.

Până acum îşi dorea să-mi ia capul. Voia să mă pună să-i sărut picioarele şi să-i arăt respectul meu. Acum însă, se comportă de parcă şi-ar face

griji că nu o să mă mai vadă vreodată.

— Ceea ce ar fi trebuit să fac cu mult timp în urmă, să mă asigur că eşti cât mai departe cu putinţă de viaţa mea. Aşa că, în seara asta vom părăsi insula, iar tu nu o să vii cu noi.

Acesta face un pas mic în faţă, dar nu înainte de a mă prinde blând de braţ şi de a mă trage protectiv dintre ei.

— Ştii care o să fie pedeapsa ta, după atâţia ani în care ai dovedit tuturor celor care s-au apropiat de tine cât de monstru eşti, după atâta timp în care i-ai obligat pe toţi să te slujească? îl întreabă, apropiindu-şi chipul de al său şi vorbindu-i pe un ton hotărât. Pedeapsa pentru că ai venit aici şi ai încercat să îmi umileşti viitoarea soţie, singura femeie de pe lumea asta care ar putea cu adevărat să mă distrugă? O să rămâi aici. Singur. Fără toată averea ta, fără putere şi fără oameni care să-ţi facă treaba murdară. Doar tu şi victimele tale, care te vor bântui până în ultima ta zi. Şi nu o să mai fie nimeni prin preajmă căruia să-i ceri iertare şi în faţa căruia să te căieşti, pentru că nimeni, în afară de cei aflaţi aici, nu o să ştie unde eşti. Asta e pedeapsa ta!

De îndată ce termină de vorbit, peste noi se aşterne o linişte atât de apăsătoare, încât ai crede că urmează să înmormântăm pe cineva. Şi poate chiar asta se întâmplă. Nu există o pedeapsă mai mare, nici măcar un glonţ în frunte nu ar fi, decât cea pe care tocmai i-a dat-o.

Până şi eu îmi dau seama cât de crudă e, dar Dom şi-o merită cu vârf şi îndesat. Durerea şi ura din vocea iubitului meu sunt dovezile clare că are motive cu nemiluita să-i facă una ca asta şi, după tot ce s-a întâmplat în ultima oră, nu eu o să fiu cea care o să-l salveze de ceea ce a creat cu propriile mâini.

— Glumeşti, nu? îl întreabă tatăl său, privindu-l pe Keith cu ochii mari şi oripilaţi. Nu poţi să-mi faci asta! Sunt părintele tău!

— Eşti un nimeni, i-o trânteşte sec. Şi cu toţii o ştim. Acum a venit momentul s-o ştii şi tu. Îmi pare rău, tată, dar ultima greşeală pe care ai făcut-o a fost să te uiţi în ochii lui Ellie şi s-o vezi pe mama. Ea nu e Ilya, iar eu nu mai sunt copilul tău.

Apoi îi face semn din cap lui Jordan şi Dom e înşfăcat din toate părţile, atât de paznicul hotărât să execute probabil ultimul ordin pe care îl primeşte, cât şi de Micha.

— S-a terminat? întreb moale, păşind agale pe aleea ce duce spre vila fetelor.

Keith merge pe lângă mine, mai relaxat decât a fost încă de la început. E limpede că e un alt Keith faţă de cel pe care l-am cunoscut în prima zi şi cel care m-a pedepsit cu o cravaşă pentru simplul fapt că am vrut să-i trag un glonţ în faţă. Acum zâmbeşte. De fapt, acum este capabil să zâmbească, iar privirea lui e plină de speranţă şi seninătate.

— Da, s-a terminat, mă asigură cu un rânjet, strângându-mi degetele, cât mă conduce tot înainte. Băieţii o pregătesc pe *Ellie* de îmbarcare. Până deseară ar trebui să ne aflăm în Ibiza.

— Apoi?

— Apoi vom lua avionul până în Hamptons.

— Să înţeleg că acum eşti doar Keith bijutierul?

Surâzând, mă opresc din mers când o face şi el şi aştept amuzată să se întoarcă cu faţa spre mine şi cu spatele spre plajă.

Încă nu-mi vine să cred că asta e ultima zi în care voi mai simţi soarele de Spania pe pielea mea şi nisipul fin al insulei pe care mi-am petrecut trei luni din viaţă. Nu o să-mi fie dor de ea, cel puţin nu prea curând.

— Nu e destul pentru tine, iubito? mă întreabă batjocoritor. Deja duci lipsa adrenalinei?

— Nu chiar, strâmb din nas. Tot ce îmi doresc acum este să mă întind pe un pat şi să dorm în braţele tale o săptămână!

— Doar o săptămână? mă tachinează. Ce spui de toată viaţa?

Întrebarea lui îmi aminteşte de ceea ce m-am străduit să-mi scot din minte în ultima oră, ca să nu mă înnebunească. Degeaba îşi foloseşte puterea seducerii asupra mea ca să îndulcească momentul, căci tot simt cum mă cuprinde panica şi cum mâna mi se îndreaptă spre abdomen, ca să-l atingă.

— Keith, nu ştiu dacă ai spus-o doar ca să-l faci pe Dom să…

— E adevărat, mă întrerupe senin. Dr. Lopez ţi-a făcut analizele ultima oară când ai fost la clinică pentru injecţia contraceptivă. Aşa cere procedura. Chiar eşti însărcinată, Ellie.

Sfinte Sisoe! Nici prima oară când a rostit-o nu m-am simţit de parcă m-ar fi pocnit peste faţă, aşa cum mă simt acum. Din fericire pentru mine şi pentru inima mea prea slăbită ca să mai reziste unui şoc puternic, seninătatea cu care Keith o spune mă ajută enorm să trec peste un atac de panică. Spre deosebire de mine, el pare fericit.

— Cum e posibil? mă încrunt. Am făcut toate injecţiile.

— Da… mormăie gânditor. Dr. Lopez crede că tratamentul pe care l-ai luat pentru rana de la picior a anulat efectul injecţiei.

— Se poate aşa ceva?

— Naiba ştie, păpuşă! pufneşte. Nu sunt doctor! Şi, sincer, nici dacă mi-ar fi desenat, n-aş fi priceput. Tot ce am auzit în momentul acela a fost „Elena e însărcinată”, apoi am surzit.

Fir-ar să fie! Palpitaţiile pe care mi le stârneşte toată situaţia asta sunt dovada clară că sunt speriată de moarte, însă nu atât de speriată încât să resping gândul sau ideea că urmează să fiu mamă. Oricât aş încerca să mă conving pe mine însămi că nu sunt nici pregătită şi nici făcută să fiu mamă, simt o undă de bucurie ce creşte în

pieptul meu cu fiecare secundă ce trece.

Pot să fac asta. Sunt sigură.

Pierdută în gânduri, tresar când Keith îmi cuprinde dintr-odată chipul în palme şi mi-l ridică spre el, ca să-l privesc.

— O să fie bine, mă asigură. Ştiu că nu e cel mai potrivit moment şi că te sperie la fel cât mă sperie pe mine, dar tot ce vreau de la tine…

— Cum ai spus şi tu, nu sunt Ilya, i-o retez. Sunt capabilă să vă iubesc pe amândoi. Deja o fac.

Gura lui o zdrobeşte pe a mea, sărutându-mă cu nesaţ şi pasional, cu buzele moi şi cu limba fierbinte, până îmi simt inima domolindu-şi bătăile accelerate de frică.

— Eşti ca un miracol, Ellie, îmi spune apoi, ferindu-mi părul din faţă cu ambele mâini şi privindu-mi lung buzele proaspăt sărutate. O să fac tot ce îmi stă în putinţă să te răsplătesc pentru tot ce ai făcut.

— N-am făcut nimic.

— Ba da, mă contrazice. Mi-ai ţinut piept până m-am trezit la realitate şi am ajuns la concluzia că nu vreau nimic din toate astea.

Face un gest din mână în jurul lui, cuprinzând insula, dar şi ce s-a întâmplat aici.

— Acum am deja mai mult decât mi-aş fi putut dori.

Zâmbesc, inima tremurându-mi în piept de plăcere.

— Cine ar fi crezut că, sub tot învelişul de

băiat rău se află de fapt, un romantic incurabil? îl iau peste picior.

— Hmm, se încruntă. Încă sunt băiat rău!

Izbucnesc în râs când mârâie jucăuş şi mă muşcă uşor de baza gâtului, strivindu-mă în braţele sale.

— Haide să plecăm cât mai repede de aici, replică la urechea mea. Strânge-ţi lucrurile. Te voi aştepta la iaht.

— În regulă.

Mă desprind cu greu de el şi pornesc pe alee, evitând să mă mai uit înapoi. Ştiu că încă e acolo, urmărindu-mă, şi nu cred că aş rezista tentaţiei de a mă întoarce la el. Am mai făcut-o de câteva ori şi probabil că nu mă voi opri niciodată din a o face.

Intru pentru ultima oară în vila fetelor şi o găsesc mai pustie ca niciodată. Totul arată impecabil, de parcă n-ar fi trăit nimeni aici timp de trei luni.

Urc la etaj cu o oarecare melancolie în suflet. Asta o să fie ultima oară şi când văd dormitorul în care m-am trezit în prima zi, cele trei paturi rânduite în faţa peretelui din sticlă, cu privelişte spre jungla deasă a insulei.

Pe aşternuturile albe ale patului meu se află o cutie neagră şi dreptunghiulară, cu capacul deschis, lângă un cartonaş pătrat. În cutie… e acelaşi colier de păr pe care Amir mi l-a dăruit cu puţin timp în urmă şi pe care Keith i l-a înapoiat.

— Tu chiar n-o laşi baltă, aşa-i? chicotesc.

Mă apropii de ea şi ridic cartonaşul, citind curioasă singurul mesaj pe care mi l-a lăsat: „Mi-aş fi dorit să te cunosc în alt moment”.

— Dacă tu spui, mormăi şi arunc cartonaşul înapoi pe pat.

Apoi mă uit lung la colierul de păr cu pietre preţioase, evitând să mă ating de el. Ăsta nu o să fie unul dintre lucrurile pe care le voi lua cu mine, ci unul dintre lucrurile care vor rămâne aici, în uitare.

În plus, nu vreau să iau nimic de aici, deşi am multe lucruri. Şifonierul e în continuare burduşit de rochii elegante, dar nimic din mine nu-şi doreşte să le scoată de pe insula asta. Aşadar, după ce mă învârt în dormitor de mai multe ori, ies cu un singur obiect: lănţişorul cu perlă neagră ce îmi atârnă la gât şi la care refuz să renunţ. Atât. Până şi rochia de culoarea untului o las acolo, pe marginea patului meu, îmbrăcând în schimb pantalonii scurţi şi maioul de la început.

Şi, aşa cum mi-a promis, îl găsesc pe Keith aşteptându-mă pe ponton, lângă iahtul ce îmi poartă numele, şi purtând pe buze un zâmbet strălucitor ce se transformă într-un rânjet obraznic până ajung în dreptul lui.

— Ei bine? mă întreabă curios. Unde îţi sunt lucrurile?

— Nicăieri, zâmbesc. Am ajuns acolo şi mi-am dat seama că, de fapt, n-am nevoie de nimic.

— În afară de mine, mă corectează instantaneu, ciupindu-mă de bărbie. Nu ai nevoie de nimic, în afară de mine.

— De tine am cea mai mare nevoie, mărturisesc.

Oftând, se apropie de mine şi mă sărută cast pe gură, de data asta serios, apoi îmi şopteşte peste buze:

— Te iubesc, Elena.

— Şi eu te iubesc.

— Plecăm astăzi?

Vocea groasă a lui Micha ne sparge bula în care am intrat şi ne întoarcem amândoi spre el ca să-l vedem la bordul iahtului, privindu-ne supărat cu braţele strânse la piept.

— Te grăbeşti?! îl întreabă Keith, enervat.

— Da! răspunde prompt. Mi-e dor să beau un Martini la barul preferat, aşa că e cazul să vă grăbiţi şi voi. Avem drum lung în faţă!

Iubitul meu clatină ofticat din cap, înainte să mă îndemne să trec puntea şi să mă îmbarc la rândul meu.

— Dacă ai concediat echipajul, cine o să pună iahtul în mişcare? întreb de îndată ce ajung lângă Micha.

— Trent, mă informează calm.

— Trent?! pufnesc, surprinsă.

Acesta doar ridică din umeri, de parcă n-ar fi mare lucru.

— Există foarte multe lucruri pe care le ştim,

dar nu le facem, se scuză. De exemplu, Trent e un pilot excelent, un designer priceput, nu are doar stofă de marinar.

Ei bine, asta e o surpriză, însă n-ar trebui să mă mir prea tare. Nu-i cunosc bine. În ciuda timpului petrecut împreună, de curând am aflat că nu ştiu nimic despre cine sunt ei cu adevărat.

— Nu-ţi face griji, iubito, îmi cere Keith, atingându-mi baza spatelui cu mâna. După ce ajungem în Ibiza, nu o să mai ai nevoie să ştii lucruri despre ei.

— Să înţeleg că eşti hotărât? întreb. Drumurile voastre chiar se despart?

Ridică din umeri, apoi se uită lung la Micha.

— Dar cu Dom cum rămâne? vreau să ştiu. Chiar ai de gând să-l laşi închis în Eden? O să moară acolo.

Privirea i se întunecă deodată.

— Şi-a făcut-o cu mâna lui, Ellie. Nu sunt Dumnezeu, să-l iert la nesfârşit. În plus, dacă l-aş lăsa să plece, nu s-ar opri până când nu ne-ar distruge. Ultimul lucru pe care îl vreau acum este să mă uit constant peste umăr.

Încuviinţez din cap, ca să vadă că sunt complet de acord cu el în privinţa asta, deşi nu îmi place pedeapsa pe care i-a dat-o. E crudă chiar şi pentru unul ca el, însă are dreptate. Dominic Levine ne-ar vâna până în ultima noastră zi şi nu pot trăi cu gândul că un om ca el îmi vrea capul pe o tavă de argint.

— Sunteţi gata?

Ryder apare de nicăieri, arătând nerăbdător.

— Şi tu te grăbeşti? pufăie Keith.

— Angel mă aşteaptă în Ibiza. Dacă ştiam că astfel se vor sfârşi lucrurile cu Dom, nu mă mai grăbeam să o trimit cu primul iaht.

— Niciunul dintre noi nu se aştepta să se termine astfel, mărturiseşte Micha, senin. Totuşi, eşti sigur că te aşteaptă şi n-a fugit cu celelalte? îl ia peste picior.

Ryder îi trânteşte o privire strâmbă, înainte să se facă nevăzut. Din câte se pare, nu a gustat gluma nevinovată a lui Micha, care surâde distrat.

— Niciodată nu l-am văzut atât de îndrăgostit pe săracul prostănac. Aproape că mi-e milă de el.

— De ce nu recunoşti? îl întreb, pregătită să i-o trântesc. Râzi de el ca să nu îţi plângi de milă. Spre deosebire de Angel a lui, blonda ta cu siguranţă a şters-o urlând!

Rânjetul poznaş de pe buzele lui piere, rămânând cu o căutătură răutăcioasă. În schimb, Keith e cel care rânjeşte acum, amuzat de şutul pe care i-l livrez prietenului său.

— Nu-i aşa că e o dulceaţă? îl batjocoreşte. Mai ales când deschide gura!

— Mai ales atunci! bombăne. E atât de dulce, încât îmi creşte glicemia!

Apoi se uită la mine şi adaugă în barbă „scorpie afurisită”, urmând să se răsucească pe călcâie şi să plece.

Curând, iahtul părăseşte pontonul, avântându-se în larg odată cu apusul. Cu părul fluturând în curentul produs de viteza cu care ne deplasăm, mă sprijin de marginea bordului, aruncând o ultimă privire insulei pe care o lăsăm tot mai mult în urmă.

Nu o să-mi fie dor de locul ăsta. În schimb, o să duc lipsa Edenului şi a fiorului pe care doar grădina aceea a reuşit să mi-l stârnească, un fior pe care nu cred că o să-l mai simt vreodată, indiferent în ce colţ al lumii urmează să fiu dusă.

— Nu arăţi la fel de fericită pe cât aş fi crezut.

Îmi întorc capul spre Keith exact în clipa în care întinde spre mine un pahar elegant de cocktail colorat în roşu şi galben, ca cerul sub care ne aflăm. Doar că ezit să-l prind.

— Am pus foarte puţin alcool, mă informează. Nu poţi sărbători cu suc.

— Şi ce anume sărbătorim? întreb amuzată, apucând paharul din mâna lui.

— În primul rând, faptul că, după zece ani, am găsit în sfârşit o mireasă pentru mine.

Soarbe din cocktailul lui, care sigur conţine destul alcool pentru amândoi, apoi strâmbă scurt din nasul pe care stă o pereche de ochelari de soare aviator.

— Şi în al doilea rând, pentru o viaţă nouă.

— Pentru o viaţă nouă!

Ridic paharul, dar nu apuc să-l mai duc la gură. Acesta îmi cade din mână şi se face zob de

punte când o bubuitură puternică mă surzeşte şi un suflu şi mai puternic îl doboară pe Keith de pe picioare. Flăcări înălţătoare acaparează partea din faţă a iahtului. Baza spatelui mi se loveşte tare de barele din oţel şi, din instinct, mă prind cu ambele braţe de ele, înainte ca acelaşi suflu să mă arunce.

Un fum gros înconjoară totul în jurul meu, fiind atât de dens încât nu reuşesc să-l mai văd pe Keith. Nici măcar nu realizez ce s-a întâmplat. Ştiu doar că aerul devine de-a dreptul imposibil de respirat şi că accesul de tuse pe care îl am vrea să mă sufoce.

Când s-a transformat totul într-un dezastru? E atât de ireal, încât am vaga impresie că trăiesc un coşmar, că visez.

Unde e cerul în nuanţe portocalii? Unde e insula? Unde a dispărut atmosfera aceea exotică şi mirosul sărat al mării?

Parcă aş fi aterizat dintr-odată în Iad. Sau eram în Iad deja?

— Ellie!

Keith? La naiba! Urechile îmi ţiuie prea tare şi mă simt nevoită să le acopăr cu palmele. De ce naiba ţiuie? *Opreşte-l!*

— Ellie!

Tuşesc puternic, având senzaţia că urmează să-mi scuip plămânii. De unde vine fumul ăsta?

Abia apoi realizez că, ceea ce se întâmplă în jurul meu e real. O mână iese din stratul gros şi negru de fum şi mă înşfacă de încheietura mâinii

cu care îmi acopăr urechea stângă. E reală şi ea.

Iahtul. A explodat iahtul.

— Ellie!

O a doua explozie, mai mare decât prima, aduce flăcările uriaşe spre noi, iar suflul ce o însoţeşte mă împinge peste barele de fier, înghiţind totodată strigătul disperat al cuiva ce-mi sună familiar. Şi degeaba mai încerc să-l strig înapoi. Când marea învolburată îmi îmbrăţişează rece trupul, totul dispare din jurul meu şi o negreală pacifistă îmi otrăveşte mintea şi mă amorţeşte.

Cine e Ellie?

Capitolul 60

Nici acum nu ştiu ce s-a întâmplat în clipa aceea. A fost cel mai îngrozitor moment pe care l-am trăit şi mă îndoiesc că o să-l uit vreodată. Încă îl visez noaptea. Continui să simt fumul acela gros şi înecăcios cum încearcă să mă sufoce, şi fierbinţeala ce m-a aruncat peste bordul iahtului în flăcări.

Toată lumea a murit în ziua aia. Şi eu am murit în ziua aia, odată cu ei. Curios e faptul că nimeni n-a spus nimic despre moartea noastră, de parcă nici nu s-ar fi întâmplat.

Sau cel puţin mi-aş fi dorit să mor…

Am încetat cu mult timp în urmă să mai sper că, într-o zi, voi reînvia. După ce am naufragiat o

noapte întreagă, am ajuns tot pe insulă, unde Dom deja mă aştepta. El spune că a fost o minune că am ajuns acolo, însă eu cred cu totul altceva. În seara aia, am pierdut o parte din mine, una de mărimi catastrofale. Nu o să mai fiu niciodată întreagă.

Dar au trecut şase luni de atunci, iar viaţa mea nu mai e la fel. Oare când voi înceta să mă mai gândesc la asta?

— Elena, de câte ori să-ţi mai spun că nu o să te ridici de la masa asta până nu mănânci tot ce ai în faţă?

Îmi ridic ochii din farfurie, revenind cu mintea la adevărata realitate, apoi îi îndrept spre Dominic. Se află în capul mesei din curtea din spate a casei lui imense din East Hampton, locul în care mi-am petrecut ultimele şase luni. O singură privire aruncată asupra lui şi îmi amintesc instantaneu că sunt captivă aici, nu musafir de onoare. Orice vorbă de-a sa ar trebui să fie ordin pentru mine.

Nu că mi-ar păsa!

— Nu mi-e foame, replic sec.

Suntem singuri la masă, aşa cum am fost în fiecare blestemată de zi. Mă rog, singurii care stau aşezaţi, căci masa e înconjurată de servitori pregătiţi să sară imediat, dacă şefului i-ar fi poftă de ceva.

Îmi aplec din nou privirea în farfuria cu prânzul meu. Mă doare să mă uit la el. Seamănă

atât de mult cu Keith! Mă mir cum de n-am luat-o razna până acum din cauza asta.

— Ştii că nemulţumitului i se ia darul.

— Crezi că îmi pasă dacă îmi dai mâncare sau nu? pufnesc.

Înşfac paharul cu apă şi sorb din el, uitându-mă în orice altă parte, numai la el nu. Încă nu m-am obişnuit în totalitate cu locul ăsta. E de-a dreptul imens. Curtea se întinde pe hectare întregi de iarbă tunsă la milimetru. Vila micuţă a vecinilor pe care nu i-am întâlnit niciodată abia se vede în zare.

Astăzi e mai cald ca în ultimele zile. Deşi e februarie, n-am văzut fulg de nea iarna asta. Nu că aş fi părăsit vreodată, în cele şase luni, proprietatea marelui Dominic Levine, care şi-a făcut un obicei din a mă păzi non-stop, chiar dacă nu i-am dat niciodată de înţeles că aş vrea să evadez.

Sinceră să fiu, a încetat să-mi mai pese de ceea ce se va întâmpla cu mine cu mult timp în urmă.

Mi-e dor de Keith... Prea dor.

— Dacă ar fi fost după mine, aş fi preferat să fiu lăsată pe insula aia.

Apuc, în sfârşit, furculiţa şi o înfig în salată. Îl simt pe Dom uitându-se la mine mirat, în pofida faptului că i-am spus asta de mai multe ori. Da, chiar aş fi preferat să rămân pe insula aceea. Acum, singurul lucru care îmi mai aminteşte de

faptul că tot ce s-a întâmplat vara trecută a fost real, este lănţişorul cu perlă neagră de la gât, pe care îl ating de câte ori am ocazia, uneori şi fără să-mi dau seama.

— Ce fel de om aş fi fost, atunci? mă întreabă calm. Să las să moară cel mai preţios lucru al fiului meu?

— El te-a lăsat pe tine să mori. Oricum, încă nu mi-ai spus cum ai ieşit din Eden.

— Toţi m-aţi lăsat să mor, mă corectează încordat. Şi, totuşi, uite că trăiesc, iar ei nu.

O amărăciune ca otrava îmi cuprinde sufletul dintr-odată. Încerc să nu mă gândesc la faptul că, pe lângă iubitul meu, toţi s-au făcut una cu marea. Micha, Trent, Deke, Ryder şi Jordan… Toţi au dispărut. Eu de ce am supravieţuit?

— Când o să recunoşti că nu sunt singura care a pierdut pe cineva? vreau să ştiu, privindu-l de data asta în ochi, ca să-i văd corăbiile înecându-se. Oricât de crud eşti, îi duci lipsa la fel ca mine. A fost fiul tău.

— Elena… mormăie, dregându-şi zgomotos glasul.

— Recunoaşte! îi cer, sprijinindu-mă de spătarul tare al scaunului. Ai fi preferat să fie el cel pe care l-ai găsit pe plajă, neavând habar pe ce lume e, decât eu. De ce m-ai salvat, oricum?

— Îmi purtai nepotul în pântec, răspunde senin.

— Nepotul tău a murit trei zile mai târziu. La

fel şi fiul tău. Prin urmare, nu ai niciun motiv pentru care să mă ţii aici. De ce mă ţii aici?!

Glasul mi se ridică fără voia mea, apoi se îneacă din cauza nodului ce îmi apare în gât ca prin farmec. Dom aruncă tacâmurile, trântindu-le de farfuria sa, apoi oftează, ştergându-şi mâinile de un şervet alb. Îl urmăresc scandalizată cum îi face semn servitoarei de lângă el să-i reumple paharul cu apă.

— Ai dreptate, îmi spune apoi, aruncând şervetul pe marginea mesei. Nu mai am niciun motiv să te ţin aici, aşa că o să te vând. Cunosc un client care sigur ar fi interesat de tine şi care e suficient de bogat să te aibă. L-ai cunoscut.

Înghit în sec, deloc mirată că am ajuns din nou la asta. Sau poate sunt puţin surprinsă, dar nu simt nicio undă de revoltă. Adevărul este că nu mă simt prea vie, încât să-mi pese ce urmează să se întâmple cu mine.

Bănuiesc că asta era de aşteptat. Keith a fost fiul tatălui său, până la urmă. Dom e cel care l-a învăţat cum să încheie o afacere bună.

— Cine? Amir?

— Se pare că îţi mai aminteşti de el, zâmbeşte.

— Nu am cum să-l uit pe cel care mi-a omorât logodnicul şi copilul nenăscut.

Acesta oftează apăsat, parcă sătul.

— Elena, când o să înveţi? mă întreabă curios. Pe lumea asta există oameni pe care n-ar trebui niciodată să-i enervezi. Keith ştia asta şi a plătit

pentru faptele lui.

Deci, nu neagă că îl bănuieşte. Niciodată n-a făcut-o, în orice caz. Probabil ştie la fel de bine ca mine că nu există un alt vinovat.

Însă acum nu mai contează. Încăpăţânarea lui tocmai îmi oferă prilejul perfect de a-l avea pe Amir în faţă, după şase luni în care am fost obsedată de ideea de a-l face să plătească.

— Şi nu mai are niciun rost pentru care să te zbaţi, adaugă categoric. Prezenţa ta în casa asta a devenit inutilă cu mult timp în urmă, dar chiar şi un om ca mine e capabil să simtă milă pentru altcineva, în afară de el însuşi.

— Asta nu explică de ce vrei să mă oferi tocmai lui, i-o retez. Sunt sigură că ai fi putut găsi pe oricine altcineva.

— El e cel care îmi vrea capul înfipt într-o ţepuşă din cauza fiului meu, mărturiseşte. Să spunem că tu eşti ofranda de pace care o să-l facă să se răzgândească în privinţa loialităţii familiei Levine. Drew mi-a spus despre faptul că Amir era interesat de tine şi că i-ar fi făcut o ofertă lui Keith, fiind şi motivul pentru care acesta e revoltat pe întreaga familie. Keith l-a refuzat. Ba mai mult, l-a umilit aşa cum n-a mai avut nimeni curajul să o facă. Aşa că, singurul lucru care ar putea împiedica un război între mine şi el este să îi ofer ceea ce şi-a dorit, adică pe tine.

Îl privesc cu ochii mari cum se ridică de la masă şi aşteaptă în picioare să spun ceva, însă

habar nu am ce aş mai putea să-i spun după toate astea. În orice caz, nimic nu ar spăla ceea ce este cu adevărat. Un monstru. Unul căruia nu-i pasă că, cel pe care urmează să-l primească în casa lui şi să-l mulţumească, este cel care i-a ucis fiul. Bănuiesc că pentru el nu contează familia la fel cât contează să-şi salveze fundul.

Dar asta nu o să rămână aşa. Chiar dacă ăsta o să fie ultimul lucru pe care o să-l mai fac.

— Îţi sugerez să mănânci, Elena, mormăie nonşalant, înainte să plece. Ai nevoie de puteri. În seara asta, totul o să se schimbe pentru tine.

Şi pentru el la fel. Dar nu apuc să i-o spun şi lui, să-i spun cât de multă nevoie aveam ca el să-mi facă una ca asta. E pentru prima oară în ultimul timp, când destinul îmi scoate în cale o oportunitate pe care nu o s-o ratez nici moartă.

La un minut de când Dom intră în casă, fratele său îi ia locul şi mă prinde de braţ, îndemnându-mă să mă ridic de pe scaun.

— Haide, păpuşă! Trebuie să te pregăteşti.

Zis şi făcut. Până se lasă seara, sunt deja îmbrăcată într-o rochie scumpă, din catifea neagră, şi am tot părul strâns într-un coc la ceafă, coafură realizată de una dintre servitoarele pe care Dom le-a trimis să mă pregătească pentru momentul în care Amir o să fie aici.

Când ceasul bate ora nouă seara, sunt gata, iar reflexia din oglindă se uită strâmb la mine.

Parcă mă detestă că m-am străduit atât de mult să arăt astfel. Buzele îmi sunt vopsite în roşu, iar genele ce îmi încadrează ochii cenuşii îmi sunt grele de la rimei. Arăt de parcă mi-am dat toată silinţa din lume să impresionez.

Două bătăi în uşa dormitorului mă fac să întorc spatele propriei imagini. Drew intră fără să-i cer şi, după ce face câţiva paşi spre mine şi oglinda de podea, îşi lasă privirea de atotcunoscător să mă studieze din cap până în picioare, curioasă. În schimb, eu studiez cutia neagră ce o ţine strâns în mâini.

— Acceptabil, mormăie sec.

Apoi întinde cutia spre mine, aşteptând răbdător să o iau.

— Ce e asta?

— Un colier care să se potrivească cu rochia aia.

Nici măcar n-o deschid când o întind înapoi spre el.

— Am deja un colier. N-am nevoie de altul, mai ales de la voi.

Iritat, acesta îşi arcuieşte sceptic o sprânceană, evitând s-o ia. Aştept aproximativ un minut, înainte să o arunc pe marginea patului.

— Arabul e pe drum, mă informează. Sper că eşti pregătită şi mai sper şi că nu o să faci vreo mişcare greşită în faţa lui. Şi aşa e cu capsa pusă.

— Şi ce-mi pasă mie? îl întreb nonşalant. E clientul vostru. Voi să-l pupaţi în fund!

Palma pe care o încasez mă ia complet pe nepregătite. Impactul mâinii sale cu obrazul meu mă forţează să fac un pas înapoi ca să nu-mi pierd echilibrul, dar nu fac nimic în afară să strâng din dinţi şi să fac uz de toată răbdarea din lume, ca să nu i-o întorc. Şi, după ce sunt complet sigură că nu o să acţionez spontan, îmi ridic ochii spre el şi îl privesc sfidător, zâmbindu-i cu un colţ al gurii, în pofida faptului că obrazul îmi arde de usturime.

— Atât poţi, ţăran obosit?

— Nu mă provoca, Elena! hârâie. Keith nu mai e aici, să te salveze. Eşti singură cu mine, aşa că îţi sugerez să ai grijă ce scoţi pe gură. În cinci minute te vreau în living, cu zâmbetul pe buze şi tăcută ca un mormânt, în caz contrar nu o să mai fiu la fel de blând.

Scrâşnind din dinţi, îl urmăresc cum se răsuceşte pe călcâie şi părăseşte dormitorul cu mersul lui elegant şi cu mâinile îndesate în buzunarele pantalonilor de costum rafinat.

Devin tot mai hotărâtă să închei toată treaba în seara asta. Oricum, am ajuns în situaţia în care nu mai am nimic de pierdut. Ce aş putea, în orice caz? Tot ce am avut a pierit în explozia ce a răsturnat întreaga mea viaţă. Aşadar, tot ce mi-a mai rămas este să-l oblig pe singurul vinovat de asta să mă privească în ochi şi să îmi mărturisească tot ce a făcut.

Ăsta e ultimul lucru pe care vreau să-l mai fac.

Cu gândul ăsta aştept cuminte în living să

ajungă musafirul de onoare al lui Dom. Ochii mei refuză să mai părăsească ceasul cu pendulă de lângă şemineu, ce bate deja ora nouă şi jumătate, seara. Întârzie.

— Se pare că musafirului tău îi place să se lase aşteptat, mormăi pe un ton răutăcios, de pe canapea.

Atât Dom, cât şi Drew, îşi întorc privire spre mine, iritaţi.

— O să ajungă, mă asigură cel dintâi. Nu-ţi face griji.

Eu nu-mi fac griji, însă ei par să-şi facă. Se uită des unul la celălalt, înţelegându-se fără cuvinte, şi de mai multe ori îl văd pe Drew privindu-şi ceasul de la încheietură, cu o încruntătură tot mai adâncă.

— Cred că a uitat de voi, replic amuzată, după o jumătate de oră lungă de aşteptat.

Soneria uşii clincăne de două ori, anunţând sosirea cuiva. Dom şi Drew îşi revin din amorţeală, iar ultimul îi face semn servitoarei din pragul bucătăriei să deschidă uşa.

În sfârşit! Mă ridic încrezătoare de pe canapea, aranjându-mi rochia lungă până la genunchi, însă întreaga încredere mi se topeşte dintr-odată când văd cine îi calcă pragul conacului.

Ăsta nu e Amir. Bărbatul îmbrăcat la costum negru, care are aproximativ treizeci de ani şi un chip de om pe care, cu siguranţă, nu ţi-ai dori să-l

enervezi, e departe de a fi cel pe care îl aşteptam cu nerăbdare. Poate o avea acelaşi sânge arab, însă tot mă pune în dificultate, ţinând cont că tot planul pe care mi l-am creat în minte nu mai are nicio şansă să funcţioneze.

— Cine eşti tu? îl întreabă Dom, la fel de încurcat ca mine.

Bărbatul se opreşte la câţiva paşi distanţă de noi şi îşi aranjează reverul sacoului elegant, evitând să le strângă mâna.

— Numele meu e Ismail, se prezintă, accentul lui puternic făcându-se cunoscut din prima clipă. Am venit din partea domnului Amir.

— Îl aşteptam pe el, nu un intermediar, replică Drew, supărat.

— Domnul Amir are momentan, lucruri mai importante de rezolvat. Veţi încheia afacerea cu mine.

Ochii lui căprui se întorc spre mine pentru prima oară. Cu o expresie de cunoscător, mă studiază pe de-a-ntregul, nelăsând nimic din ceea ce îi trece prin gând să-i traverseze chipul ca piatra.

— Cred că există o neînţelegere, bolboroseşte Dom, enervat. Refuz să închei vreo afacere cu un intermediar! Dacă vrea ceva de la mine, să vină personal!

— Aş putea să-i spun asta, mormăie Ismail, sec. Dar nu cred că o să fie bucuros să afle că mâna lui dreaptă a fost pusă pe drumuri degeaba.

Dimpotrivă, o să fie furios să afle că m-am întors fără ea.

Face semn din bărbie spre mine.

— Amir mă aşteaptă? întreb curioasă.

De când acesta a intrat, am fost ca un arc, însă în momentul ăsta mă relaxez într-atât că sunt tentată să mă aşez pe canapea. Încă nu e totul pierdut.

— Desigur, îmi răspunde prompt. Ba mai mult, e foarte nerăbdător să te vadă.

Un zâmbet larg mi se întinde pe buze, neputând să-l opresc la timp. Ca să vezi, nu sunt singura care aşteaptă asta.

— Atunci, propun să nu-l facem să aştepte.

Acesta încuviinţează cu un zâmbet mic în colţul gurii, apoi îmi face semn spre uşă cu un gest din mână.

— Maşina e afară, pregătită să ne conducă la avion.

Încuviinţez mulţumită şi dau să mă apropii de el, când Dom mă prinde de braţ şi mă trage forţat înapoi.

— Prima oară ar trebui să vorbim despre preţul ei, înainte să plece cu tine.

Sprâncenele bărbatului se arcuiesc în semn de întrebare.

— Preţ? întreabă nedumerit. Ce preţ?

Chiar aşa, ce preţ? Nu spunea că eu sunt ofranda perfectă de pace?

— Doar nu crezi că o s-o dau pe gratis, nu?

pufneşte. Adică, uită-te la ea! Ştiu cât o doreşte Amir, aşa că bag mâna în foc că e dispus să plătească oricât ca s-o aibă.

— Nu dezmint, mărturiseşte Ismail, clătinând gânditor din cap. Însă asta nu o să se întâmple aşa. Elena va pleca cu mine în seara asta, iar voi nu o să primiţi nimic în schimb. Să spunem doar că ea e singurul motiv pentru care nu vă iau capul amândurora chiar acum, aşa cum aţi merita.

Zâmbesc, fascinată de faptul că nu i se clinteşte niciun muşchi cât aruncă cu ameninţări asupra celor doi bărbaţi ce rămân complet muţi şi nervoşi.

— Aşadar, o să te întreb ceva, Dominic. Chiar vrei să faci exact aceeaşi greşeală pe care a făcut-o fiul tău? Pentru că nu există nimic şi nimeni pe lumea asta care să stea între domnul Amir şi ceea ce îşi doreşte.

Sunt gata să admit că totul s-a terminat pentru Dom şi pentru Drew, până când tipul din faţa mea, care pare de neclintit în decizia de a mă lua de aici fără să ofere nimic în schimb, face o greşeală atât de minoră încât, pentru ceilalţi, e uşor de ignorat. Îl aud neclar mormăind un „Dumnezeule mare”, înainte să-şi ridice braţul şi să-şi scarpine frustrat urma de barbă neagră ce îi acoperă maxilarul pătrăţos.

Dumnezeu?

Năucită, mă scutur de mâna lui Dom şi mă apropii de Ismail când acesta îmi face semn s-o

fac. Apoi, restul e simplu. Cum Dominic nu-şi mai găseşte cuvintele potrivite ca să-l împiedice sau curajul de a mai deschide gura în faţa lui, cel mai probabil speriat de gândul că Amir ar putea să se răzbune pentru neplăcerile cauzate, drumul spre ieşire e realmente liber. Pornesc înaintea lui Ismail, atentă fiind la zgomotul paşilor săi apăsaţi care mă urmează până în dreptul maşinii luxoase, de un negru ce străluceşte în lumina felinarelor de pe marginea pavajului.

Rămân tăcută în tot acest timp. Rămân tăcută şi când acesta se apleacă elegant şi îmi deschide portiera din spate, lăsându-mă să alunec pe banchetă, în întunericul maşinii. Singurele sclipiri de lumină rămân beculeţele aprinse din bord, căci de îndată ce Ismail închide portiera în urma mea, geamurile fumurii împiedică o altă rază să pătrundă înăuntru.

Miroase a parfum scump. Silueta de la volan e aproape imposibil de distins. Abia reuşesc să-l disting pe Ismail în întuneric când urcă lângă mine, pe partea cealaltă a banchetei confortabile din piele.

Nu durează mult până când maşina porneşte, ocolind fântâna din mijloc şi înaintând pe alee, spre porţile din fier forjat în afara cărora nu m-am mai aflat de şase luni ale naibii de lungi. Inima îmi bate inegal, grăbindu-şi bătăile în clipa în care îmi întorc capul spre bărbatul de lângă mine, tăcut ca o piatră de mormânt.

Poate nu ştiu ce să simt legat de situaţia asta, însă am încredere în instinctul meu când îmi spune că omul ăsta nu e cine a spus că este. Prin urmare, nu mă reţin deloc când îl întreb tare şi răspicat:

— Cine eşti? Şi nu-mi spune că eşti mâna dreaptă a lui Amir, pentru că accentul tău e mai fals decât e sângele tău arab.

Urmează un moment lung, în care nici nu cred că respiră, înainte să-l simt foindu-se.

— Ce anume m-a dat de gol? vrea să ştie, ghicind în glasul lui lipsit de vreun accent o undă de amuzament.

— Ai spus „Dumnezeu”, nu „Allah”. Deci, cine eşti?

Acesta chicoteşte distrat.

— Să spunem că sunt prietenul unui prieten, răspunde evaziv. Totuşi, nu e pentru prima oară când ne întâlnim, Ellie.

Ei bine, eu nu ţin minte să-l mai fi văzut vreodată. Nu cred că l-aş fi uitat. Are chipul unui om cu care o fată normală la minte nu ar vrea să aibă de-a face. Genul acela de chip pe care poţi citi cât de multe lucruri rele a făcut şi de câte mai este în stare.

— Unde ne-am mai întâlnit? îl întreb curioasă.

— În urmă cu aproximativ nouă luni, în baia unui cinematograf din Cincinanti.

Durează mai mult de câteva secunde să-mi dau seama despre ce vorbeşte. Când, în sfârşit,

înţeleg ceea ce vrea să-mi comunice cu asta, inima începe să-mi bată şi mai tare, aceasta fiind singura reacţie pe care o poate scoate de la mine.

— Tu eşti cel care m-a luat şi m-a dat lui Keith, constat cu voce tare, la fel de calmă ca până acum.

Ştiu în adâncul meu că nu astfel ar trebui să reacţionez. Tocmai împart bancheta aceleiaşi maşini cu răpitorul meu, pe care nu am crezut niciodată că o să am ocazia să-l întâlnesc.

— Eu sunt cel care a făcut o favoare unui om care mi-a oferit o viaţă, mărturiseşte. Acum să spunem că fac tot posibilul să-l răsplătesc. Cineva, acolo sus, te iubeşte, fetiţo.

Poate, dar mă îndoiesc că mă iubeşte prea mult…

— Nu-ţi faci griji de locul în care urmează să te duc? Nu eşti curioasă?

— Nu, răspund prompt şi sincer. Dar nu o să te mint. Sunt dezamăgită că nu eşti omul lui Amir. Mi-aş fi dorit să-l văd, însă acum îmi dau seama cât de slabe îmi sunt şansele să mă duci la el.

— Amir e mort, păpuşă.

Ochii mi se fac mari în întuneric. Sunt luată pe nepregătite de vestea că singurul vinovat de moartea iubitului meu a dat colţul înainte să apuc să-l privesc în ochi şi să-l întreb de ce a făcut-o. Până la urmă, ăsta era singurul motiv pentru care mai voiam să trăiesc.

Acum ce-mi mai rămâne? Nimic!

— Asta păţeşti când te pui cu cine nu trebuie, replică falsul Ismail, pe un ton încordat.

Maşina îşi continuă drumul către aeroportul din East Hampton şi spre destinaţia necunoscută.

— Dacă Amir e mort, atunci cum de Dom nu ştie asta? întreb.

— E simplu. Pentru că nu am vrut noi să ştie.

— Care noi?

— Crezi că sunt singurul care şi-ar da viaţa pentru Keith?

Întrebarea lui îmi închide gura. Nu, nu cred că e singurul care ar face orice pentru Keith. Cu toate că acum e mort, încă e unul dintre cei mai influenţi oameni pe care îi cunosc. Chiar şi după moartea lui, se pare că mai există persoane care ar face lucruri pentru el.

— A fost uşor să aflăm că Dominic îl caută pe Amir. Bineînţeles, atunci nu ştiam de ce, dar apoi am înţeles când am aflat de tine. Nu putea fi mai limpede şi mai previzibil că vrea să te dea lui pentru a pune capăt vreunui posibil război. Îmi pare rău dacă aşteptai pe altcineva, în locul meu.

Oftez, întorcându-mi privirea spre geamul fumuriu.

— Nu mai contează. Pot doar să sper că a primit exact ce a meritat.

— Fii sigură de asta! Şi, ca să răspund la întrebarea pe care eviţi să o pui, o să te duc într-un loc sigur, unde să-ţi continui liniştită viaţa. Măcar atât îi datorez lui Keith.

Singurul motiv pentru care accept una ca asta este pentru că, în subconştientul meu, ştiu că asta şi-ar fi dorit şi el, să mă aflu într-un loc sigur, departe de Dominic. De aceea nu mă opun deloc când bărbatul mă conduce la avionul privat ce ne aşteaptă pregătit de decolare.

Şi nici când acesta aterizează, după un zbor lung în care eu şi falsul Ismail schimbăm doar câteva vorbe, nu mă întreb încotro urmează să fiu dusă.

Aflu printre frânturi că numele lui e Axei şi că face parte dintr-o organizaţie a cărui conducător a fost prieten la cataramă cu Keith. Mai aflu şi că tot planul a fost pus la cale special pentru a evita o baie de sânge şi că s-au folosit de numele lui Amir pentru a mă sustrage din casa lui Dom fără complicaţii. Ştiau că acesta nu şi-ar risca pielea pentru mine.

Curând, toate aceste detalii se pierd în uitare şi în agitaţia noii mele case. Rio de Janeiro e unul dintre oraşele pe care mi-aş fi dorit să le vizitez în viaţa asta, însă acum e doar un oraş neimportant care nu-mi stârneşte nici măcar o emoţie. Mi-aş fi dorit să vin aici, dar cu Keith. Mi-aş fi dorit să ne pierdem amândoi în forfota celebrului carnaval şi în atmosfera exotică. Şi mai ales, mi-aş fi dorit să-l ţin de mână în faţa casei imense lângă care maşina ce ne-a adus, se opreşte.

Soarele de dimineaţă aruncă raze portocalii asupra vilei impresionante, construită în stil

italian, iar umbrele palmierilor de la intrare se ghicesc pe tencuiala impecabilă. Uşile duble din lemn masiv sunt larg deschise, parcă aşteptându-mă, şi totuşi nimeni nu se întrezăreşte pe coridorul lung cu podea din marmură.

Însă abia când Axei îşi face apariţia lângă mine, îmi fac curaj să mă mişc din loc şi să urc cele trei trepte din piatră. De îndată ce trec pragul, atmosfera străină a casei mă cuprinde, făcându-mă să mă simt inconfortabil, ca un intrus. Mă uit o clipă la bărbatul de lângă mine, care încuviinţează în semn de încurajare, apoi înaintez, pantofii mei ciocănind zgomotos pe podeaua lustruită.

Acolo, în livingul spaţios şi luxuriant, mă izbesc de imaginea primului lucru care mă face să îngheţ, dar care îmi reporneşte inima ce până acum a dormitat, împietrită în timp.

Primul care îmi dă un şoc şi o pune înapoi în mişcare este însuşi Jordan, retras într-un colţ, privindu-mă zâmbitor printre gene. Apoi o văd pe Roxette, aşezată pe piciorul lui Micha, ca într-un tablou de cuplu. Amândoi se uită la mine de parcă m-ar fi aşteptat, la fel ca Ryder şi Angel, aflaţi în picioare lângă canapea.

Ochii mi se mută în cele din urmă pe Deke şi pe blonda ce stă lângă el, cuminte şi neobişnuit de tăcută. Spre deosebire de Roxette, Reina arată diferit, chiar dacă e la fel de tânără. N-aş putea s-o confund, deşi părul ei are acum nuanţe şatene. E

atât de frumoasă, încât cu greu reuşesc să-mi mai ridic privirea de la ea şi de la zâmbetul imens pe care îl poartă pe buze.

Mereu a fost la fel de frumoasă?

Pe fotoliul de lângă canapeaua maronie, Trent îmi aruncă o ocheadă amuzată, înainte să surâdă. Şi l-aş lovi cu plăcere pentru acel „uitaţi-vă ce faţă are" pe care îl mormăie lui Micha, dacă aş mai găsi puterea de a mă clinti din loc sau de a deschide gura măcar.

Cum e posibil aşa ceva? Să-i găsesc pe toţi aici, arătând de parcă n-ar fi trecut niciodată printr-o cumpănă? În viaţă şi mai vii decât i-am văzut vreodată, îmbrăcaţi la patru ace, ca nişte adevăraţi bărbaţi invincibili. Nu pot gusta nici măcar momentul glorios al lui Micha, ce-l loveşte pe Trent peste braţ, înainte să se ridice şi să se apropie prudent de mine.

— Bine ai venit, Ellie! Pun pariu că ai o grămadă de întrebări pentru noi.

O grămadă? Am atât de multe întrebări, încât mi se amestecă în minte. Nici să-l am în faţa ochilor, în toată splendoarea lui, nu mă asigură destul că nu visez.

— Micha, ia-o uşor. E şocată.

Prima oară îi aud vocea, înainte să-l văd ieşind din spatele canapelelor, pe sub bolta ce duce într-o altă încăpere. E îmbrăcat din cap până în picioare în negru, are barba tunsă la perfecţie şi părul ciufulit şi arată exact ca un zeu grec, aşa

cum mi-l amintesc.

Dar niciodată nu a avut un impact mai mare asupra mea, cum are acum. Să-l văd acolo, viu şi frumos ca un Dumnezeu e ceva de nedescris. Deodată, toate emoţiile din lume mă copleşesc, iar ochii încep să-mi lăcrimeze, neputând să mă mai stăpânesc.

Şi, cu fiecare pas pe care îl face spre mine şi îl aduce mai aproape, mor puţin câte puţin de dorinţă, aşa cum am murit în ultimul timp de un dor nebun.

Oare chiar e la fel de real pe cât îl văd?

Când se opreşte, la câţiva centimetri distanţă, inima îmi stă în loc. Braţele îmi tremură pe lângă corp, dornice să-l apuce, iar ochii mi se înceţoşează de lacrimi.

Cu rânjetul lui obraznic şi ticul de a-şi înclina capul, îmi urează senin:

— Bine ai venit acasă, iubito!

E acelaşi moment în care nu mai rezist. Genunchii până acum moi de emoţii îmi cedează lamentabil, iar mâinile lui mă prind înainte să mă prăbuşesc pe podea.

— Ai grijă! zbiară. Gata, te ţin eu, păpuşă mică! Te ţin eu!

Cu blândeţe, mă trage la pieptul lui, braţele sale cuprinzându-mi mijlocul ca să mă susţină dreaptă. E necesar doar ca faţa mea să atingă cămaşa lui fină ca să izbucnesc în plâns în hohote răsunătoare şi să-l cuprind la rândul meu, cât mai

strâns.

— Fir-ar să fie! geme, îmbrăţişându-mă cu patos, în timp ce mâinile încep să-i tremure cu putere. Ellie, te-am căutat peste tot! Am înnebunit încercând să te găsesc. Am crezut că nu o să te mai văd niciodată!

— Şi eu la fel! Unde naiba ai fost?!

Cu greu îmi smulg faţa din pieptul lui şi mă uit în sus, la el. Mâinile sale se ridică şi mi-o cuprind în căuş, lăsându-şi fruntea să o mângâie pe a mea.

— M-am trezit din morţi pentru tine, iubito. Ai măcar idee prin ce calvar am trecut când nu te-am mai găsit?

Pot doar să bănuiesc prin ce calvar a trecut înainte să mă caute, căci ochii mei văd pielea arsă ce se iveşte din spatele gulerului şi care probabil se întinde pe spinare.

— Singurul lucru care m-a ţinut în viaţă a fost gândul că o să te găsesc cândva, mărturiseşte, în şoaptă. Îmi pare rău că a durat atât, iubito. Iartă-mă! Te-au rănit?

Clatin frenetic din cap, înghiţindu-mi lacrimile. Obrajii mei sunt deja spălaţi şi fierbinţi ca focul ce l-a rănit pe el.

— Mai degrabă mor de-a binelea, decât să mă urăşti. N-am ştiut că eşti acolo, Ellie. Te-am căutat în capătul greşit al lumii.

— Nu te urăsc, mă grăbesc să spun, vocea sunându-mi nesigură şi încărcată de emoţii. Doar… nu-mi vine să cred că eşti aici.

Îl cuprind din nou în braţe, îndesându-mi faţa în pieptul lui cald, ce poartă acelaşi miros care mi-a lipsit cel mai mult. La rândul lui, profită de ocazie şi inspiră adânc din parfumul părului meu, ţinându-mă strâns lângă el când îl aud şoptind:

— Paradisul meu…

Apoi mă sărută scurt în vârful capului şi se trage înapoi, ştergându-şi pleoapele înainte să se uite în ochii mei, una dintre mâinile sale mutându-se, conştient sau nu, pe abdomenul meu. Nici nu e nevoie să rostească întrebarea, căci o văd în privirea lui şi tot ce pot face pentru el este să clatin ezitant din cap.

— E în regulă, mormăie, trăgându-şi zgomotos nasul şi lipindu-mă din nou de el. Deja mi s-a dat mai mult decât meritam.

— Plângi, rege nebun? întreb.

— Înainte să-ţi răspund la întrebarea asta, lasă-mă să-ţi arăt ceva.

Face un pas înapoi şi întinde mâna spre mine, aşteptând răbdător să o apuc, şi nu mă gândesc de două ori înainte s-o fac. Îmi împreunez degetele cu ale lui şi îmi pun întreaga încredere în el când îl las să mă tragă înapoi spre coridor, apoi spre ieşirea din spate.

În dreptul uşilor larg deschise, pe care intră soarele din ce în ce mai puternic al Braziliei, Keith se întoarce spre mine şi întinde braţul spre sertarul comodei de lângă, scoţând din ea o eşarfă scurtă, în culori calde, pe care o ridică rânjind

spre faţa mea.

— Chiar e necesar?

— De data asta, da, răspunde senin. Până acum a fost o plăcere, însă de data asta nu e opţional.

Trag scurt aer în piept, rămânând neclintită cât mă ocoleşte ca să ajungă în spatele meu şi să-mi lege eşarfa peste pleoapele deja închise. Întreaga situaţie îmi aminteşte de momente pe care am încercat să le înec în ultimul timp şi care acum doar mă fac să zâmbesc discret, scuturată de un fior delicat.

Orice are de gând să-mi arate, bănuiesc că e special. Îl simt prinzându-mă de braţ şi conducându-mă afară, în căldura tot mai sufocantă şi neobişnuită pentru luna februarie. Complet oarbă, îmi pun în alertă celelalte simţuri şi păşesc prudentă înainte, ascuţindu-mi auzul cu fiecare vânticel ce îmi atinge urechile.

Nu pot să-mi dau seama unde mă duce. Totul devine confuz pentru mine, în special când nu pot distinge nici măcar propria-mi respiraţie printre celelalte sunete ciudate. Dar nici nu prea contează. Pentru mine, tot ce e cu adevărat relevant e mâna lui din mâna mea, pe care o simt reală şi căreia nu-i voi mai da drumul niciodată.

— Am ajuns? întreb nerăbdătoare, căutând să-l prind din nou de mână când acesta mă eliberează pe neaşteptate.

Nu-mi place asta. Urăsc sentimentul de gol pe

care mi-l oferă faptul că nu-l mai simt lângă mine şi că nu-l pot vedea. E ca şi când ar dispărea cu totul. Din nou!

Drept răspuns, eşarfa îmi este smulsă de pe faţă şi o lumină orbitoare mă face să clipesc deranjată până mă obişnuiesc cu ea şi, în sfârşit, pot vedea unde am fost adusă. Picioarele mele ating aleea pavată cu piatră ce desparte jungla în două. Fluturi mari zboară deasupra capului meu, roind pe sub cupola de sticlă. Nu mai sunt în stare să-mi mai reţin zâmbetul pe care îl simt întinzându-mi-se pe buze de fericire.

E Edenul. Un nou Eden.

— Aşa cum ţi-am promis, spune Keith. Ţi-am construit o altă grădină. Acum îmi rămâne doar să-ţi mai promit un lucru.

— Care? întreb fascinată, coborându-mi privirea pe el.

Ochii lui parcă sunt mai verzi decât au fost vreodată. La fel de verzi ca vegetaţia pe care a cuprins-o toată într-o cupolă de sticlă pentru mine.

Şi îmi răspunde:

— Nu o să mai plec nicăieri. O să te iubesc până la sfârşitul timpului.

Epilog

Arată splendid în poziţia asta. Cele două părţi din mine sunt complet satisfăcute. Cea care îşi doreşte în continuare s-o domine se bucură pe

deplin de încheieturile ei legate şi ridicate deasupra capului de lanţul lung, prins de grilajul din fier. Rânjeşte în sinea ei, frecându-şi palmele una de cealaltă, abia aşteptând să se înfrupte din ea.

În schimb, cealaltă parte, cea care a ieşit la lumină într-un final, e fascinată de rochia de mireasă ce îi îmbracă trupul delicios. O priveşte mândră. Îi tremură inima în piept de fericire.

Mireasa mea…

E hilar, nu? Până acum am făcut tot posibilul să le ofer altora ocazia de a-şi cumpăra o mireasă pe placul lor, însă niciodată nu m-am gândit cum o să arate a mea. Bineînţeles, ştiam că la un moment dat o să mă însor, dar nu astfel. Credeam că o să aleg o soţie din înalta societate, una dintre femeile cu care am fost obişnuit de altminteri, nu o fată oarecare din Cincinnati de care am fost obsedat cândva şi de care sunt al naibii de îndrăgostit acum. Una ale cărei buze roşii tremură de nerăbdare şi mă aşteaptă întredeschise să le sărut.

— Keith?

Oare sunt nebun că îmi place să o văd aşa? Legată strâns la ochi cu o fâşie din voalul ei de mireasă şi parcă neavând habar că sunt chiar în faţa ei şi o studiez centimetru cu centimetru, din cap până în picioare. Probabil că sunt, dar cui naiba îi pasă? Nu are nici cea mai mică importanţă că în curtea casei noastre petrecerea continuă, iar

noi suntem închişi în Eden. Ador să o văd aşa, căutându-mă prin beznă, uşor panicată, de parcă viaţa ei n-ar însemna nimic fără mine. Aproape sunt tentat să nu-i răspund, doar s-o mai văd o clipă aşa.

— Da, iubito?

Inspiră adânc, relaxându-se vizibil, înainte să o năpădească râsul.

— Ce tot faci acolo?

Dinţii ei mici şi albi ies în evidenţă în contrast cu pielea bronzată şi buzele rujate. Zâmbeşte atât de frumos, încât mă doare inima.

— Te privesc.

Şi aş vrea tare mult să o ating, că abia reuşesc să mă controlez. E doar la câţiva centimetri de mine.

— De ce? chicoteşte.

— Pentru că eşti frumoasă.

Şi acum e şi mai frumoasă. Părul lung i se revarsă pe umerii goi în bucle, ca o cascadă neagră peste rochia de culoarea perlelor. Câteva şuviţe din faţă sunt prinse la spate cu o agrafă cu diamant. Îmi taie respiraţia.

— Nu te poţi uita mai târziu? mă întreabă, lingându-şi buzele în treacăt. Nu stau confortabil aici.

— Ştiu.

Sprâncenele i se încruntă.

— Nu rânji la mine, domnule Levine!

Abia când mă apostrofează îmi dau seama că,

într-adevăr, rânjesc la ea. Mă cunoaşte atât de bine! Parcă aş fi complet descoperit chiar şi când e legată la ochi.

Ofticat, anulez orice distanţă dintre noi, iar pieptul i se lipeşte de al meu, oprindu-şi coborârea. Cu aerul blocat în plămâni, o las să aştepte cât pot, pe măsură ce mă aplec spre gâtul arcuit.

Hmm… Miroase foarte dulce, iar toate simţurile îmi intră în alertă.

Când buzele mele ating baza gâtului său, Ellie tresare şi expiră zgomotos ca un oftat, înainte să fie cuprinsă de un tremur uşor. Gustul amar al parfumului pe care îl poartă îmi înţeapă limba când o trec peste pielea catifelată. Pe fundal, o melodie clasică animă curtea, acordurile sale străpungând pereţii din sticlă ai grădinii.

O sărut cu nesaţ, trăgând-o mai aproape, deşi picioarele ei abia ating pământul. Îi cuprind ceafa în palmă şi muşc pielea, tot mai înfierbântat, coborând agale spre valea dintre sâni, evidenţiată de corsetul strâmt. Nu mă gândesc la cât de greu a intrat în rochia asta, cât mă gândesc la cât de repede o să i-o scot. Deja bâjbâi după aţele din spate, ca să o desfac.

La dracu’, sunt ca o stâncă!

Oftaturi uşoare îmi atrag atenţia asupra gurii sale şi urc special pentru a i-o devora. Îmi înfig limba în crăpătura buzelor şi înconjor cu vârful cercelul ce încă mă scoate din minţi, mutându-mi

mâinile pe fundul ascuns bine de trena blestemată a rochiei. Şi, în loc să-i simt carnea generoasă în palme, degetele mi se pierd în materiale peste materiale, iritându-mă atât de tare, încât mă trezesc trăgând de ele ca să le rup.

— Cine naiba te-a îndesat în rochia asta? întreb printre dinţi, căutând nerăbdător să-i desfac corsetul.

Cu răsuflarea greoaie, Ellie îmi răspunde prompt:

— Tu.

— Eu? pufnesc. Din partea mea, nu aveai decât să te măriţi în costum de baie, iubito. E frumoasă şi arăţi minunat, dar să fiu al naibii dacă îţi mai găsesc picioarele printre atâtea volănaşe!

Un râset comic îi scapă printre buze, iritându-mă şi mai tare. Drept răzbunare, o înşfac de cap şi o sărut din nou, mai adânc, mânjindu-i gura cu ruj roşu.

Apoi nu mai contează din ce parte o apuc. O lipesc de mine cu putere, căutând să-i simt trupul chiar şi sub atâtea straturi de haine. Un picior de-al ei se iţeşte de sub rochie şi se încolăceşte pe al meu, lăsându-se cu mult pe spate, că lanţurile scot un sunet sfâşietor când trage inconştient braţele.

E tortură curată să o simt frecându-se de mine, dar orice chef îmi piere într-o secundă când aud o voce mică, întrebând din apropiere:

— Vrei s-o mănânci?

Sângele îmi îngheaţă în vene, la fel ca gura

peste buzele împietrite ale soţiei mele. Nu-mi mai găsesc curajul de a mă clinti, pentru că ştiu deja cine e: progenitura afurisită a lui Ryder!

Drăcia naibii!

Cu o încetineală absurdă, îmi smulg mâna de pe fundul lui Ellie şi limba din gura ei, apoi mă întorc spre fetiţa de trei ani de lângă noi, care ne priveşte cu ochi mari, rotunzi şi curioşi. Aproape că nu-mi vine să cred! Cum naiba a intrat în Eden, fir-ar să fie?!

— E cine cred eu că e? întreabă Ellie, ruşinată.

— Îhm, îngaim, neriscând să-mi mut privirea de pe ea.

E îmbrăcată într-o rochiţă albastră şi are părul blond prins într-o coadă, iar ochii îi strălucesc de întrebări. Mă uit la ea de parcă nu m-ar fi prins într-o postură jenantă, pe care n-ar fi trebuit s-o vadă. Creatura asta mică şi enervată e a naibii de imprevizibilă.

— Pot să-i frâng gâtuleţul acum? vreau să ştiu.

Asta e întrebarea pe care o pun mereu când Hayley ne vizitează. Specimenul ăsta de copil e singurul motiv pentru care nu mă mai grăbesc la fel de tare să devin tată. Are tot ce e mai rău pe lumea asta. O fi ea adorabilă, însă datorită ei părul meu începe să încărunţească mai devreme.

— Promit s-o fac repede, o informez pe soţia mea, încă atârnată în lanţuri.

— Nu te prosti, Keith! mârâie la mine. Încă e acolo?

— Îhm.

— Şi ce face?

— Se holbează la mine.

Şi chiar se holbează! Afurisita nici măcar nu clipeşte!

— Dă-mi drumul, îmi cere Ellie, în şoaptă. Sfinte Sisoe, cred că am traumatizat copilul!

Nici nu mă îndoiesc, motiv pentru care mă trezesc rânjind. Mă simt răzbunat!

— Hayley!

Rânjetul îmi piere când o aud pe Angel strigând din dreptul intrării. E doar o chestiune de timp până aceasta se furişează înăuntru ca să-şi recupereze odrasla obraznică, însă e târziu. Degeaba se mai repede spre ea, că a văzut deja tot.

Blonda se blochează lângă noi, iar ochii i se fac cât cepele, înainte să îi acopere pe ai fiicei sale cu palma.

— Aia e Angel?! zbiară Ellie, înfuriată, făcându-mă să tresar. Dă-mi naibii drumul, Keith! Nu-mi spune că sunt toţi invitaţii aici!

Ei bine, asta se întâmplă când ai cod roşu la purtător în toiul nunţii! Să-mi văd soţia agitându-se nervoasă în lanţuri nu mai e o plăcere, mai ales când ştiu că, dacă o eliberez, o să sfârşesc pocnit.

— Calmează-te, îi cer. N-a văzut prea mare lucru, oricum!

Adică, încă avem hainele pe noi, adaug în gând, amuzat.

— Mami, unchiul Keith vrea să o mănânce pe mătuşa Ellie! anunţă progenitura în gura mare, rânjind.

Şi cu ăsta tocmai se întregeşte lista cu motive pentru care ar trebui să o omor.

— Sfinte, Keith! se răsteşte Angel, oripilată.

— Nu ţipa la mine, femeie! o apostrofez. Nu e vina mea că dopul ăsta mic nu stă locului şi îşi bagă nasul peste tot!

— Ştii bine că e curioasă. Vrei s-o leg de mine?

Ar fi o idee...

— Angel?

Grozav! Vocea lui Ryder mă face să închid ochii şi să înjur grosolan în gând. O aud pe Ellie scoţând sunete tot mai dubioase, zbătându-se lângă mine ca să se elibereze. Acum e cert. Dintre mine şi monstrul ăsta mic, eu sunt cel care o să sfârşească mort până la finalul serii.

— Minunat, Keith! pufneşte bruneta, mânioasă. Ce e asta? Reuniune de familie?

De îndată ce ajunge şi Ryder lângă noi, partenerul meu izbucneşte în râs, ochii căzându-i pe soţia mea agitată şi legată fedeleş de grilaj. Văd pe faţa lui cât de mare îi este surpriza să o găsească astfel tocmai în ziua nunţii. Şi pe bună dreptate, chiar nu m-am gândit că o să trec prin asta acum, când îmi era lumea mai dragă. Până şi mie îmi vine să râd.

— Fir-ar să fie, Keith! Cum s-a ajuns la asta?

Tot ce pot să fac este să ridic dintr-un umăr,

strângându-mi buzele ca să nu izbucnesc şi bucurându-mă în gând că Ellie e legată la ochi. Nu cred că ar fi bucuroasă să vadă că mă cam distrez pe seama situaţiei jenante în care ne aflăm.

— Uite ce se întâmplă când lumea îşi bagă nasul unde nu-i fierbe oala, comentez ironic. Riscă să rămână cu traume!

Ellie îşi drege zgomotos glasul, vrând să atragă atenţia.

— Acum, că m-a văzut toată lumea în ipostaza asta, poţi să mă dezlegi?

Îmi înclin capul, uitându-mă la ea lung şi simţind cum orice urmă de amuzament se risipeşte de îndată ce ochii îmi cad pe gura apetisantă şi mânjită cu ruj roşu. Respiraţia agitată o face să-şi ţină buzele întredeschise şi pieptul generos i se ridică şi coboară ritmat. Arată ca o pasăre într-o colivie, una pe care aş mânca-o de vie, fără să stau pe gânduri.

— Ryder, mormăi, dispari!

Durează puţin până când rămânem din nou singuri în Eden. Grădina nu a arătat niciodată mai frumos decât acum, când e ea înăuntru, înconjurată de verdeaţă şi strălucind la propriu în luminile slabe ale felinarelor, îmbrăcată în rochia pentru care mi-am petrecut luni întregi închis în atelier, în special pentru corsetul încrustat în pietre.

Mă apropii de ea şi îmi trec degetele peste obrajii roşii, făcând-o să tresară. Respiraţia i se

precipită, iar buza de jos îi tremură, parcă dornică să fie muşcată.

— Ce spui, iubito, eşti pregătită? o întreb cu glas jos.

— Pentru ce?

— Pentru mine. Să fii cu mine pentru tot restul vieţii tale. Şi, înainte să-mi răspunzi, trebuie să ştii că asta ar însemna să mă iubeşti şi atunci când nu sunt bun.

Probabil că vor fi multe momente în care nu voi fi. Probabil că o ştie şi ea… Şi nu pentru că n-aş vrea să fiu bun, ci pentru că nu pot să fiu bun decât cu ea. Până la urmă, n-a spus nimeni că *nu* sunt personajul negativ. Din păcate, mă cunosc bine şi nu-i pot promite că voi fi acel bărbat lipsit de păcate pe care îl merită.

— Am spus deja „da”, îmi răspunde serioasă, întinzându-şi gâtul spre mine. De câte ori trebuie să o mai spun ca să nu mai ai îndoieli?

— Dacă ai fi în locul meu, şi tu ai avea îndoieli.

— De ce?

— Mi-e frică, îi mărturisesc. Mi-e al naibii de frică.

Ellie.

— De ce ţi-e frică?

— Să nu dispari.

Feresc şuviţa lungă ce îi evadează din strânsoare şi cade peste materialul fin ce-i acoperă ochii. Adevărul este că niciodată n-am fost mai îngrozit decât sunt acum. Am crezut că, în

momentul în care o voi duce la altar o să se evapore orice teamă că ar putea fugi. Am crezut că, dacă îi pun o verighetă pe deget, nimeni în lumea asta nu o să mi-o mai ia. Dar acum realizez că niciun lucru din toate astea nu-mi oferă siguranţa că zilele mele fericite nu se vor termina niciodată. Mă uit la făptura din faţa mea şi subit, îmi este şi mai frică, pentru că în ciuda timpului ce a trecut, nu pot uita acele şase luni agonizante pe care le-am trăit fără ea.

— Chiar crezi că aş fi în stare să plec undeva? mă întreabă aproape în şoaptă. Nu mai am nimic, în afară de tine.

Nici eu nu mai am nimic, în afară de ea. Nici toată bogăţia din lume nu ar putea să alunge golul pe care l-ar lăsa în urmă. Aş fi distrus, pentru că orice celulă din mine a fost infectată cu orice înseamnă Ellie, fata brunetă pe care am luat-o din sânul familiei şi i-am promis un infern mai mare decât şi l-ar fi putut imagina vreodată şi căreia i-am oferit, în schimb, tot ce înseamnă Paradis.

Încă fermecat de efectul puternic pe care îl are asupra mea, ca o adevărată vrăjitoare, evapor orice distanţă dintre noi şi mă lipesc de ea, fruntea mea sprijinindu-se de baza gâtului său fierbinte şi transpirat. O ţin în braţe pentru mult timp, uitând complet că e în continuare suspendată ca o marionetă, legată de încheieturi. O ţin în braţe pentru că încă nu-mi vine să cred că e reală. Nu contează că întreaga noastră curte e

plină de invitaţi de seamă, unii mai bogaţi şi mai respectaţi ca alţii, căci sunt exact unde îmi doresc să fiu: în braţele femeii mele, în Edenul nostru.

Când, în sfârşit, îmi iau doza necesară pentru a rezista pentru câteva ore fără s-o îmbrăţişez, decid să o eliberez pentru a ne întoarce la petrecere, spunându-mi mie în gând că, de acum, am o viaţă întreagă la dispoziţie în care s-o aduc aici. Astfel, ieşim împreună din Eden, lăsând-o să-şi strecoare mâna mică peste braţul meu, în timp ce cu cealaltă îşi ţine ridicate poalele rochiei. Pantofii ei, ce se iţesc cu greu de sub trena voluptuoasă, sclipesc în felinare şi sunt al naibii de mândru că îi poartă. După aproximativ cinci ani în care am lucrat cu drag la ei, străduindu-mă să-i transform într-un cadou inedit, să-i văd acum în picioarele sale e cea mai bună răsplată pe care aş fi putut s-o primesc.

Până la urmă, ei sunt motivul pentru care nunta noastră a întârziat. Partea egoistă din mine şi-a dorit să o vadă îmbrăcată din cap până în picioare în nestemate şi niciodată nu a arătat mai spectaculos.

Curtea casei noastre din Southampton, unde i-am mai construit o grădină, e mai aglomerată decât a fost vreodată, iar vociferarea oamenilor ce au venit să fie alături de noi în cea mai importantă zi acoperă cu uşurinţă muzica de fundal. Nu e o petrecere în adevăratul sens al cuvântului, însă e mai mult decât am sperat vreodată. Toate

persoanele importante din viaţa mea sunt aici, să ne celebreze, inclusiv familiile.

Îi observ pe cei patru bărbaţi impunători şi serioşi apropiindu-se de noi. Ne încetinim paşii şi arunc o privire fugară spre chipul îmbujorat al lui Ellie, care îmi zâmbeşte discret, înainte să se desprindă de mine, să-mi sărute obrazul şi să se îndepărteze, toate astea înainte ca aceştia să ajungă în dreptul meu.

— Keith…

Primul bărbat, respectiv tatăl lui Trent, îşi întinde mâna spre mine, păstrându-şi pe chip expresia de om serios cât aşteaptă să i-o strâng, în semn de salut. Ezit, înainte să îi prind ferm degetele, aducându-mi aminte fără să vreau că, odată, a fost o vreme în care nici măcar nu mă privea în ochi, darămite să-mi vorbească. Era tipic familiilor să ne considere prea slabi şi prea neimportanţi ca să-şi bată capul cu noi, ţinând cont că aveau treburi mai importante de făcut, decât să ne instruiască.

Bineînţeles, acele vremuri s-au schimbat cu ceva timp în urmă. După ce Elita de seniori l-au scos pe tatăl meu din ecuaţie, de îndată ce au aflat câte lucruri murdare face pe la spatele lor, şi după ce le-am arătat că nu mai suntem nişte mucoşi când l-am lăsat pe Dom în fundul gol, literalmente, doar din principiu, percepţia lor asupra noastră s-a modificat considerabil. Mai exact, au devenit mai încrezători în forţele noastre când i-am luat

tatălui meu, pe lângă întreaga avere, toate afacerile, inclusiv licitaţiile cu pietre preţioase, aduse pe piaţa neagră din Emiratele Arabe.

Cu toate astea, nu mă aşteptam să-i văd aici. Şi-au exprimat clar dezinteresul de a participa la nunta mea, cu toate că i-am invitat. Nu pentru că nu m-ar putea niciodată privi ca pe cineva cu potenţial, ci pentru ei, vieţile personale ale celor pe care îi ocroteşte sunt de-a dreptul irelevante. Spre deosebire de Dom, bărbaţii din faţa mea nu dau nici doi bani pe faptul că am ajuns să mă însor cu una care, odată, a fost considerată nimic altceva, decât „marfă”.

— Felicitări pentru căsătorie! îmi urează serios. Eram prin trecere, aşa că am vrut să văd cu ochii mei că te-ai ţinut de promisiune şi ai respectat exilul tatălui tău chiar şi într-o zi ca aceasta.

— Desigur, mormăi. Dominic Levine nu mai înseamnă nimic pentru mine.

A încetat să însemne ceva din momentul în care am aflat că îmi ţine captivă iubita, după toată întâmplarea cu iahtul. Dar Maxwell ştie deja povestea asta. Ştie că adevăratul Dominic Levine a încetat să mai existe din momentul în care am făcut tot posibilul să-i iau totul. În ziua în care şi ei i-au luat totul, în special locul de conducător al Elitei de seniori.

— Foarte bine, replică Richard, încuviinţând din capul blond. Atunci, nu putem decât să-ţi urăm

căsnicie fericită alături de soţia ta şi să te avertizăm că suntem cu ochii pe voi la fiecare pas. Mă aştept să vă faceţi treaba fără cusur.

Încuviinţez la rândul meu, evitând să mai rostesc ceva. Conversaţiile noastre, puţine la număr, mereu au fost aşa şi pot doar să bănuiesc că mereu vor fi: simple şi la obiect, uşor încordate chiar. Nu suntem prieteni, însă nici duşmani nu-mi doresc să fim.

— Ne vedem la următoarea licitaţie, îmi spune Chase, înţepat.

E limpede că de la el a moştenit Ryder atitudinea de cocoş şi seriozitatea imbatabilă.

Încruntat, îi urmăresc cum îmi întorc pe rând spatele şi părăsesc scena discret, ca nişte bărbaţi care fac tot posibilul să nu iasă în evidenţă. De îndată ce ies din raza mea vizuală, mă simt de parcă nici n-au fost aici.

— E totul în regulă?

Trent îşi face apariţia de nicăieri, ţinând la braţul lui şatena slăbănoagă şi îmbrăcată într-o rochie verde, care i-a devenit soţie în urmă cu zece ani şi pe care obişnuieşte să o ascundă. Mă uit scurt la ea, dezinteresat, amintindu-mi de faptul că prietenul meu a fost realmente obligat să se căsătorească cu ea din pricina unei afaceri. Se vede de la o poştă trăsăturile sale franceze şi faptul că se trage dintr-o familie bogată.

Din fericire pentru el, e cea mai tăcută persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Tot ce

face interesant şi ce a făcut vreodată, de când o cunosc, a fost să stea la braţul soţului său ca un accesoriu. Până la urmă, cred că astfel a fost crescută, să se considere unul. E atât de diferită de explozia cu care m-am căsătorit!

— Au venit doar să mă felicite, răspund într-un final. Şi să mă avertizeze că vor fi acolo când o să avem următoarea licitaţie.

— De când sunt ei interesaţi de licitaţii? pufăie.

Ridic din umeri. Puţin îmi pasă acum. Asta e o întrebare la care o să mă gândesc abia după ce mă voi întoarce din luna de miere.

Gândindu-mă la asta, ochii mei deja o caută pe Ellie în mulţime. Nu durează mult până s-o găsesc, ţinând cont că rochia ei e de o mărime imposibil de ratat şi că e singura care e îmbrăcată în alb. Poalele rochiei sale de mireasă stau acum adunate la pământ, cât soţia mea stă pe vine în faţa fetiţei care ne-a distrus momentul din Eden. Se lasă îmbrăţişată de Hayley, agăţată strâns de gâtul ei, întreaga scenă având un impact asupra mea pe care nu pot să-l descriu.

Hmm…

Sunt gata să-mi las picioarele să mă ducă spre ea, însă nu apuc să mă îndepărtez de Trent şi de soţia lui. Jordan îmi taie calea la jumătatea distanţei din locul din care am pornit şi până la ceea ce-mi doresc cel mai mult pe lumea asta. Expresia lui e una gravă, aşa că ştiu că nu mai am

nicio şansă să-l trimit la plimbare înainte să-mi spună motivul pentru care şi-a părăsit postul şi a venit.

— Ce s-a mai întâmplat acum? îl întreb ofticat.

— Te caută cineva.

— Şi nu i-ai spus că poate să mă caute şi mâine? Dacă nu ţi-ai dat seama până acum, e ziua nunţii mele. Refuz să-mi bat capul şi cu altceva, în afară de soţia mea nărăvaşă.

Deşi e o invitaţie să o şteargă din faţa mea, acesta rămâne neclintit şi cu aceeaşi expresie împietrită.

— Crede-mă, vrei să vezi asta, mă asigură.

— În regulă, oftez. Cine e?

— Un anume Charlie Bryant.

Ei bine, Jordan are dreptate, sigur vreau să văd asta! Însă aş minţi dacă aş spune că nu sunt surprins de prezenţa lui. Ultima persoană care mă aşteptam să-mi întrerupă nunta e fix tatăl lui Ellie, despre care n-am auzit nimic încă din ziua în care am răpit-o pe fiica sa.

— Cum a ajuns aici? îl întreb suspicios. Din câte ştiu eu, Cincinnati e departe de Hamptons.

— Habar n-am, mărturiseşte el. Însă e ferm convins că fiica lui e aici şi nu mai vrea să plece până nu discută cu ea. Mi-e că, dacă îl scoatem cu forţa de pe proprietate, o să atragă atenţia. Ne-a ameninţat deja că, dacă nu o vede, o să meargă la poliţie.

Clatin din cap, fiind complet de acord cu el.

Nu vreau să atragă atenţia. De fapt, nu-mi doresc ca Ellie să ştie că e aici, mai ales într-o zi ca asta. Întreaga ei fericire s-ar prăbuşi la picioarele mele dacă ar afla că tatăl ei, care obişnuia s-o tortureze, tocmai dă buzna în noua sa viaţă, ca să i-o spulbere.

Şi cine aş fi eu dacă aş lăsa aşa ceva să se întâmple?

— Ţine-o ocupată pe Ellie, îi cer. O să mă ocup eu de el.

Imediat ce Jordan încuviinţează din cap şi porneşte spre ea, eu pornesc în cealaltă direcţie, grăbind pasul spre porţile din fier forjat în dreptul cărora paznicii mei păzesc perimetrul.

Îl văd pe Charlie de la distanţă, în interiorul curţii, aşteptând nerăbdător să primească ceea ce a cerut. N-am nici cea mai mică idee cum a aflat că fiica lui e aici şi cum a îndrăznit măcar să vină, însă sunt ferm convins că o să plece curând cu coada între picioare. Abia am aşteptat momentul în care să-l am în faţă şi să-l pedepsesc pentru tot ce i-a făcut.

— Domnule Bryant.

Mă opresc înaintea lui şi întind mâna elegant, aranjându-mi cu grijă pe faţă o expresie binevoitoare, pe care nu o merită. Însă nu-mi strânge mâna, deşi îi întind în faţă o oportunitate pe care nu o s-o mai primească. Se uită chiorâş la mine, cumva dezgustat şi dispreţuitor, de parcă aş fi vreun cerşetor.

Ei bine, cel care arată într-adevăr ca unul e chiar el. Nu rezist să nu strâmb puţin din nas când îl văd cum e îmbrăcat şi când ghicesc prin mirosul coloniei sale o notă de alcool.

— Tu cine dracu' mai eşti? mă întreabă enervat. Am venit s-o văd pe Elena.

— Numele meu e Keith Levine. Sunt soţul fiicei tale.

Informaţia asta pare să-l scuture de orice gând de a mă respinge şi, brusc, devine interesat de mine. Ochii lui cenuşii, că ai iubitei mele, mă studiază din cap până în picioare cu un oarecare interes, oprindu-i într-un final pe faţa mea, sclipind. Nici măcar nu e discret. Văd semnul dolarului învârtindu-se în ei, ca la jocurile de noroc. Nemernicul şi-a dat deja seama că sunt bogat şi că ar putea profita de pe urma asta.

— Zău? Eşti soţul ei? Ciudat, pufăie. Nu ţin minte să-ţi fi dat voie să te însori cu fiica mea.

— Greşeala mea, replic sec. Nu mi-am dat seama că trebuie să-ţi cer acordul.

— E fiica mea, repetă, iritându-mă şi mai tare decât o face simpla lui prezenţă. Normal că trebuie să-mi ceri acordul, oricine naiba ai fi tu. Ea unde e acum?

Priveşte pieziș în spatele meu, căutând-o.

— Din păcate, nu pot să îţi permit s-o vezi.

— Cum adică? întreabă mirat.

— Nu ai voie.

— Cine spune?

— Eu.

Ochii lui se mijesc de neplăcere.

— Nu ştiu cine naiba îţi închipui că eşti, dar…

— Ştiu pentru ce ai venit, aşa că lasă gargara! i-o retez. Nu ştiu cum, dar ai aflat că fiica ta e logodită cu un bărbat bogat şi te-ai gândit să profiţi de asta. Domnule Bryant, sunt un om ocupat. Ce ar fi să lăsăm deoparte toate introducerile astea fără sens şi să-mi spui clar ce îţi doreşti de la mine?

Umerii lui coboară, trădând faptul că am perfectă dreptate. Ştia toate astea şi pentru asta a venit. Vrea bani, iar eu sunt gata să-i ofer.

— Îmi doresc ce ai şi tu, replică senin, descotorosindu-se de expresia de om rănit şi arătându-şi adevărata faţă. Odată ce ţi-ai permis să-ţi pui mâinile pe fiica mea, să o iei din casa ei şi să o aduci aici, trebuie să plăteşti pentru asta. Şi, dacă mă uit bine la costumul tău şi la ceasul ăla, adaugă cu ochi strălucitori, arătând cu degetul spre ceasul de aur de la încheietură, îţi permiţi să te scuturi de ceva mărunţiş.

— Cât? vreau eu să ştiu, păstrându-mi cu greu calmul.

Dacă nu mi-aş dori mai mult să-l umilesc, decât să-i strivesc faţa, l-aş pocni chiar acum. Simplul lui tupeu mă scoate din sărite, ba mai mult decât o face dorinţa de a o vedea pe Ellie. Nu că s-ar întâmpla asta vreodată. Atât timp cât trăiesc, jigodia din faţa mea nu o să se apropie de

ea nici la cincizeci de kilometri, motiv pentru care vreau cât mai repede să dispară la fel cum a şi apărut.

— Să zicem vreo… cinci milioane?

Îmi muşc limba de îndată ce aud suma, străduindu-mă să nu izbucnesc în râs. Aş putea uşor să mă lipsesc de cinci milioane de dolari, doar ca să-l văd plecând, însă asta ar însemna să fiu prost şi să ratez o ocazie care s-ar putea să nu mi se mai arate vreodată.

— Sunt sigur că îţi permiţi. Bineînţeles, dacă într-adevăr îţi doreşti s-o păstrezi.

Mă simt jignit. Cinci milioane pentru ea? Javra asta, care se consideră bărbat, habar nu are că acum, în momentul ăsta, fiica lui e îmbrăcată în miliarde, nu milioane. Cum îndrăzneşte să ceară doar atât?!

— Îmi doresc, îi mărturisesc.

Nu că ar fi după el…

— Însă tind să cred că ar fi mai bine să vorbim despre asta într-un loc mai privat, îi sugerez. Afacerile nu se fac aşa, în mijlocul drumului.

Îi fac semn din cap să mă urmeze şi pornesc înaintea lui, cu pumnii strânşi pe lângă corp. Încă nu-mi vine să cred cât tupeu are. Nu pentru că mi-a cerut bani pentru ea, pentru că mă aşteptam la una ca asta din partea unuia ca el. Ce mă deranjează cu adevărat este suma pe care a cerut-o, de parcă Ellie chiar ar valora atât de puţin.

Reuşim să ne strecurăm în vilă fără să fim

văzuţi, îmi pun toate bazele în Jordan, că reuşeşte să o ţină pe Ellie departe de mine pentru moment, cât mă descotorosesc de intrusul ăsta. Charlie mă însoţeşte de-a lungul coridorului şi deschid uşa biroului meu de la parter, încercând să fac abstracţie de felul indiscret în care se holbează în jurul său.

— Măi să fie, ce casă ai! exclamă, intrând în birou cu un plescăit din buze. Cu ce te ocupi? Eşti avocat sau ceva de genul ăsta?

Simt cum mă năpădeşte râsul. *Da, sigur sunt avocat sau ceva de genul ăsta.*

— E irelevant, îi spun, pe când el se trânteşte pe scaunul din piele din faţa biroului masiv.

Rămân în picioare în faţa lui, aşteptând tăcut cât el îşi plimbă privirea pe tot ce se află în jurul său. Ştie foarte bine să se comporte de parcă nu e depăşit lamentabil, singurul lucru care îl trădează fiind sclipirea din ochii lacomi.

Ştiu care e situaţia lui. Deşi a muncit o viaţă întreagă pe şantiere, nu are nimic. Nici dacă ar mai trăi încă zece vieţi, nu ar fi capabil să adune suma pe care tocmai mi-a cerut-o.

Curând, biroul meu devine mai aglomerat, în special când restul Elitei ni se alătură, cel mai probabil informaţi de Jordan, şi ştiu de ce ţin morţiş să asiste la discuţia asta. Le e teamă să nu fac ceva necugetat tocmai acum, în seara asta atât de specială. Mă cunosc prea bine şi ştiu că nu aş fi în stare să-mi ţin mâinile departe de grumazul lui,

dacă ar spune ceva greşit despre Ellie.

Până la urmă, aş face orice pentru ea.

— Domnule Bryant, fiica ta e foarte importantă pentru mine, îl informez. Mă îndoiesc că ai putea vreodată să înţelegi cât îmi doresc să fie fericită, însă mă aştept să înţelegi, în schimb, de ce nu-ţi permit să o vezi. Ştim amândoi felul în care ai tratat-o cât timp a fost în casa ta.

— Unde vrei să ajungi cu asta? mă întreabă plictisit.

— Vreau să îmi promiţi că, de îndată ce îţi vei primi banii, nu vei mai veni niciodată la poarta mea. Îţi voi da cele cinci milioane pe care ţi le doreşti, dar ţi le voi lua înapoi dacă o să încalci vreodată înţelegerea. Şi, crede-mă, nu-ţi doreşti să mă scoţi din sărite!

Charlie mă priveşte lung preţ de câteva clipe, înainte să râdă.

— Dacă tu spui… Prima oară să văd banii, apoi putem cădea la înţelegere. Nu pot să-ţi promit nimic, până nu plăteşti.

Încuviinţez din cap, în semn că sunt de acord cu el, apoi mă întorc spre Micha şi îi fac semn din cap spre uşa mascată de lângă bibliotecă.

— Scoate cinci milioane din seif, îi cer. Pune-i într-o geantă, te rog.

Zis şi făcut. Fără să stea pe gânduri, Micha se clinteşte de lângă perete şi porneşte spre seif, pregătit să facă ceea ce i-am cerut, fără comentarii. Probabil ştie şi el că planul meu nu

este să-l las pe Charlie să părăsească biroul ăsta atât de simplu.

Rămânem tăcuţi cât partenerul meu pune banii într-o geantă de mână. Ochii mei refuză să-l mai părăsească pe bărbatul de pe scaun, deşi el nu mă priveşte înapoi. Odată ce vede teancul de bancnote pe care Micha le îndeasă în geantă, e realmente imposibil să-l mai faci atent şi la altceva.

Atât de previzibil! Mă îndoiesc că a văzut vreodată în viaţa lui atâţia bani. Abia dacă mai poarte sta aşezat pe scaun când prietenul meu se opreşte lângă noi şi întinde geanta spre mine.

— Cinci milioane, fix.

— Mulţumesc.

Calm, iau geanta din mâna lui şi o aşez la picioarele lui Charlie, aproape fiindu-mi smulsă dintre degete când acesta se repede nerăbdător, ca un animal de pradă.

— Foarte bine, rânjeşte. Acum, revenind la înţelegerea noastră, mă tem că nu o pot accepta.

Sprâncenele mi se arcuiesc de uimire. Ce înseamnă asta?

Nedumerit, mă uit la el cum se ridică în picioare, luându-şi totodată geanta, apoi îşi îndreaptă postura înaintea mea, privindu-mă fix în ochi, ca o persoană care habar nu are cu cine se pune. Trebuie să recunosc că tupeul lui extraordinar mă încântă într-o oarecare măsură.

— Voi lua cele cinci milioane, însă nu-ţi pot

promite că nu mă voi întoarce. Vezi tu, am multe datorii pe care trebuie să le plătesc. În plus, sunt sigur că buzunarul tău o să devină mai generos, dacă tot îţi doreşti atât să stau departe de Elena.

Incredibil! Trebuie să recunosc că jigodia din faţa mea reuşeşte să mă lase cu gura larg căscată, şocat de îndrăzneala de care dă dovadă. Tocmai încearcă să mă transforme în gâscă lui de aur, la nici câteva minute de când m-a cunoscut.

— Tot ce pot să-ţi promit acum este că voi pleca imediat, fără ca Elena să mă vadă aici, şi că voi păstra secretul ăsta. Apoi depinde doar de cât de generos vei fi cu mine în viitor.

Înclinând uşor capul în semn de rămas bun, acesta se întoarce pe călcâie şi porneşte spre ieşire încrezător. Bineînţeles, toate planurile lui se năruie în momentul în care deschide uşa şi vede paznicul din prag, ce îi blochează intenţionat trecerea. Când se întoarce să se uite la mine, văd cum toată încrederea lui se prăbuşeşte şi cum devine dintr-odată tensionat, ca un şoarece prins într-o capcană.

— Chiar credeai că, după tot ce i-ai făcut soţiei mele, te voi lăsa să pleci atât de simplu? îl întreb amuzat.

— Îţi sugerez să laşi geanta jos, prietene, că nu te văd bine, mormăie Ryder, calm.

Însă nu apucă să facă asta. Trent i-o smulge din mână şi îi dă un brânci spre mine, profitând de postura lui rigidă. Aproape se prăvăleşte la

picioarele mele, acolo unde ar merita să fie.

— Ce înseamnă asta? vrea să ştie, punând întrebarea pe un ton panicat. Credeam că am făcut o înţelegere!

— Eu nu fac înţelegeri cu lichelele ca tine, i-o retez. Dar nu o să te mint. Nici dacă nu mi-ai fi cerut bani, nu ai fi plecat atât de simplu de aici. Am aşteptat prea mult timp momentul ăsta, doar că nu mi-am închipuit niciodată că o să vii singur în mâinile mele. Şi am pedeapsa perfectă pentru tine!

Zâmbetul ce îmi acaparează buzele e imposibil de reprimat. Pentru prima oară în viaţa mea mă simt bine că pot pedepsi pe cineva şi sunt sigur că nu o să-i ofer nimic în plus faţă de ceea ce merită.

— Sunt curios dacă ţie o să-ţi placă să fii închis într-o încăpere mică şi rece până îţi dai duhul. Poate doar aşa o să înţelegi că cea mai mare greşeală pe care ai putut s-o faci vreodată, a fost să îţi chinui copilul cum numai un adevărat monstru ar fi capabil. Nu că ar mai conta, surâd. Pentru tine e târziu să te mai căieşti. Ai avut o şansă şi ai ratat-o în momentul în care mi-ai cerut bani, în locul fiicei tale. Şi am locul perfect în care să te azvârl pentru asta!

Apoi Charlie e înşfăcat de paznicul pregătit să-l ducă departe de mine şi de Ellie şi scos din birou cu forţa. Abia când nu-l mai văd, îmi permit să răsuflu uşurat şi dau să mă întorc spre partenerii mei, când o siluetă neaşteptată ocupă pragul,

făcându-mă să mă încordez cu totul. Însăşi Ellie se uită la mine cu ochii mari şi îmi dau seama după obrajii ei palizi că a auzit şi a văzut totul.

— Mi-am dat seama că ascunzi ceva de mine când Jordan a început să-mi sufle în ceafă, mărturiseşte spăsită, intrând cu reţinere în birou şi cu mâinile strânse în faţă, peste rochie.

Oftând, le fac semn băieţilor să mă lase singur cu ea. Nu am idee ce urmează să se întâmple, mai ales acum.

— Eşti supărată? o întreb, de îndată ce uşa se închide în spatele lor.

Ellie priveşte sceptică geanta cu bani de pe podea.

— Ţi-a cerut bani? vrea să ştie, iar eu încuviinţez, cu toate că ochii ei devin mai trişti. Unde l-au dus acum?

— Departe. Ellie, n-am vrut să vezi nimic din toate astea, îi mărturisesc ofticat. Îmi pare rău. Să nu te temi de mine.

Gura ei se arcuieşte într-un zâmbet. Mai face câţiva paşi spre mine, oprindu-se abia când ajunge la pieptul meu, cuprinsă în braţe.

— Crezi că nu ştiu cu cine m-am căsătorit? mă întreabă amuzată, lăsându-şi capul pe spate ca să mă sfredelească cu ochii ei frumoşi. Nu mă mai poţi surprinde, Keith Levine. De fapt, nu cred că mai există ceva pe lumea asta pe care ai putea să-l faci şi care ar putea să mă sperie. Ştiu ce faci cu băieţii tăi, cu ce vă ocupaţi. Ce nu înţeleg e de ce

le ascunzi de mine. Ştiu că nu ai face nimic din ce ar putea vreodată să mă rănească.

— Mai degrabă aş muri, decât să te rănesc.

— Da, murmură, privindu-mi lung buzele. Totuşi, să nu uităm cum ne-am cunoscut.

Are dreptate. M-a cunoscut în cea mai urâtă formă a mea, una pe care nu mă aşteptam s-o iubească. Mi-a văzut toate feţele şi tot mi-a spus „da”. Aş minţi dacă aş spune că încă nu sunt şocat de ea, de făptura asupra căreia mă aplec s-o sărut. E incredibilă!

Şi oare cât o să mă mai mint? Din primul moment în care mi-a fost pusă în braţe, inconştientă şi îmbrăcată în blugii ei uzaţi şi ieftini, am ştiut că îmi strâng la piept sfârşitul. Atunci nu am vrut să accept gândul răzleţ ce îmi străbătea mintea de fiecare dată când mă uitam la ea, dar acum nu mai am cum să evit ceea ce e prea evident.

La finalul zilei, eu am fost cel târât în infern de mai multe ori, înainte să-mi ofere o bucată din Paradisul ei.

– Sfârşit –

Timişoara, Judeţul Timiş
Calea Martirilor 1989, nr. 51/27
Tel: (+ 40) 727.07.49.48
www.stylishedbooks.ro

Tipar: Artorint Bucureşti

Elita Păpușarilor

Volumul 3

Afacerea Elitei se destramă tot mai mult din cauza dragostei lideruluifață de Ellie, cât și a încăpățânării sale de a nu se supune regulilor create de el însuși. Însă pentru ea, nu mai este suficient să se știe salvată de motivul pentru care au fost aduse în Paradisul Diamantelor. În ciuda avertismentelor de a nu se atașa de celelalte fete, sentimentul de vinovăție despre ceea ce Ellie nu se mai poate confrunta și, curând, ajunge să riște totul pentru a-și vedea prietenele scăpate din mâinile păpușarilor, inclusiv propriul viitor.

Însă, când un nou personaj apare în peisaj, pregătit să facă o ofertă pentru ea, liderul Elitei realizează că e pus în fața unei alegeri pe care spera să nu fie nevoit s-o facă niciodată.

Ce va alege? Afacerea pentru care și-a dedicat mulți ani din viață sau pe singura fată care a reușit vreodată să pună capăt infernului din sufletul lui?